

Джеймс Харли
ЧЕЙС

МИСИЯ В СЦЕНА

Джеймс Хадли Чейс

Мисия в Сиена

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Застанал в рамката на вратата на една будка полицаят Елио съзерцаваше лявата част на площада е невъзмутимо безразлично.

Беше влажна и мрачна ноемврийска вечер.

Преди няколко минути беше ударило 11 часа и поради дъжда и късния час, площадът беше безлюден.

Беше валяло непрекъснато цели три часа. Водата бълбукаше във водосточните тръби и се стичаше по уличните фенери, които Хвърляха жълти петна по лъскавия тротоар. Студеният вятър правеше влагата още по-тягостна. Елио мислеше носталгично за своя комфортен дом, за огъня, който гореше, и за жена си, която (надявате се той) мислите за него.

Той вдигна мрачен поглед към черното небе, търсейки прояснено място.

– Можете ли да ми кажете къде се намира хотел „Ползен“? – внезапно го попита женски глас.

Елио наведе очи и заразглежда младата жена, която стоеше пред него. Тя беше с гръб към уличния фенер и той не я виждаше много добре. Носеше бял шлифер и малка черна шапка и държеше в дясната си ръка пътническа чанта от плат и кожа.

Тя говорете с чужд акцент, който можеше да бъде испански или италиански; непознат много с чуждите езици, Елио не знаеше точно.

– Хотел „Ползен“ ли, мис?

– Да.

– На сто метра вдясно.

Излизайки от навеса на вратата, той ѝ показа сградата с пръст. Младата жена се обърна, за да види посоката, която показваше и светлината на уличния фенер освети лицето ѝ.

Елио си каза, че тя би трябвало да е 25-26-годишна. Първото нещо, което забеляза бяха златисто червените коси, които се подаваха изпод шапката: той никога досега не беше виждал такъв оттенък.

Очите ѝ, много раздалечени едно от друго, изглеждаха (доколкото можеше да отсъди в тази съмнителна светлина) зелени като изумруди. Красотата ѝ притежаваше нещо сладострастно. Той се почувства развеселен; това не му се беше случвало от години.

– Благодаря, – каза младата жена, като понечи да се отдалечи.

– Един момент, мис, – каза Елио. – Ако не сте от Лондон, бих Ви казал, че хотел „Ползен“ не е превъзходен.

Младата жена беше обърнала лицето си, за да погледне другата страна на блесналия от дъжда площад. Той не беше сигурен дали тя чу това, което каза.

– Той има лошо реноме, – продължи Елио. – Това не е хотел за млада жена като вас.

Тогава тя го погледна.

– Благодаря. Нямам намерение да оставам там, – каза тя. – Лека нощ.

Тя се обърна и се отдалечи бързо в мрака и дъжда, а Елио я следеше е раздразнен поглед.

Накрая той вдигна масивните си рамене под блестящата си пелерина. Все пак, нали я беше предупредил, – каза си той. Повече нищо не можеше да направи. Питаше се, коя може да бъде и откъде идва. Защо отива в хотел „Ползен“? „Ползен“ беше един от многобройните хотели в квартала, който предлагаше веднага стаи без много истории. Не лош от другите, но неоспоримо подозрителен и мръсен.

Той поклати глава. Кой би помислил, че такова момиче...? И понеже беше на служба в това тъгълче от 15 години и му беше дошло до гуша да върши едно и също нещо, той престана да си блъска главата, за да узнае защо тя отиваше в хотела. Ако започнеш да се измъчва с всички хора, които го питаха за пътя, си каза той, животът би станал невъзможен.

Той се отдалечи, отнасяйки лика на това красиво момиче в самотната си проверка под дъжда.

2.

Жак Дал, нощният пазач на хотел „Ползен“, четеше рецензиите за футбола в „Ивнинг Стандарт“, когато младата жена с белия шлифер влезе.

Той вдигна очи, питащ се какво ли иска. Никога не беше я виждал! Беше прелестна. Той се изправи и лукава усмивка разкри мръсните му зъби.

– Господин Крантор тук ли е? – попита непознатата, фиксирайки право върху него зелените си очи. Дал я поглъщаше с поглед.

– Да, тук е. Стая 26, на първия етаж. Той заръча да се качите.

Младата жена прекоси вестибюла и изкачи пъргаво стълбите. Дал подсвирна с възхищение.

Какво можеше да я води при Крантор?

Тя носеше пътническа чанта. Дали ще остане? Ако не слезе след един час, той ще повика Крантор.

Красивата червенокоса извървя лошо осветения коридор до 26-та стая. Тя се спря пред вратата и се ослуша за момент. Като не долови никакъв шум в стаята, почука.

Вратата се отвори и Крантор се показа на прага.

– А! Ето Ви, – каза той, разглеждайки я с единственото си око. – Вече се питах дали ще дойдете.

Тя влезе след него в голямата стая.

Една нощна лампа е абажур хвърляше кръг светлина върху голямата маса, отрупана с книжа. Останалата част на стаята тънеше в мрак. Крантор и младата жена не можеха да се видят.

– Какво мръсно време, а? – каза Крантор. – Свалете шлифера си. Ще го закача в банята.

Младата жена свали шлифера и шапката си и му ги подаде. Тя разпиля косите си и се приближи до огледалото, закачено над газовия радиатор.

Отнасяйки мокрите дрехи в банята, съседна на стаята, Крантор натисна, минавайки, ключа и голямата жалка стая се освети.

Той закачи без да бърза мокрия шлифер на гърба на един стол, обърна се, и от прага на вратата, заразглежда посетителката си.

„Хайде, мислеше си той, погледни ме. Ще видим дали си вярна, красива червенокоса!“

Младата жена грееше слабите си крака пред газовия радиатор. Тя търсеше цигара в джобовете си, когато повдигна очи и забеляза Крантор под грубата светлина па лампата.

Крантор беше получил раните по лицето си по време на битката в Казино. Горящо парче от артилерийски снаряд на минохвъргачка го беше обезобразило но неизлечим начин. Пластичните хирурзи го бяха закърпили търпеливо. От главата те бяха успели да направят чудо, придавайки му по-човечен вид. Лявата очна кухина чезнеше под черна превръзка; устата – тъпка и жестока, откриваше долните зъби и придаваше на лицето му зловеща гримаса. Останалите черти имаха вид на маджун.

Хирурзите му бяха казали да остави време на раните да се затворят и да дойде пак да му направят операция. Бяха обещали, че след около

една година ще успеят да му направят главата хубава.

Но Крантор не отиде. Той имаше такова намерение, но не намираше време и когато Алскони направи от него свой агент в Лондон, той се отказа. Нямаше намерение да губи месеци по болниците, в момента, когато можеше да печели, без да се уморява, парите, които Алскони му даваше. Той придаваше повече значение на парите, отколкото на добрата си външност.

След няколко ужасни месеца му се случваше да изпитва извратено удоволствие, когато хората потръпваха от ужас при вида му и обръщаха погледа си. По същия начин той разглеждаше внимателно посетителката си, за да разбере как ще реагира.

Беше разочарован. Тя не потрепера и не обърна поглед. Разглеждаше го внимателно, безмилостно и без отвращение.

– Не можах ли да Ви закърпят по-добре? – забеляза тя. – Или сте бил нетърпелив.

Внезапно Крантор почувства, че в него нахлува бяс. Той би искал да вдъхне отвращение. Но сега имаше желание да я хване за бялата шия и да удари главата ѝ в стената.

– Какво Ви засяга това? – каза той. – Аз съм достатъчно голям, за да се грижа за себе си; Вие гледайте себе си!

– Забранявам Ви да ми говорите с този тон! – заяви рязко младата жена.

Крантор обузда шева си. Къде му беше умът? Той искаше да направи добро впечатление. Разбира се, не можеше да постигне нищо със зло. За първи път срещаше някой от Организацията на Алскони. Тя идваше направо от Италия, за да изясни взетите от него мерки. Ако останат доволни от него, би могъл може би да получи повишение. Той беше честолюбив. След две години, откакто работеше за Алскони, той откри че работата, която му бяха поверили, беше без голямо значение за Организацията: най-обикновен сътрудник.

Но напоследък Алскони беше решил да предприеме истински операции в Лондон. Значи той трябваше да се възползва от случая.

– Извинете ме, – каза той, изгасвайки лампата. – Аз съм все още малко докачлив, когато се касае до външността ми. И има защо, а? Седнете. Искате ли да пиете нещо?

– Не, благодаря.

Тя се приближи до масата, взе един стол и седна. Беше облечена в черна шик-рокля и около шията си имаше тънко колие с лаврови листа от злато.

Крантор седна на свой ред. Той се постара да остане в сянка и когато запали цигара, обърна глава, за да ѝ попречи да види лицето му на светлината на запалката.

– Намерихте ли някой, който да свърши работата? – попита тя.

– Да, – каза Крантор. – Това ми отне много време, но открих човека, който ни беше необходим.

– Той ще бъде тук след няколко минути. Помислих, че бихте желала да го видите.

– Няма място за шеги, – каза тя, разглеждайки със зелените си очи единственото черно и блестящо око на своя събеседник. – Това ще бъде само опит. Обаче един опит винаги трябва да успее.

Тя изгърси пепелта от цигарата си и продължи:

– Кой е по-точно типът, когото сте изнамерили?

– Някой си Ед Шапиро, – каза Крантор. Той няма съдебно досие. Дебютирал е в цирка. Прославил се е с един фокус: хвърляне на кама. Страшен е: затова го избрах. След войната изоставил цирка. Занимавал се с контрабанда според мен, а сега би желал да работи за себе си. Искане да стане бързо звезда. Възползва се от случая да печели мангизите, които му предлагат.

– Ще се справи ли със задачата?

– Ако някой може да свърши тази работа – това е именно той.

– Какво сте направил досега?

– Изпратиха писмо, за да поискат парите за вторник. Тази вечер Шапиро ще отиде там. Ще остави костенурката в трапезарията заедно с една бележка. Утре вечер в девет часа един комисионер ще мине да поиска парите. (Той спря, за да погледне събеседницата си, която седеше от другата страна на масата). Има друго нещо, което ме безпокои. Предположете, че той попадне в клопка?

– Не се безпокойте за това. Няма да попадне: затова е избран именно той. Не трябва да се притесняваме.

– Ако сте сигурна в това, което казвате, тогава отлично. Ако той плати, всичко ще пропадне.

– Няма да плати!

– Тогава Шапиро ще започне в девет и четвърт. Донесохте ли камата?

Тя се наведе встрани, за да вземе пътническата чанта, която беше оставила на пода. И докато се навеждаше, за да отвори чантата, той се възползва, за да се възхищава на гърдите ѝ. В него нахлу горчивина. Не беше за него това момиче. Той трябваше да се задоволява с по-

нищожни... Тя взе от чантата дървен плосък калъф и го постави на масата. Отвори го и извади кама с широко острие и дебела дръжка от изважено дърво.

Крантор я заразглежда.

– Не е ли опасно това? – попита той. – Не рискуваме ли полицията да разбере откъде е?

– Това е моделът, който винаги използваме, – каза младата жена. – Изработена е специално за нас.

– Като си помисля, че трябва да се премине през всичко това! – промърмори Крантор неспокойно.

– Всичко кое? – попита грубо младата жена.

– Костенурката, камата и предупредителните писма.

– Разбира се. Това, което искаме е популярността. Костенурката ще интригува пресата. Аферата ще се разпространи навсякъде, а това е най-важното. Ние сме предвидили още един – Ференчи. Когато той получи вашето писмо, ще разбере, че ние не се шегуваме и ще плати. Системата успя във Франция, в Италия и Америка. Ще успее и тук.

– И ако върви, аз ли ще се заема с другите? – попита Крантор.

– Разбира се.

– Ще върви, гарантирам Ви. (Крантор стана, прекоси стаята и наля уиски в една чаша). Сигурна ли сте, че не желаете нищо да пиете?

– Не, благодаря.

Застанал в сянката, той я гледаше.

– Не зная дори името Ви, – каза той. Или е тайна?

– Наричайте ме Лорели.

Крантор одобри с кимване на глава.

– Лорели... хубаво име. Отдавна ли сте в Организацията?

– Натоварена съм да платя на Шапиро, – продължи събеседницата му, без да отговори на неговия въпрос. – Къде мога да го намеря, след като работата бъде свършена?

Крантор усети, че кръвта се покачва в лицето му.

– Вие ли му плащате? Защо? Аз го наех. Дайте ми парите: аз ще му платя.

– Къде мога да го намеря? – повтори красивата червеночоса, гледайки Крантор, без да трепне.

– Но аз не разбирам, – каза Крантор, приближавайки се до масата. – Значи нямате доверие в мен?

– Трябва ли да съобща, че не се подчинявате на заповедите ми? – попита студено младата жена.

– Но не, но не, разбира се, побърза да протестира Крантор. Струваше ми се само, че...

– Къде ще мога да го намеря? – повтори тя.

– На 25, ул. „Атина“. Това е в Соо, – каза Крантор, правейки свръхчовешко усилие да прикрие гнева си.

Звънът на телефона проехтя. Крантор се обади.

– Има долу един тип, който иска да Ви види, съобщи му Дал. – Да му кажа ли да се качи?

– Да.

– А пропо, – продължи Дал, дамата иска ли една стая? Защото мога да ѝ дам до вашата...

Крантор се обърна към Лорели:

– Искате ли стая?

Тя направи отрицателен знак с глава.

– Не, тя няма да остане.

– Не си много смел! – изсмя се Дал.

Крантор затвори грубо телефона.

3.

Ед Шапиро беше висок и слаб, с гърбав нос, мургав тен и малки неспокойни очи. Той носеше черен костюм на широки бели райета, черна риза и бяла вратовръзка. Черната му шапка (в периферията леко наведена надолу), беше нахлупена върху дясното му око. Облегнат на бюрото със залепена на тънките си устни цигара, той издишваше лоша миризма на уиски в лицето на Дал.

– Вървете. Стая 26, – каза Дал, като отстъпи с гримаса. Вие ще получите добри пари, както ми се струва.

Шапиро протегна огромната си ръка, хвана Дал за ризата и го удари в лицето.

– Затвори си плювалника, ако не искаш да ти избия мръсните зъби!

Внезапно побледнял, Дал не мърдаше. Лошият поглед на Шапиро му направи впечатление. Шапиро го пусна, нахлупи шапката още повече върху окото си, и след като прекоси вестибула, изкачи стъпалата.

Той беше пил премного тази вечер, за да може да успокои малко разклатените си нерви. Беше вършил почти всичко през живота си, но винаги беше отстъпвал пред убийството. Все пак той държеше да стане ултра-бързо звезда; това желание го гризеше от два месеца. Той знаеше,

че сега беше удобния случай. Знаеше също, че никога няма да намери толкова хубава моторна лодка за такава ниска цена. Как иначе би могъл да се снабди с хилядата лири, които Крантор му предлагаше и които допльваха сумата? Без да се смята, че имаше, както изглежда, един друг евентуален кандидат за лодката...

„Не мога да Ви я пазя дълго време, му беше казал собственикът. – Искам само да Ви направя услуга, но другият тип плаща в брой. Ако не решите до петък, ще бъда принуден да му я оставя.“

Това беше немислимо, но мисълта, че трябва да убие, дразнеше нервите на Шапиро. Крантор го беше убедил в това; тази комбинация не му харесваше, но Шапиро имаше спасителното уважение на полицията. Той държеше на кожата си. Обаче убийството има лошия навик да падне върху ви точно в момента, когато мислите, че сте спасен.

Крантор беше успял да разсее всички скрупули на Шапиро.

„Помисли, беше казал той. Никога не си попадал в ръцете им. Те нямат отпечатъците ти. Ако действаш така, както ти казах, няма да те хванат. Не може да се направи никаква връзка между този тип и теб. От какво се страхуваш?“

Но колкото повече мислеше Шапиро за това, толкова повече съмнението нахлуваше в него. Могат да го забележат, че напуска къщата. Мисълта, че ще бъде търсен за убийство, вледеняваше кръвта му. Точно тогава започна да пие, но след няколко големи уискита възвърна хладнокръвието си и започна да мисли за лодката. Той би могъл да слезе с кола във Фалмут веднага след като свърши работата си, да купи лодката и да изчезне във Франция.

И сега, изкачвайки стъпалата, той бързаше да се отърве от всичко това. Отправи се към стая 26 с непринудена походка и се спря на прага, за да се полюбува на Л орели, която се завъртя на стола си, за да го огледа.

– Влез и затвори вратата! – излая Крантор.

Шапиро се подчини. Погледът му се плъзгаше непрекъснато от Лорели върху Крантор. Какво правеше тук тази? – запита се той. – Страшно момиче! Той пристегна възела на вратовръзката, махна шапката си и отпрати веселата си усмивка към Лорели.

Крантор стана.

– Достатъчно, Ед, не се уморявай, – каза той с дрезгав глас. Тя работи с нас.

Шапиро се приближи до масата. Усмивката му се удължи.

– Я, я виж, това е прекрасно. Добър вечер, кукло. Нещо ми казва, че

ще се разбираме добре двамата.

Лорели го измери със зелените си студени очи.

– Говорете ми само когато се обръщам към Вас, отсече тя сухо.

– Хе, не се прави на злословница, изсмя се Шапиро.

С широко разтворена ръка, Крантор залепи майсторски една плесница на Шапиро, която го накара да залитне. Последният запази равновесие и погледна Крантор със зяпнала уста, избягвайки да се движи.

– Седни и си затвори човката, заповяда Крантор със съскащ глас.

Единственото му око блестеше като горящ въглен. Шапиро взе един стол и седна, опипвайки бузата си.

– Съветвам те да не повтаряш, – каза той с неуверен глас.

– Млък! – повтори Крантор.

– Той не ми харесва много, заяви Лорели. Тя говореше така, като че ли Шапиро не беше в стаята. Пиян е, няма солидни нерви и никаква дисциплина.

– Ще свърши работата, увери я Крантор. Ако не успее, ще го убия!

На Шапиро му се повдигна. Той знаеше, че това не бяха празни приказки.

– Хе, един момент... – започна той.

Но думите замръзнаха върху устните му, когато Крантор се обърна и го погледна втренчено.

– Чули какво ти казах! Ако не успееш – ще те убия!

– Защо искате да не успея? – възрази Шапиро с пресипнал глас.

– Не те съветвам да го направиш, – каза Крантор.

Той хвана камата за широкото острие и подаде дървената дръжка на Шапиро.

– Ще си послужиш с нея. А сега, покажи какво знаеш да правиш!

Шапиро взе камата и я претегли на ръка. Странно преобразяване стана с него, докато гладеше с палеца си острието. Лицето му се вкамени, движенията му станаха по-точни. Погледът му се оживи.

– Хубава е, промърмори той, чудесна!

Той подхвърли оръжието във въздуха, обръщайки го и го хвана за дръжката.

– Покажи й, повтори Крантор.

Шапиро се огледа наоколо. Като не видя подходяща мишена, той извади тесте карти от джоба си, избра един ас каро и прекосявайки стаята, залепи картата на стената с малко дъвка, която дъвчеше преди малко и която беше сложил на стъклото на часовника си.

Тогавата се отдалечи в другия ъгъл на стаята. Картата беше в сянка и

Лорели не я виждаше. Тя гледаше Шапиро с опрени върху масата лакти, подпряла брадата си с ръце.

С поставена в широко разтворената си ръка кама, Шапиро се засили и с бързо като светкавица движение, я хвърли към стената с бързината и силата на револверен куршум.

Крантор повдигна портативната лампа, за да освети другия край на стаята. Острието беше пробило центъра на картата точно в ромба и се беше забило дълбоко в мазилката.

– Виждате ли, – каза Крантор. Той успява двайсет пъти върху двайсет.

Лорели изглеждаше убедена в това.

– Да, не е лошо, – каза тя.

Шапиро прекоси стаята смело, издърпа камата и се върна на мястото си.

– Аз съм единственият в Англия, който може да прави това, потвърди той. Е, вярвате ли, че ще изпълня задачата?

– Ще я изпълните, – каза Лорели, без да го погледне, ако не се нервирате.

– Не се безпокойте, подзе Шапиро. Няма никаква опасност. А парите? Бих искал да получа малко веднага.

Тя вдигна към него очи.

– Ще ви се плати, когато той бъде мъртъв, не преди това, отсече тя като стана. – Ще бъда на 25, ул. „Атина“ в 11.30 утре вечерта. Ще ми направите подробен отчет.

Шапиро пожела да каже нещо, но един заплаши телен жест на Крантор го спря.

– Сега имам работа, – продължи Лорели. – Трябва си вървя. Вас, Крантор, ще видя утре към обяд. Шлифера ми, моля Ви.

Крантор изчезна в банята и се върна с шлифера и шапката. Двамата мъже стояха мълчаливи, докато тя се реши и подреждаше косите си пред огледалото.

– Без всякакви шега, – каза тя, надявайки шлифера си.

– Всичко ще мине добре, увери я Крантор.

Тя взе пътническата чанта и се отправи към вратата.

– Разчитам на вас, – каза тя и излезе от стаята, затваряйки полека вратата след себе си.

ВТОРА ГЛАВА

1.

На волана на черния „Бентлей“, който летеше по блесналия от дъжд „Пикадили“, Хари Масон мислеше тъжно, че пак ще трябва да изчисти колата, а това му се случваше за втори път през този ден. Един път беше достатъчен; това беше ежедневната работа, с която той трябваше да се примири. Но два пъти е наистина много! Никога ли няма да пресане да вали в този проклет край?

Дон Миклем, седнал до Хари, се наведе внезапно напред.

– Я виж! Ето госпожа Ференчи, извика той и прекъсна размишлението на Хари. – Може би ще можем да я закараме донякъде.

Той свали стъклото. Хари спря до тротоара. Млада жена, облечена в шлифер на бели и черни квадрати и малка черна шапка, стоеше на тротоара и следеше за такси. Тя беше дребничка блондинка с виолетови очи. Правейки знак с ръка, Дон се понита защо е така бледа и загрижена.

– Джулия! – извика той и затича под дъжда. – Седмици вече как не съм Ви виждал. Мога ли да Ви оставя някъде?

Лицето на младата жена се оживи, когато го забеляза.

– Я виж ти, Дон! Мислех, че сте в Ница.

– Вероятно ще замина след две седмици. Качете се бързо, докато още не сте прогизнали от дъжда. (Той отвори вратата, помогна на Джулия да се настани отзад седна до нея). Какво става с вас? Къде отивате?

– Много се радвам, че Ви видях, – каза Джулия и погали китката му и облечената си в ръкавица ръка. Мислех, че сте заминал, иначе щях да Ви се обадя. Бих искала да говоря с Вас. Касае се за Гидо.

– Искате ли да дойдете у дома? – понита Дон, който не спираше да я разглежда внимателно със сивите си очи. – Свободен съм до 1 ч. (Той погледна часовника си). Сега е 12 без четвърт. Или да отидем в „Беркелей“?

– Бих желала да отидем у вас, – каза Джулия. – Нямам много време. Ще обядвам с Гидо.

– У дома, Хари, заповяда Дон.

И докато Хари летеше с пълна скорост към бялата къща с маслинепо-зелени капаци в края на „Юнер Бруук Мей“ – лондонско

жилище на Дон от 6 години – той продължи:

– Гидо добре ли е?

Джулия се усмихна смутено.

– Много добре. Вчера говореше за Вас. Знаете ли за неговата история с дружеството? Той иска да вземете участие и административния съвет. Но това не е толкова належащо в момента. Той ще Ви говори по този въпрос. Има толкова проекти...

Тя спря и погледна през прозореца със стиснати юмруци.

Дон запали цигара, вдигна замислено вежди и се понита какво ще излезе от всичко това. Надяваше се, че Гидо не беше постъпил като глупак с една жена. Това беше малко вероятно. Той знаеше до каква степен Гидо обожаваше Джулия, но знае ли се?...

Хари спря пред 25 на „Юпер Бруук Мей“, излезе от колата и отвори вратата. Дон я въведе в големия комфортен салон.

– Седнете, Джулия, – каза той. – Вземете цигара и се разположете удобно. Какво ще кажете за едно шери или мартини?

– Бих взела с удоволствие едно шери.

Дон натисна звънеца, подаде кутия с цигари на Джулия и я постави на масата до нея. Той ѝ подаваше огън, когато Шери, камериерът на Дон, влезе в стаята.

Той беше едър здравеняк със свежо лице, надарено с двойна розова брадичка. Често го вземаха за архиепископ и въпреки своите 60 години, той беше учудващо бодър.

– Вие ли позвъняхте, господине? – попита той с приятния си, умилителен глас.

– Госпожа Ференчи желае едно шери, – каза Дон. – А за мен уиски с вода.

– Разбира се, господине, – каза Шери и се поклони на Джулия.

Хубавото му пълно лице изразяваше скрита симпатия. Въпреки предпазливостта му относно американците, той отдавна считаше, че Джулия е някакво изключение. Беше забелязал, че тя можеше да се държи добре навсякъде и че е богата. Тези две качества бяха необходими, за да спечелят почитанието на Шери.

След като им сервира напитките, той безшумно се оттегли. Тогава Дон протегна дългите си крака и отправи на Джулия окуражителна усмивка.

– Е! Какво не върви? Вие сте много тайнствена. Дали Гидо не е избягал с някоя луда любовница?

– Разбира се, че не, – каза Джулия. – Ако беше така, щях да се

оправя сама. Не, аз съм наистина разтревожена, Дон. Той получи едно ужасно заплашително писмо.

Дон изрази облекчението си с усмивка.

– Скъпа Джулия, въобще не трябва да се тревожите за такива неща. Когато човек има сметка, като на Гидо, в банката, той получава много често подобни писма. Светът е пълен с побъркани и завистници. Това не значи нищо.

– Но да, сигурна съм. Този... този индивид иска десет хиляди лири стерлинги. Казва, че ако Гидо не плати тази вечер... (Гласът ѝ трепна.) Казва, че ще го убие. Това е ужасно, Дон!

Дон смръщи вежди.

– Десет хиляди? Да няма грешка? Писмото във вас ли е?

– Гидо го хвърли. Той отказва да приеме това сериозно. Исках да предупредя полицията, но той не иска и да чуе за това. Знаете го колко е вироглав. Казва, че Костенурката е или някой луд, или някой шегобиец.

– Костенурката? Каква костенурка?

– Така е подписано писмото.

Дон се разся.

– Какво ви казвах? Сигурно е някой смахнат. Ако беше подписал „Змията“ или „Вълкът“, не споря. Но една костенурка! Слушайте, Джулия, не изпадайте в подобни положения! Може би това е само някой приятел на Гидо, който иска да си направи шега.

Джулия поклати отрицателно глава.

– Така казва и Гидо, но аз не вярвам. Той получи писмото във вторник. Аз ужасно се разтревожих. Трябва да плати тази вечер. А сутринта...

Тя спря и прехапа устни.

– Какво се случи тази сутрин?

Джулия напразно се опита да се овладее и потръпна.

– Закусвахме. Аз видях, че нещо на пода мръдна. Отначало помислих, че е плъх. Ужасно се изплаших. А после забелязах, че е костенурка. Върху черупката беше залепено едно напечатано листче, което гласеше, че един посредник ще мине да вземе парите тази вечер в девет и че, ако парите не бъдат предадени на посредника, Гидо ще умре. О! Дон, наистина се страхувам. Това е ужасно!

– Шегата ми се струва преувеличена; действително нашият приятел е отишъл малко далеч, отбеляза Дон. По какъв начин е попаднала костенурката в къщата?

– Не зная. Помолих Гидо да предупреди полицията, но той не

пожела. Казава, че ако вестниците отпечатат аферата, всички ще се смеят. Вие знаете колко е чувствителен.

Дон потри брадата си.

– Какво ще правите двамата тази вечер?

– Гидо иска да слуша предаването на „Отело“ от „Скалата“ по радиото. Не мислите ли, че би трябвало да предупредя полицията та?

Дон се поколеба, после поклати глава.

– Мисля, че ще сгрешим, тъй като Гидо е категорично против това, Джулия. Вестниците биха могли да се възползват от подобно нещо и това ще бъде катастрофално за Гидо. Да погледнем реално на нещата. Допуснете, че той предупреди полицията. Какво ще направи тя? Може би ще изпратят едно ченге да пази къщата. Този нещастен полицай няма да арестува решителния шантажър, ако този човек е наистина шантажър, в което се съмнявам. И аз като Вас мисля, че трябва да се вземат някои мерки. Сигурен съм, че няма никаква опасност, но разбирам, че сте разтревожена. Ще дойда тази вечер с Хари. Ще кажа на Гидо, че съм минавал и съм се отбил случайно, за да видя дали сте си у дома. Убеден съм, че нищо няма да се случи, Джулия, но искам да се успокоите. Гидо, Хари и аз ще бъдем достатъчни, за да се справим с някой смахнат. Какво ще кажете за това?

Лицето на Джулия просия.

– Разбира се. Зная, че всичко това е абсурдно, по ще бъда по-спокойна, ако дойдете. Вкъщи са само Диксон и Етел. Може би имате право и да не се случи нищо, но ако сте там...

Дон стана.

– Разбрано. Ще бъда у вас към 8 ч. И не се измъчвайте повече. Обядвайте добре и забравете тази история, – каза той, придружавайки я до изхода. До тази вечер!

Появи се Шери – розов и благодушен.

– Поръчах такси за госпожа Ференчи, обяви той. То вече идва.

Джулия му благодари с лъчезарна усмивка. Дон почувства някакво облекчение като видя, че тя се поуспокои.

– Благодаря, Шери, – каза тя.

И като се обърна към Дон, продължи:

– Не знаете какво облекчение изпитвам като знам, че Вие ще бъдете с нас тази вечер.

– Взимате всичко прекалено много присърце, заяви Дон. Забравете го!

Когато таксито я взе, Дон се върна в салона. Той довърши чашата

си, изправен до прозореца със загрижено лице.

Костенурката! Сериозно ли е всичко това или е някакво заблуждение? Имали между приятелите на Гидо някой, който е способен да си прави такива ужасни шеги? Това беше малко вероятно. Някой смахнат тогава?

След моментно колебание, той се отправи към телефона и повика Уитехал 1212. Няма нищо лошо, ако попита комисаря Дик от Спешъл Бранч (специално бюро в Скотланд Ярд) дали е чувал да се говори за някакъв индивид, който се нарича Костенурката. Когато след дълго чакане се свърза с бюрото на Дик, отговориха, че комисарят е излязъл да обядва и ще се върне едва към 6 ч.

– Няма значение, – каза Дон. Не, няма какво да му предадете.

Мариан Ръгби, чернокосата красива секретарка на Дон, внезапно се появи в салона.

– Ето ви, – каза тя. – Забравихте ли, че ще обядвате със сър Робърт в 14 ч.?

– Тъкмо щях да тръгвам. Имаме ли някаква работа тази вечер, Мариан?

– Има премиера на филм. Обещахте да отидем.

– Ах, да, наистина! Телефонирайте, да кажете, че не мога. (Той се засмя.) Имам среща с един господин, който се нарича Костенурката. Това обещава да бъде по-отегчително от премиерата, нали?

2.

Висок и рус, с правилни черти, които носеха още загара на слънцето в Портофино, където Джулия и той бяха прекарвали неотдавна няколко седмици, Гидо Ференчи наливаше с благочестив жест вино – 1815 г. – в издута чаша.

– Не си въобразявайте, че съм глупак, – каза той, подавайки чашата на Дон. Искате да ме убедите, че сте минавал случайно насам и сте влязъл да пиете една чаша. Джулия Ви е поканила да дойдете, за да ме пазите, нали?

Дон се усмихна.

– За чужденец говори прекрасно английски, не намирате ли? – каза той, гледайки Джулия. – Бих искал да кажа същото за моя италиански, но уви!

– Вие говорите италиански, като че ли сте роден в Италия! –

възрази Джулия.

Гидо я гледаше нежно.

– И това не може да ме заблуди. Да оставим успехите на Дон в италианския, – каза той, като се отпусна в големия фотьойл с лице към Дон. – Сега, признайте си, Джулия ви е убедила да дойдете да ме закриляте, нали? Много мило от Ваша страна, че дойдохте, но не ми казвайте, че взимате тази шега като нещо сериозно. Как може това да е сериозно? Десет хиляди лири! Как мисли господин Костенурката, че ще му предам подобна сума?

Дон запали цигара.

– Не го взимам сериозно, но от друга страна има много опасни луди на свобода. Струва ми се, че този юнак е попрекалил с шегата си. Какво направихте с костенурката и бележката, които са пристигнали тази сутрин? Бих искал да хвърля един поглед.

– Нищо по-лесно. Диксон се грижи за костенурката, – каза Гидо и стана, за да позвъни. Бележката е в бюрото ми.

Докато той отваряше чекмеджето на бюрото си, Диксон, прислужникът на Гидо, влезе. С мощните си плещи и груби енергични черти, той приличаше на това, което е бил през войната: главен кормчия и сигнализатор на борда на един ескадрен миноносец.

– Донесете костенурката, помоли го Гидо. – Господин Миклем иска да я разгледа.

– Добре, господине, – каза Диксон, като поздравя почтително с глава Дон.

– Хм, къде е тази бележка? – попита Гидо, докато Диксон напускаше стаята. – Бях я сложил в това чекмедже, но сега я няма. Джулия, взела ли си я?

Младата жена стана.

– Не. Чакай да видя. Знаеш, че никога нищо не намираш...

– Ако се ожените, Дон, постаарайте се да добиете славата никога нищо да не намирате, посъветва го Гидо, сядайки с усмивка. Това ще ви предотврати безкрайни и досадни търсения. Сега винаги Джулия намиращата ми.

– Но този път нямам шанс, – каза Джулия. – Хартийката не е в бюрото. Сигурен ли си, че не си я хвърлил като първото писмо?

– Не. Сложих я в горното чекмедже, – възрази раздражено Гидо.

Когато той ставаше, влезе Диксон.

– Извинете, господине, но да не би да сте преместили случайно костенурката?

Дон почувства атмосферата внезапно да се натоварва с електричество.

– Разбира се, че не, – възрази сухо Гидо.

– Съжалявам, господине, но тя не е в кутията.

– Може би е избягала, подсказа спокойно Дон.

– Невъзможно е, господине. Бях сложил капак на кутията. Някой го е вдигнал.

– Много добре, Диксон. Няма значение, – каза Гидо. Проверете само да не се разхожда из къщата.

– Да, господине.

И Диксон напусна стаята.

Дон погледна Джулия, която седеше неподвижна и много бледа.

– Хм! Ето ти сцена, извика Гидо. Струва ми се, че нашите убеждения отлетяха.

– Някой е идвал тук, прошепна смазано Джулия.

– Какво мислите за това, Дон? – попита Гидо.

– Мисля, че вашият шегобиец преминава границите, заяви Дон. Може би сега няма да е зле да кажем няколко думи на полицията, Гидо.

Гидо се поколеба, после поклати глава.

– Не, не искам. Не мога да приема глупавите слухове, които ще последват. Трябва да мисля за Административния съвет. Не, няма да извикам полицията.

– Да, трябва! – извика Джулия. Трябваше да я предупредиш още в началото. Ти си в опасност...

– Не се безпокойте, Джулия, – подхвана спокойно Дон. Поставям се на мястото на Гидо. Вестниците ще надуют тази история. Освен това тук Гидо е в безопасност. Той не е сам. Аз съм тук, Диксон също. И после, Вие забравяте, че Гидо знае да се защитава. Хари наблюдава къщата отвън. Казах му в какво се състои работата и той е нашрек. Ако предупредим полицията, тя не би направила повече от това, което ние правим в момента...

Той спря. Часовникът над камината биеше 9 часа. Джулия сиря дъха си.

– В бележката пишеше, че посредникът ще мине в 9 часа, – каза тя и стисна ръката на Гидо.

– Джулия, ангел мой, – каза Гидо. Няма от какво да се страхуваш... Никой няма да дойде.

Той не беше свършил още да говори, когато звънецът на входната врата проехтя. Джулия се изправи с един скок. Гидо я хвана за раменете

и хвърли един поглед към Дон, който стоеше като вкаменен и се заслушваше. И тримата стояха неподвижни с напрегнат слух. Те чува Диксон да прекосява коридора и да отваря вратата. После се чу някакъв глас и Диксон влезе в стаята.

– Един посредник, господине, – каза той и се обърна към Гидо. Казава, че идва да получи някакъв запечатан пакет. За какъв пакет се отнася?

Джулия отстъпи назад пребледняла.

– Господи! – извика Гидо разярен.

Той пожела да излезе, но Дон му прегради пътя.

– Останете с Джулия, – каза той. Аз ще се погрижа за останалото.

И без да даде на Гидо време да спори, той се усмихна и последва Диксон.

Застанало под стълбищната лампа, чакаше едно шестнадесетгодишно момче, облечено в униформа на посредник.

– Сигурен ли си, че не си сбъркал адреса, синко? – попита Дон.

– Не вярвам, господине, – отговори младежът, – вадейки бележника си. Господин Ференчи, Крест, Спаниард Авеню, Амстеад.

Да получа пакет. Тук е, нали?

– Да, тук е. Какви поръчения имаш? Къде трябва да предадеш пакета?

– В хотел „Пикадили“, господине. Някакъв господин Монгомери чака пакета. Трябва да му го предам и да го накарам да се подпише.

Дон го разглеждаше внимателно. Без съмнение, той казваше истината.

– Как трябва да го познаеш този господин Монгомери?

Момчето се заинтригува.

– Той ще носи бял шлифер и черна шапка. Има ли нещо да не е в ред?

Дон поклати отрицателно глава.

– Ще отида да ти донеса пакета. Чакай ме тук! (той направи знак на Диксон). Да кървим в кухнята.

Със заинтригувано като на посредника лице, Диксон съпроводи Дон до кухнята. Последният затвори вратата.

– Завийте стари сгънати вестници в амбалажна хартия и напра вете от тях пакет, колкото една книга.

Диксон беше съвсем объркан. Той направи пакета и го подаде на Дон.

– Отлично, одобри Дон.

Той се върна при младежа, който чакаше и му предаде пакета.

– Сега слушай ме, – каза той. Искам да отидеш в хотел „Пикадили“ към 10 часа. Много е важно. Предай този пакет на господин Монгомери и го накарай да подпише, но не преди 10 часа, разбра ли?

Посредникът кимна.

– Да, господине.

– Отлично, бягай, – каза Дон и пхна банкнота от една лира в ръката му.

Ето затова, че ще си легнеш късно.

Младежът се усмихна.

– Благодаря, господине. Ще направя всичко, което ми казахте.

Когато той си отиде Дон се върна в салона. Гидо и Джулия седяха един до друг на дивана. Джулия все още имаше уплашен вид, но се беше съвзела. Ръката ѝ стискаше ръката на Гидо.

– Господи, струва ми се, че имаме работа с някой смахнат, заяви Дон, затваряйки вратата и се приближи до огъня, който пламтеше в камината. Изглежда, че това е някой си господин Монгомери, който чака в салона на хотел „Пикадили“ – един малък посредник да му направи подарък от вашите 10 хиляди лири. Аз измайсторих един фалшив пакет и хлапето ще му го предаде. Трябва да предупредим полицията, Гидо. Трябва. Не бива да окуражаваме този тип. Той може да стори същото и с други, ако не бъде арестуван. Ще повикам Дик. Той ще се погрижи за него.

Гидо вдигна рамене.

– Добре. Вървете.

Дон вдигна слушалката на телефона. Той я задържа до ухото си за момент, после с вкаменено лице почука вилката и остави слушалката. Едва сега той разбра, че се беше отнесъл много лекомислено към тази история. Чертите му се втвърдиха.

– Трябват да се усъмня, че това няма да бъде толкова лесно, – каза той, вече няма връзка.

– Искате да кажете, че някой е прекъснал линията? Попита Джулия и скочи.

– Не зная. Във всеки случай няма сигнал. Къде се намира най-близкият телефон, Гидо?

– На един километър оттук, в края на булеварда, – отговори Гидо. Искате ли да отида или да изпратя Диксон?

Дон се приближи до камината. С гръб към огъня, той остана за момент неподвижен с втренчен поглед в килима.

– Да не бързаме Гидо, заповяда той. Ние не взехме тая афера на

сериозно... поне ние двамата. Сега трябва да внимаваме да не се предадем за последен път.

– Значи мислите, че Гидо наистина е в опасност? Попита Джулия с широко разтворени от страх очи.

– Не зная, – каза Дон, гледайки я право в очите, но мисля, че трябва да предположим, че той е в опасност и да вземем мерки. Ако този индивид иска наистина да стигне докрай, малко е възможно да се намира в хотел „Пикадили“. Постъпих глупаво като не помислих за това, когато хлапето ми каза къде трябва да занесе пакета. Ако целият този шантаж е сериозен, типът ще залови посредника преди той да успее да стигне до хотела. Не искам да ви плаша, но трябва да погледнем ситуацията в лицето. Не трябва да правим само едно нещо: да намаляваме нашия наличен състав. Ние сме в един отдалечен квартал; улицата е тъмна и пуста. Няма други къщи наоколо. Ако този луд иска наистина да извърши лошо деяние, може би ще се опита да ни попречи да използваме външен телефон. Всичко зависи от начина му на разсъждение и от неговите действия. Какво ще направи той, когато забележи, че пакета съдържа стари вестници? Дали ще се окаже добър играч и ще се прибере у дома си, или ще се опита да изпълни заплахата си?

Гидо запали цигара. Ситуацията във всеки случай не му харесваше.

– Не мисля, че би си направил труд да прекъсне телефона, ако нямаше намерение да ни посети, – каза той.

Дон кимна.

– Да, мисля, че трябва да се приготвим да приемем едно посещение. (Той отправи окуражителната си усмивка към Джулия.) Всичко ще мине добре. Не се тревожете. Има трима здрави мъже в къщата и още един отвън.

– Да, – каза Джулия с неуверен глас.

Тя се опита да му върне усмивката, но не успя.

– Да извикаме Диксон тук и да му обясним положението, предложи Дон. Няма да се обаждам на Хари. Той знае, че трябва да бъде нащрек и ако къщата е наблюдавана, ще разбере от удара на противника. Можем да разчитаме на него да направи каквото трябва в определения момент. Но да извикаме Диксон!

Гидо позвъни и когато Диксон влезе в стаята, той му обясни ситуацията. Диксон прие новината със спокойствие.

– Е, господине, – каза той, не виждам какво би могъл да направи той срещу нас тримата, но ако искате, мога да опитам да предупредя полицията.

– Не, ще останем заедно, заяви Дон. Първото нещо, което ще направим, е да прегледаме къщата. Трябва да се уверим, че никой не е влязъл вътре и че никой не може да влезе. Останете с господин Ференчи, докато аз хвърля един поглед.

– Аз ще дойда с Вас, – каза Гидо.

– Не, останете с Джулия, моля Ви, отсече спокойно Дон. А вие, Диксон, не изпускайте господин Ференчи от очи!

– Разбрано, господине, – каза Диксон. Гидо вдигна рамене.

– Добре, ще остана тук, но внимавайте! (Той седна и подаде ръка на Джулия.) Ела седни до мен, скъпа, и дай ръката си. Утре тази история ще ни разсмива.

Диксон се приближи до камината и взе ръжена. Той го премери с доволно кимане на глава и се отправи към вратата.

– Никой няма да влезе тук, господине, – каза той на Дон, без да има работа с мен.

Дон се усмихна.

– Браво! Няма да се бавя дълго. Заключете вратата. Аз ще извикам като се върна.

Той си спомни, че в къщата имаше още една прислужница и попита Диксон къде е.

– Отиде на кино, господине. Ще се върне чак в 10.30.

– Отлично. Значи всички стаи, с изключение на тази, са празни, нали?

– Точно така, господине.

Дон затвори вратата. Той остана дълго време в силно осветения коридор с напрегнат слух. Къщата беше тиха. Той чуваше само глухото тиктакане на един часовник на горния етаж и равномерното свистене на хладилника в кухнята. Той изкачи бързо стълбата, която водеше към първия етаж.

Претършува внимателно шестте стаи. Излизайки от всяка стая, заключваше вратата. Както очакваше, никой не се криеше в стаите, но едно нарастващо тревожно чувство го измъчваше. Той отвори шестата врата и хвърли един поглед в разкошната баня. Невъзможно беше да се скрие някой в нея. Върна се в коридора и се приближи до парапета, за да слезе долу.

В този момент, неочаквано всички светлини в стаята изгаснаха.

Той остана за момент неподвижен в задушавания мрак, като се прокланаше, че не беше взел една електрическа батерия. После, придържайки се с една ръка за парапета, за да се ориентира, той се отправи към

стълбата. Едва беше направил няколко крачки, когато чу страшния вик на Джулия.

В градината, близо до прозореца на салона на Гидо, Шапиро беше чакал Крантор (на един километър от там) да прекъсне високото напрежение с прът, снабден с изолатор. Потта струеше по лицето на Шапиро. В дясната си ръка той държеше ножа с широкото острие. Внезапно светлините, които проникваха слабо през пердетата, изгаснаха. Тогава той пъкна кривите си пръсти под шасито на прозореца, повдигна го, после отстъпи в сянката и зачака.

Лекият бриз къдреше пердетата. След десетина секунди пердетата внезапно се разтвориха.

Един мъж с висок ръст и вечерно облекло, стоеше пред отворения прозорец, точно както беше предвидил Крантор. Слаб лунен лъч проникваше през облаците и осветяваше белия му нагръдник.

Шапиро вдигна камата, ръката му леко се отпусна и острието изсвистя във въздуха. Това беше най-лесната мишена, която някога беше визирал. Той чу как камата стигна до предназначението си с глух шум и видя как русият мъж отстъпи и се олюля. Без да чака повече, Шапиро се обърна и заобиколи тичешком къщата, за да стигне до колата си.

Докато той бягаше в тъмнината, а Дон слизаше като полудял по стълбите, Джулия отново изпищя.

ТРЕТА ГЛАВА

1.

Високият масивен силует на инспектор Орок се открии във вратата на кабинета на Гидо, където Дон седеше от половин час.

Една забравена цигара димеше между пръстите му.

– Ако желаете, господине, – каза Орок, ние бихме могли да разгледаме случилото се по-отблизо.

– Да, – отговори Дон спокойно.

Той беше още под удара от смъртта на Гидо и би предпочел да остане за малко сам.

– Бих искал да ми разкажете историята от самото начало, господине, – продължи Орок.

Той се приближи до камината и се отпусна във фотьойла срещу Дон.

– Да, разбира се, – каза Дон.

Тогава той направи подробен разказ за срещата с Джулия, припомни за заканителното писмо и начина, по който беше дошъл вечерта да служи като пазач на Гидо.

– Не взех аферата като нещо сериозно, – продължи той, гледайки втренчено в огъня. Чувствам се отговорен за смъртта му. Едва когато открих, че са прекъснали телефона, помислих, че всичко това може да свърши зле. Но дори и в този момент не помислих, че нещата ще се развият толкова бързо. Предполагах, че с мен и Диксон, Гидо е извън всяка опасност. Бях оставил шофьора си отвън да наблюдава къщата.

– Тогава той къде е? – попита Орок.

– Не зная. Излязох да го потърся, но той беше изчезнал. Надявам се, че е видял убиеца и го е проследил.

Орок изръмжа.

– Възможно ли е това?

– Да. Бих искал да се прибера у дома, инспекторе, в случай че той се опита да ме намери там.

– Няма да ви задържа дълго, увери го Орок. Бих искал само да ви осведомя по един-два въпроса. Вие не видяхте убиеца.

– Не. Оставих Диксон с господин Ференчи и се качих да прегледам къщата. После светлините изгаснаха и чух Джулия... госпожа

Ференчи... да вика. Слязох по стълбата като полудял и се втурнах в салона. Беше тъмно като в рог. Бях казал на Диксон, че ще извикам като се върна, но забравих. Той ме взе за убиец и скочи отгоре ми. Борихме се доста и бях принуден да го ударя, за да се освободя от него. Докато намерих електрическа батерия, убиецът беше изчезнал. Намерих господин Ференчи проснат пред отворения прозорец. Госпожа Ференчи беше припаднала. И после влязоха двама полицаи. Вие знаете какво последва.

Орок кимна.

– Накратко убиецът прекъснал тока по начин, който не зная и отворил прозореца. Ференчи почувствал въздушно течение или е чул, че прозорецът се отваря. Той се приближил до прозореца. Убиецът чакал. И когато господин Ференчи разтворил пердетата, убиецът хвърлил камата.

– Как се случи, че вашите хора дойдоха веднага? Дали са чули виковете на госпожа Ференчи?

– Чрез малкия посредник. Когато излязъл оттука, един мъж скочил от сянката и го ударил с палка. Но хлапето било по-бързо от него и побягнало. Другият го подгонил, но то изчезнало. Това станало толкова бързо, че хлапето нямало време да огледа мъжа. Само можа да ни каже, че е висок и слаб. Когато видяло, че е извън всяка опасност, то се обадило на 999. Една от нашите коли минала да го вземе и го довела тук. Но те са дошли твърде късно.

Дон потри челото си.

– Получихте ли някакви показания от Диксон? Видял ли е нещо?

Орок поклати отрицателно глава.

– Сега ще говоря с него. Той е още в безсъзнание. Добре сте го наредили!

Дон направи нетърпеливо движение.

– Грешката е моя, – каза сърдито той. Бях му казал, че ще повикам, за да ме познае, като се върна в стаята. Естествено той скочи върху ми: беше разярен.

Влезе един полицай.

– Извинете, господине. Една дама иска да види господин Миклем.

– Трябва да е секретарката ми. Помолих един от хората ви да телефонира. Бих искал тя да се грижи за госпожа Ференчи, – обясни Дон и се изправи.

– Много добре, господине, – каза Орок. Докато Вие разговаряте с нея, аз ще видя как върви Диксон.

Дон намери Мариан във фойето.

– Ужасна история, – каза той. Клетият Гидо е убит. Джулия е много зле. В момента прислужницата е с нея, но не вярвам, че ще е много полезна. Можете ли да се грижите за нея, Мариан? Ако състоянието е много сериозно, за което се страхувам, ще направите добре, ако извикате лекар. Камериерката ще Ви каже към кого да се отправите. Доверявам Ви се.

– Да, разбира се, – каза Мариан. Къде е тя?

Никакви въпроси, никакви истории. Дон винаги се беше възхищавал на невъзмутимото спокойствие на Мариан. Нищо не я обезкуражаваше. Той знаеше, че не би могъл да остави Джулия в по-добри ръце.

– Вратата срещу стълбите.

Мариан кимна и изкачи тичешком стълбите, докато Дон влизаше в библиотеката, където върху канапето лежеше Диксон.

Орок стоеше до него.

– Съжалявам, Диксон, – каза Дон и се приближи до него. Грешката е моя. Вие бяхте очарователен.

– О! Не, господине, – възрази Диксон и седна. Аз си загубих ума. Трябваше да се досетя, че сте Вие. В тази тъмнина...

– Всъщност, това няма значение, – продължи Дон. (Той погледна Орок.) Продължавайте, инспекторе. Не исках да ви прекъсвам.

– Можете ли да ми кажете какво се случи след момента, в който господин Миклем напусна стаята? – попита Орок и седна до Диксон.

– Поварвайте ми, господине, аз пазех до вратата. Господин Ференчи седеше на дивана с госпожа Ференчи. Изведнъж угасна тока. Чух, че господин Ференчи бързо се изправи. Каза нещо за прозореца, който се отворил. Госпожа Ференчи започна да вика. Чух господин Ференчи да разтваря пердетата. Навън валеше и беше тъмно, не виждах нищо. Стоях като глупак с ококорени в тъмнината очи. После вратата внезапно се отвори. Понеже господин Миклем ми беше казал, че ще се обади като се върне-спомням си това – помислих, че е някой бандит и скочих отгоре му. А после получих един удар, от който изпаднах в безсъзнание.

– Значи не сте видял какво се случи с господин Ференчи? – попита нетърпеливо Орок.

– Не, господине, нищо не съм видял.

Дон вдигна рамене. Не напреднаха с нищо. Той помисли за Хари.

– Поправиха ли телефона? – попита той.

– Още не, – отговори Орок. Не можем да открием къде е прекъснатата линията.

– Тогава ще се върна у дома. Ако шофьорът ми е открил нещо, ще

се опита да се върне. Ако има нещо ново, ще ви се обадя.

– Точно така, благодаря Ви, господине.

Дон кимна с глава на Диксон, излезе в коридора и изкачи стълбите. Той почука на вратата на Джулия.

Мариан отвори вратата.

– Докторът идва, – каза тя на Дон. Тя е все още в безсъзнание.

– Останете с нея, моля Ви. Аз ще се върна вкъщи. Надявам се, че Хари е видял убиеца; може би се опитва да се свърже с мен.

– Ще остана с нея.

Дон я остави, изтича до мястото, където беше гариран Бенглея и полетя към Юпер Бруук Мей. Когато спря до тротоара, входната врата се отвори и се появи Шери.

Дон се наведе през прозореца.

– Новини от Хари? – попита той, докато Шери се приближаваше с величествена походка.

– Телефонира преди половин час, господине, – каза Шери и спря до колата. Моли да отидете на ул. „Атина“, това е струва ми се втората улица вляво в Олд Комптон Стрийт. Каза, че е спешно.

– Благодаря!

След като направи полукръг, Дон полетя с пълна скорост към посочения адрес.

Улица „Атина“ беше тясна и безлюдна, чийто фенер оскъдно мъждукаше.

Старейки се да остане в сянка, Дон кара по дължината на мокрия тротоар и стигна на няколко метра от тухлената стена, която разделяше ул. „Диан“.

Той забеляза Хари, застанал в дебелия сянка на свода и се приближи в мрака до него.

– Уф! Приятно ми е, че ви виждам, шефе, – каза с облекчение Хари. Един час вече се опитвам да ви открия. Снова от тук до телефонната кабина, но не успях да узная телефонния номер на господин Ференчи.

– Какво става тук?

– Забелязах един тип да излиза от господин Ференчи и го проследих. Той влезе в къщата отсреща.

Дон се приближи до входа на свода.

– Коя къща?

– Тази до стената, шефе.

Дон разгледа триетажното здание, потънало в мрак. Той различи по два прозореца на всеки етаж. Входната врата се отваряше под една

аркада, подобна на тази, под която се намираха те.

– Има ли друг изход, Хари?

– Не, шефе. Проверих.

– Значи той е още тук?

– Да, тук е. Преди пет минути дойде една жена и влезе вътре. Носеше бял шлифер и панталон. Беше много тъмно, за да я разгледам.

– А той, Хари, как изглежда?

– Висок и слаб, brunet с крив нос, облечен по забележителен начин.

Малкият посредник беше казал, че неговият нападател бил висок и слаб. Изглежда типът беше един и същи.

– Кога го видя за първи път, Хари?

– Около четвърт час след излизането на посредника. Дойде иззад къщата, пресече градината, и след като прескочи стената, изтича до един стар „Буик“, гариран под дърветата. Аз изтичах подире му и успях да се скрия в багажника. Той караше бързо. Смешно удоволствие беше тази разходка с кола! Той остави колата някъде в Олд Комптон Стрийт и дойде тук. Едва го следвах. Беше много нервен и през цялото време се обръщаше да види дали не го следят, но не ме забеляза. Сигурен съм в това. Той влезе в къщата. Имаше ключ. И повече не съм го виждал. Жената почука и той отвори.

– Браво, Хари! Ще отида да хвърля един поглед. Стой тук и внимавай! Ако ми се случи нещо, знаеш какво трябва да направиш. Този тип е опасен. Той уби Ференчи.

– А! Господин Ференчи е мъртъв? – попита Хари поразен.

– Да, ще ти разкажа по-късно. За момента отвори очи и бъди нащрек!

– Не мислите ли, че ще е по-добре да отида аз, шефе? – забеляза Хари. Няма защо да цапате костюма си като влизате и излизате през прозореца.

– Прави това, което ти казвам, – възрази сухо Дон. Отвори си очите! Ако се опита да избяга, спри го!

– Прието, шефе, – каза Хари. Най-лесно е да се изкачите през прозореца до стената. Вратата има резе. Аз проверих. Ще ви помогна. Качете се на покрива и влезте пред прозореца.

Те се приближиха до стената и Хари направи с ръцете си столче. Миклем стъпи на тях и с лек тласък достигна края на стената. Той се хвана за нея и с помощта на Хари успя да се изкачи.

Превит на две, Дон запълзя по ръба на покрива. Точно над него се

намираше един осветен прозорец. Той се взря в мрака през стъклото и успя да различи една празна, тъмна стая. Гилотинира-ният прозорец не беше затворен с ключалка. Той извади джобния си нож и леко повдигна рамката. После се хлъзна в стаята, затвори прозореца и се приближи да вратата.

Остана за момент със залепено ухо до рамката и като не чу нищо, натисна бравата и отвори.

Намери се в слабо осветен (от светлината, която идваше от входа), коридор. Той затвори грижливо вратата след себе си. После безшумно се промъкна през коридора до стълбите и отново се ослуша.

Отдолу достигна мъжки глас:

– Беше много лесно. Той се приближи до прозореца и аз уредих сметката му.

Движейки се като сянка, Дон започна да слиза по стълбите.

– Значи е мъртъв? – попита женски глас.

Акцентът накара Дон да застане нащрек: без съмнение това беше италианка. Той стигна до края на стълбите. Светлината, която осветяваше слабо входа, идваше от една полуотворена врата в дъното на коридора.

– Разбира се, че е мъртъв, потвърди Шапиро. Хайде, дайте парите! Бързам да се махна отук.

– Можете ли да ми докажете, че е мъртъв, попита Лорели.

Шапиро я погледна втренчено.

– Как? Ако не вярвате, идете да проверите!

– Не говорете глупости. Ще ви платя, когато видя вестниците тази сутрин, пе преди това.

Дон се промъкна по-напред, за да хвърли един поглед в стаята. Имаше малко мебели: два стола, изтърбушено канапе, чиито пружини се виждаха, и един сандък, върху който беше поставена запалена свещ в бутилка. Сиви мръсни одеяла бяха спуснати пред двата прозореца.

Той обхвана всичко с един поглед, Вниманието му беше привлечено от двете личности, които се намираха в стаята. Мъжът беше възседнал един от двата стола. Той беше висок и слаб; мургавото му, грубо лице беше кръвожодно. Той хвърляше разявени погледи към младата жена, която беше опряна на стената, в слабата светлина на свещта.

Малко по-висока от среден ръст, тя беше около 25–26 годишна. Беше студено красива; върху бледността на лицето се открояваха карминените месести устни, но вниманието му беше привлечено от гъстата вълниста коса. Тя беше с венециански рус цвят, който се среща рядко в

наше време в Италия.

Между бляскавите устни димеше цигара. Ръцете бяха скръстени върху гърдите. Под разтворения бял шлифер тя носеше бял пуловер и черен панталон.

– Шегувате се, нали? – попита Шапиро, поразявайки я с поглед.

– Имам заповед да ви платя, когато работата бъде свършена, заяви Лорели. Ще узная утре от вестниците дали е екзекутиран, или не.

– Искам парите веднага, изръмжа Шапиро. Имам нужда от тях. Слушайте, трябва да купя веднага една лодка. Тези пари ми трябва, за да я платя. Ще бъда във Франция утре сутринта, ако тази вечер успее да купя лодката.

– Разбрахте ли какво ви казах? – възрази студено Лорели. (Тя пхна ръце в джобовете на шлифера си). – Нямам намерение да споря с вас.

Шапиро облиза с език пресъхналите си устни.

– Е, малката, няма да се караме. А ако дойдете с мен? Ще вляза в друга сделка веднага след като купя лодката. Ще имам нужда от сръчно момиче като вас.

– Наистина ли? – каза Лорели. – Аз не знам как да се държа с кретен като вас.

Шапиро я гледаше, хилейки се.

– О! Добре. Ще бъде добре ако станем приятели. Наричайте ме Ед. Можем да си проправим път, ако работим заедно. Дайте ми парите и елате с мен, Лорели!

– Ще получите парите утре сутринта и не преди това, заяви сухо Лорели. Ще ви ги донеса в 8 часа.

– Така си мислите, изръмжа Шапиро като се изправи и ритна един стол. Ще отида с вас и веднага ще ми дадете тези мангизи. Зная как да укротявам зверчета като вас.

Тя се подпря на стената с равнодушен израз на лицето, но в зелени очи блестеше недоверчивост.

– Наистина ли? – каза тя. – И аз зная как да укротявам гадини като вас.

Ръката се появи бавно от джоба на шлифера. Автоматичният 25, който държеше, се насочи в лицето на Шапиро.

– Махнете се оттам!

Шапиро внезапно изгуби кураж и побърза да отстъпи.

Като реши, че това, което узна е достатъчно, Дон изкачи бързо и безшумно стълбите, промъкна се през прозореца, затвори го зад себе си и няколко секунди по-късно беше при Хари под свода.

– Жената ще излезе всеки момент, – каза той. – Аз ще я последвам. Стой тук и наблюдавай къщата! Не вярвам нашата птица да отлети, но ако се опита – не я оставяй да отлитне!

– Разбрано, шефе, – каза Хари.

В този момент вратата на къщата се отвори и младата жена излезе. Тя затвори вратата и се отдалечи по тротоара към светлините на Олд Камптън Стрийт.

Дон тръгна след нея, старасейки се да остане в сянка и да не вдига шум.

2.

Половин час по-късно от една телефонна кабина на Шипер Маркет, Дон се обади на инспектор Орок.

– Тук Миклем, – каза той. – Моят шофьор е видял нашия човек да напуска къщата. Той го е проследил до ул. „Атина“ 25. В аферата е замесена и една жена. Тя се намира на „Маркет Мей“, 2. Аз стоя пред нейната квартира, а Масон наблюдава другата къща.

– Браво! – извика Орок. – Вие свършихте добра работа, господине. Незабавно ще изпратя коли и на двама ви, а и аз също ще дойда при вас след десет минути.

– Отлично, – каза Дон. И затвори телефона.

Той излезе от телефонната кабина и се върна на поста, откъдето можеше да наблюдава апартаента над една бакалия, в който беше изчезнало червенкосото момиче.

Тя не беше успяла да избяга. Беше взела едно такси на „Шафтесбурри Авеню“ и Дон също беше имал шанса да вземе едно, преди нейното да изчезне по „Пикадили“. Освобождавайки таксито на „Халф Муун Стрийт“, младата жена беше продължила пеша по „Пикадили“ откъм парка до Парк Лан, обръщайки се през цялото време. Дон беше успял да я проследи без да бъде забелязан и накрая я видя да влиза в апартаента над бакалията през една странична врата. Няколко минути по-късно един прозорец на първия етаж светна. Той беше изчакал около 20 минути и след като светлината беше изгаснала, той най-напред се беше уверил, че апартаента няма друг изход и после се вмъкна в телефонната кабина на няколко метра от бакалията.

Едва беше се върнал на наблюдателния си пост, когато двама полицаи се появиха от мрака.

– Господин Миклем? – попита единият от тях.

– Не губите време, забеляза Дон. – Тя е в този апартамент.

– Добре, господине, – каза полицаят. – Инспектор Орок е на път. Каза ни да не мърдаме. Я, Бил, иди да видиш на „Ервърд Стрийт“ дали няма друг изход!

Другият полицай кимна и се отдалечи.

Дон запали цигара. Той беше малко уморен. Смъртта на Гидо го беше трогнала дълбоко и нейното въздействие беше започнало да се чувства.

Той остана с полицая да наблюдава тъмния прозорец в продължение на 10 минути. После масивният силует на инспектор Орок, последван от трима полицаи, се откри в мрака.

– Е! Господин Миклем, – каза Орок. – Имате голям шанс. Какво става?

Дон му разказа с няколко думи как Хари е видял слабия мъж да напуска къщата на Ференчи и го е проследил до „Атина Стрийт“.

– Жената беше влязла при него 2–3 минути преди да пристигна, – продължи той. – Промъкнах се в къщата. Този индивид – той се нарича Ед, а жената Лорели – искаше да му бъде платено за убийството на Ференчи.

Той повтори дума по дума разговора, който беше подслушал и заключи:

– Тя трябва да му плати утре в 8 ч.

– Ще видим, – каза Орок. – Добра работа свършихте, господин Миклем. Изпратих Хюрст и Мадокс на „Атина Стрийт“. Няма да си мръднат пръста без моя заповед. А сега да видим какво ще ни каже тя!

Той се отправи към входната врата, която водеше към апартамента на момичето.

– Не мърдайте! – каза той на хората си. И като вдигна чукчето, силно заудря. Никой не отговори.

Той почука още няколко пъти и отстъпи.

– Много добре, – каза той. – Опитайте се да отворите вратата! Приблжиха се двама здравеняци. Раменете им раздрусаха вратата: при третия удар тя не издържа. Полицаяте скочиха на тясното стълбище.

Орок и Дон ги последваха.

– Освен ако тя има свойството да става невидима, имам чувството, че е изчезнала, забеляза Дон, показвайки отворената капандура на прозореца, който се намираще над стълбите.

Един от полицаяте излезе от стаята на първия етаж.

– Няма никой, шефе, – каза той.

Орок изръмжа.

– Дайте тревога, – каза той. – Искам да намеря тази жена! Господин Миклем ще ви даде отличителните белези.

Полицаят взе бележка за направените от Дон указания и изтича до телефонната кабина.

– Трябва да ни е забелязала, – каза сърдито Орок. После се обърна към другия полицай:

– Извикайте Хюрст по радиото в колата и му кажете, че момичето е избягало. Кажете му да внимава: тя може би ще се опита да предупреди Ед.

Дон и той влязоха в апартамента, който съдържаха спалня, кухня и баня.

Орок хвърли един поглед.

– Тук няма да намерим нищо, – каза той. – Ще вземем пръстови отпечатащи. Да отидем до „Атина Стрийт“!

Оставяйки двамата полицаи да пазят апартамента, Орок, Дон и тримата цивилни инспектори се качиха в полицейската кола и полетяха по „Пикадили“, за да отидат на „Олд Камптън Стрийт“.

Те намериха двама полицаи на входа на „Атина Стрийт“, които застаха мирно като зебелязаха Орок.

– Хюрст тук ли е? – попита той.

– Там, в дъното на улицата, шефе.

Орок влезе под свода, последван от Дон. Те намериха Хари, верен на поста си, придружен от сержант Хюрст и цивилния агент Мадокс.

– Нашият човек все още ли е тук? – попита Орок.

– Мисля, че да, шефе, – каза Хюрст. – Нито сме видяли, нито сме чули нещо в къщата, но няма друг изход освен тази врата.

– Да го притиснем, заповяда Орок. – Бъди предпазлив, Хюрст! Той е опасен. Как е вратата?

Хюрст поклати глава.

– Две резета и една ключалка. По-лесно ще бъде да минем през прозореца.

Той показа с пръст прозореца, през който Дон се беше промъкнал в къщата.

– Прието, минете и двамата! – каза Орок.

Дон отиде при Хари под свода. Той изгаряше от желание да се намеси, но знаеше, че Орок не иска и дума да чуе за това. Те гледаха как Мадокс прави къса стълба на Хюрст, за да му помогне да се качи на

стената. Хюрст започна да пълзи по керемидите, докато Мадокс се пока-тери след него.

Дон, който наблюдаваше тъмния прозорец, внезапно забеляза, че нещо зад стъклото мръдна.

– Внимание! – Той Ви видя!

Хюрст беше изминал половината от наклона. Беше изцяло на открито. Той също беше видял една сянка. Пъхна ръка в джоба си, за да извади пистолета. Но в този момент проблесна светкавица, последвана от детонация. Стъклото на прозореца се пръсна.

Хюрст изпусна пистолета си, наведе се напред и се свлече по наклона, повличайки Мадокс със себе си. Мадокс го хвана и успя да го спре, докато Дон и Хари се притекоха на помощ.

– Оставете, ние ще се погрижим, извика Дон.

Отекна нова детонация. Един куршум разби една керемиди на няколко сантиметра от Мадокс, който пушна Хюрст и скочи бързо на стената. Хюрст падна от покрива като безжизнена маса.

Дон и Хари го хванаха и го положиха на земята.

Хари опипа врата на Хюрст и сложи пръст върху артерията.

– Той е мъртъв, – каза поразено Хари.

Орок дойде при тях. Той само се увери, че вече нищо не може да се направи за Хюрст, после с учудваща бързина за човек с неговата фигура, се върна в края на улицата.

Мадокс отиде при Дон и Хари под свода, където те бяха отнесли тялото на Хюрст. Мадокс дишаше шумно. Той беше много блед и чертите му се бяха вкаменили.

– Ще се опитаме ли да влезем, шефе? – попита Хари шепнешком.

Мадокс го чу.

– Останете тук! – изръмжа Мадокс. – Не се намесвайте! Това е работа на полицията.

Дон настоя:

– Бих могъл, може би, да отворя тази врата, сержант...

– Разбрахте ли какво Ви казах? Не се намесвайте!

Последва дълга тишина, после дойде Орок.

– Ще го хванем след няколко минути. Той ще съжалява, че е извършил всичко това.

После се обърна към Дон:

– Вие изпълнихте достойно задачата си, господин Миклем. Много ще ми бъде приятно, ако се приберете у дома.

Дон го погледна.

– Шегувате се, нали? Господи! Но ако ние с Хари не бяхме тук...

– Зная, господин Миклем, – възрази сухо Орок. – Но може да има още изстрели и не искам да бъда отговорен, ако за нещастие вие се намерите на пътя на някой куршум. Ще ви държа в течение на това, което става, но за момента ще се върнете у дома.

Дон трябваше да признае, че това е разумно и въпреки че напускаше събитието против волята се, той повдигна безропотно рамене.

– Прието, инспекторе, бон шанс и не го изпускайте!

– Разчитайте на нас, – отговори Орок. – Ще ви държа в течение.

– Хайде, Хари. Да си вървим!

Напускайки прикритието си Хари и Дон тръгнаха към Олд Камптън Стрийт. Изложихме се, забеляза Дон, докато се отправяха към мястото, където той беше оставил колата си. – Предпочитам да бяхме го хванали.

– Как се чувства госпожа Ференчи? – попита Хари.

– Не много добре. Мис Ръгби се грижи за нея.

Когато отваряше вратата на Бентлея, край тях минаха две коли, пълни с полицаи.

– Този път е свършено с Ед! – заяви Дон. – Да се махаме! Ако започне престрелка, всички улици в квартала ще бъдат затворени.

Бяха им необходими само няколко минути, за да стигнат до „Юлер Брук Мей“. През това време Дон разказа това, което беше се случило у Ференчи.

– Струва ми се, че бандата е добре организирана, а, шефе? – каза Хари.

Дон спря пред 25 А. Той хвърли поглед върху часовника на табло-то. Беше 1.20 ч.

– И аз мисля така. О кей, Хари, гарирай колата и върви да спиш! Може би утре ще имаме работа.

Той отвори входната врата и влезе в салона. Сандвичи с пиле, бутилка уиски и ледена вода го чакаха върху масата до огъня.

Той си наля в една чаша, седна и остана така десетина минути, съзерцавайки втрънено огъня и мислейки за Джулия. Не можеше да повярва, че Гидо беше мъртъв. Цялата тази история му се струваше недействителна като кошмар.

Звънът на телефона го накара да подскочи. Той вдигна слушалката.

– Вие ли сте, господин Миклем? – избоботи гласът на Орок. – Имам да ви предам лоша новина: той избяга!

– Избягал?! – извика Дон и подскочи.

– Да. Влязохме и открийме в мазето едно подземие. То свършва в

склада на един предприемач на „Диан Стрийт“. Трябва да е избягал оттам.

– По дяволите! – избухна Дон. – Хитро скроено, а? Значи, изтървахте и двамата?

– Няма да отидат далече, увери го Орок. – Всички изходи, всички аерогари и гари са наблюдавани. Имаме подробното им описание. Няма да отидат далече!

– На какво се обзалагате? – попита Дон.

И затвори грубо телефона.

3.

Едно момиче влезе с несигурна походка във фойето на хотел „Ползен“. Дал, който дремеше, подскочи и хвърли един поглед върху часовника си. Видя, че е 4.14 ч. сутринта. Той се изправи и наведен над бюрото си изгледа вбесено момичето, което се приближаваше към него.

Божествена доброта! – помисли той. Откъде излезе пък тази?

Беше една брюнетка с идиотско изражение. Тя имаше издадени напред зъби и върху носа бяха поставени очила с черупчеста рамка. Носеше манто като шотландско знаме в червено и зелено, твърде голямо за нея, а черните остри коси бяха пристегнати с бледосиня кърпа.

– Ако е за стая, – каза Дал, – две лири. И искам да ми платите предварително!

– Да, искам една стая, – каза момичето, отваряйки портмонето си. – Аз... аз изтървах последния влак.

– Ако нямате багаж, три лири. Такъв е правилникът, – каза Дал. – Да или не?

В същия момент влезе Крантор и се приближи до бюрото.

Момичето го погледна.

– Извинете ме, – каза тя. – Той ми иска три лири за една стая, под претекст, че нямам багаж. Нормално ли е това?

– Хайде, красавице, изръмжа Дал. – Чу ли какво ти казах? Ако не искаш да платиш, иди да спиш на друго място.

– Дай ѝ една стая, – каза Крантор, вземайки ключа си. – Струва една лира. (Той погледна момичето). – Дайте му една лира.

Дал взе ключа от таблото и го хвърли върху бюрото. Мишата му физиономия беше невъзмутима.

– Стая 24, – каза той, вземайки еднолировата банкнота, която му

подаде младата жена.

– Аз живея на същия етаж, – каза Крантор, поглеждайки крадешком момичето. – Ще ви покажа пътя.

Тя имаше нечистоплътен вид, но той беше свикнал с грозотиите. Тя го последва покорно по стълбите. Когато свиха в ъгъла на коридора и бяха извън зрителното поле на Дал, тя го попита:

– Имате ли новини от Шапиро?

Крантор подскочи и се обърна, за да я погледне. Едва когато тя свали изкуствените си зъби, той я позна.

– Лорели?! Има си хас!

– Попитах ви имате ли новини от Шапиро?

– Да, имам новини, – каза Крантор. (Той спря пред вратата на стаята си, завъртя ключа в бравата и отвори). Ще бъде по-добре, ако влезете.

Тя го последва в стаята и отиде до огледалото, закачено над камината. Той затвори вратата и завъртя един път ключа.

– Ченгетата без малко не са го хванали, започна той, свали мокрото си пардесю и го хвърли върху един стол. – Той е невредим. Случило се е нещо непредвидено. Трябва да е направил някаква грешка, но не иска да каже каква.

– Този кретен се е оставил да бъде проследен, – каза Лорели. – Фантетата щяха да окошарят и мен. (Тя извади пакет цигари от чантата си, запали една и изкара струя дим в посока на Крантор.)

Напускайки „Атина Стрийт“, бях проследена от един набит тип. Сигурна съм, че не беше ченге. Не успях да му се изплъзна. Върнах се в квартирата, която бях наела на „Маркет Мей“. Видях го да влиза в една телефонна кабина. Навлякох това странно облекло и избягах през покрива. Ченгетата пристигнаха няколко минути по-късно. Знаете ли какво може да означава това?

Крантор поклати глава.

– Шапиро е убил един полицаи. Той иска настойчиво парите си. Не зная как да го прехвърлим през границата.

Лорели се приближи до масата и седна.

– Къде е той?

– В апартамента на любовницата си. Може би си спомняте за нея: Джина Пазеро. Струва ми се, че тя е работила преди няколко години за шефа в Рим, нали?

Лорели кимна.

– Спомням си. Не можем да разчитаме на нея. Не знаех, че е била любовница на Шапиро.

– Не можем да разчитаме на нея? Как така? – попита внезапно Крантор.

– Ако полицията узнае, че тя е била любовница на Шапиро, тя ще проговори. Шапиро говорил ли й е за Вас?

Крантор се поколеба.

– Не зная. Възможно е.

Лорели отвори ръчната си чанта и извади от нея малък розов лист, който постави на масата.

– Оставих куфара си в гардероба на гара Юстън, – каза тя. Вътре има две неща, които ви интересуват. Първото нещо е една сума от 1 000 лири в петлирови банкноти. Имам заповед да предам тази сума на човека, който убие Ференчи... на един човек, разбирате ли... но не е фиксирано име.

Крантор я погледна.

– А какво е второто нещо?

– Копие на ножа, който дадохте на Шапиро.

Крантор взе билета от гардероба, огъна го грижливо и го сложи в портфейла си.

– Полицията има отличителните белези на Шапиро, – продължи Лорели. – Той не може да избяга. Ако го хванат – ще ви предаде.

– Да, – каза Крантор.

– Не мисля, че Шапиро може да ни бъде много полезен, – продължи Лорели, гледайки Крантор. – Какво мислите за това?

– Не, не сега, – каза Крантор, взе пардесюто си и го надяна. – Ще направите добре, ако си легнете. Стаята ви е отсреща.

– Ще ви чакам тук, – каза Лорели. – Ще трябва също да се погрижите за Джина Пазеро. Полицията скоро ще направи връзка между нея и Шапиро. Знаете ли къде живее?

– Не, но ще я намеря, увери я Крантор и се отправи към вратата. (Той спря с ръка върху бравата). Какво да нравя с парите?

– Те принадлежат на Шапиро, – каза тя.

Жестоката усмивка се появи на обезобразеното лице на Крантор.

– Може би ще се реша да застана над завещанието му, – каза той.

И излезе, затваряйки вратата зад себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

На другия ден, малко преди обяд, Мариан влезе в кабинета на Дон, за да му каже, че главният комисар Дик от Спешъл Бранч иска да го види.

– Дик? Какво иска? – попита Дон, подписвайки последното писмо.

– Не ми довери, но каза, че е спешно.

– Почти нямам желание да го приемам, – каза Дон и отмести стола си. – До гуша ми дойде от полицията. Поднесохме им двете лица, които търсят на тепсия, а те ги оставиха да избягат. (Той взе една цигара). Нювини от Джулия? Телефонирахте ли в клиниката?

– Да, преди малко. Възстановява се бързо, както можем да се надяваме, но е още слаба. Ще прескоча следобед, за да се опитам да науча нещо повече.

– Ще бъде много любезно, да. Здравето ѝ ме тревожи.

– Главният комисар ви чака, напомни му Мариан.

Комисарят Дик, пълен здравеняк с жизнерадостно и червендалесто лице, беше удобно разположен в един фотьойл пред камината в салона. Той дърпаше невъзмутимо голямата си лула; проникателните му очи бяха полупритворени, когато Дон влезе в салона. Двамата се познаваха от дълги години. Бяха стари приятели.

– А! Ето Ви! – извика Дик и отвори очи. – Обзалагам се, че тази сутрин чистосърдечно ненавиждате полицията.

– Така е, съгласи се Дон и седна на облегалката на фотьойла срещу камината. – И имам причини. Не разбрах по какъв начин Вашите хора оставиха двамата тарикати да се изплъзнат между пръстите им.

Дик вдигна широките си рамене:

– Ще ги намерим, – каза той. – За момента се крият, но все някой ден ще трябва да се покажат. Не могат да избягат.

– Аз не съм на същото мнение, протестира Дон. – Не бих се учудил, ако те са вече във Франция или Италия и ви се подиграват. Какъв смисъл има да се наблюдават пристанищата и аерогарите? Да не би да мислите, че ще заминат така? Вероятно са избягали с моторна лодка. Няма нищо по-лесно от това и Вие го знаете.

– За щастие, забеляза Дик, – аз не съм натоварен да ги заловя.

Дон не беше в добро настроение. Той срази с поглед Дик.

– Всъщност, предполагам, че не сте дошъл тук да говорим за дъжда и хубавото време, – каза той. – Трябва да сте натоварен все пак с някаква мисия. Какво по-точно искате от мен? Нямам време за губене.

Дик повдигна гъстите си вежди.

– Струва ми се, че тази сутрин сте много нервен, господин Миклем, – каза той. – Трябва да призная, че Ви разбирам. Тази история е плачевна. Би трябвало вече да сме ги заловили. Директорът е нервен. Да, имам причини да дойда при вас. Помислих, че с удоволствие бихте научили някои сведения за Костенурката.

Дон го погледна разгневено.

– Какво знаете за Костенурката? Какво общо има той с вас?

– Не зная много за него, но мисля, че е свързан с моята служба, – отговори Дик, разполагайки се удобно в един фотьойл.

Дон се изправи, приближи се до бара, пригответи две големи уискита с вода и подаде едната чаша на Дик в знак на помирение. Дик го взе, колебайки се, помириша го и накрая отпи с въздишка.

– Малко е рано за мен, но мисля, че няма да ми навреди. Благодаря, господин Миклем.

– Кажете ми какво знаете за Костенурката, – каза Дон и седна. – Скъпо бих заплатил, ако ми попадне в ръцете.

– Ние също, а така е за френската, италианската и американската полиция. Зная, че нашите хора не са се справили много блестящо с тази история, но грешката е малко Ваша. Орок не беше чул от Вас, че става дума за Костенурката. Аз също. Ако ни бяхте съобщили, нещата може би нямаше да се развият така.

– Опитах да Ви се обадя, – възрази сухо Дон. – Но Вие бяхте излязъл. Зная, че постъпих небрежно като не Ви потърсих пак, но не мислех, че това е сериозно.

– Не претендирам, че можехме да спасим господин Ференчи, ако бяхме в течение на това, което се случи, но поне щяхме да направим всичко възможно. Вие не сте единственият, който е мислил, че Костенурката е само шега. Парижката полиция е била убедена, че се касае до някой безобиден луд и Реналдо Бузони остави кожата си в тази афера.

– Бузони? Не беше ли това италианското аташе?

– Точно така. Той беше изваден от Сена, след като беше получил заплашителни писма от Костенурката. Предадох ми отчета на аферата, като ми казаха, че тукашните италиански функционери рискуват да станат жертви на такива заплахи.

– Кой е този Костенурката? – понита Дон.

– Специалист по изнудвания под смъртна заплаха; човек, който не отстъпва пред нищо.

– Значи Ференчи не е първата му жертва?

– О! Не! Има още девет други за 14 месеца, уточни Дик. – Две в Америка, три във Франция и четири в Италия. Господин Ференчи е първата жертва в Англия. Неприятното е, че ние не знаем кои са тези, които са платили това, което е искал Костенурката. Ние сме почти сигурни, че има много мъже и жени в Европа и Съединените щати, които се покоряват без да проронят дума. Ако ми бяхте казали, че Ференчи е бил заплашен от Костенурката, щях да го посъветвам да даде това, което искат от него.

– Шегувате ли се?...

– Но съвета е добър, – възрази спокойно Дик. – Жена му в този час нямаше да бъде в клиниката, ако беше платил, а той щеше да бъде още жив.

– Не е там въпросът. Значи допускате, че щяхте да бъдете безсилни да го покровителствате?

– Но да. Да погледнем нещата в лицето! Нямаме достатъчно хора да следим от сутрин до вечер някой, който не влиза в числото на известните личности. Костенурката е търпелив. Рано или късно неговият човек ще попадне в ръцете му. Господин Ференчи не беше много известен, за да има право на постоянна лична охрана. Разбира се, ние сме задължени да направим нещо за персонала на италианското посолство, ако някой от тях е заплашван, но господин Ференчи беше особен случай. Ние не бихме могли да го покровителстваме седмици наред. Вие видяхте как действа Костенурката. Вие, Диксон и Масон пазехте Ференчи. Това не попречи да бъде убит, нали? (Дик изгърси пепелта от лулата си, духна силно в мундшука и започна да я пълни). Костенурката знае, че в деня, в който не успее да изпълни заканите си, това ще направят подчинените му. „Плати или ще те убия!“ – такъв е неговият девиз. Те убиват хората, защото си казват, че нямат никакъв шанс да живеят повече, ако не платят.

– Но Ференчи не е знаел това, – възрази внезапно Дон. – Името на Костенурката нищо не му говорело.

– Така е. Костенурката едва започва да върлува тук. Никой никога не е чувал за него преди смъртта на Ференчи, но сега знаем за него. След начина, по който вестниците публикуваха убийството, всички вече знаят за неговото съществуване. Следващия път, когато някой богат тип

получи заплашително писмо от Костенурката – ще знае, че то не е шега. Мисля, че Ференчи беше убит нарочно, за да извести пристигането на Костенурката в Англия.

– Вашите хора трябва да го заловят, настоя Дон. – Затова сте там.

– Няма да е лесно. Ние не знаем нищо за него. Дори ако заловим убицеца, той няма да е Костенурката. Ако заловим това червенокосо момиче, то също няма да бъде Костенурката. Френската полиция е успяла да арестува един от хората на Костенурката и да го накара да говори, но той не им е казал нищо значително. Казал е, че е бил заплашен от някакъв тип, който му е определил среща на едно шосе през нощта. Този тип, който, разбира се, не е бил Костенурката, пристигнал с кола и не е слизал от нея. Човекът не е видял лицето му. Той е получил заповедта и е изпълнил задачата. Виждате, че за нас Костенурката е истински ребус. Полициите в Америка, Франция и Италия от 14 месеца се измъчват да изяснят аферата. Сега е наш ред.

– Не сте много сигурни, че ще можете да го заловите, забеляза Дон.

– Поставям се на Ваше място, господин Миклем, – възрази Дик. – Вие загубихте един приятел, но ние не можем да вършим чудеса. Можете да бъдете сигурен, че ще направим всичко възможно. Касае се, разбира се, до една международна афера. Аз лично смятам, че той оперира от Италия.

– Я, виж? Защо от Италия?

– Поради две причини: всички жертви на Костенурката са италианци и това... (Той измъкна от джоба си плосък калъф, отвори го и извади една кама с широко острие и дървена изрязана дръжка). Вижте това. Това оръжие е убило господин Ференчи. Говори ли ви нещо?

Дон взе ножа и го разгледа.

– Не претендирам, че съм експерт, – каза той, след като внимателно я разгледа, – но според мен това е копие на една италианска кама от XIII век. Ако спомените ми са точни, мисля, че съм виждал същата по вид кама в Баржело, Флоренция.

– Точно така, съгласи се Дик. – накратко, полициите в Америка, Франция и Италия притежават девет ножа като този. Всички те са били намерени върху трупове на жертвите на Костенурката. Въпреки направените издирвания, досега е било невъзможно да се открие оригинала на тези ножове.

– Тази червенокоса, Лорели, е италианка, – каза Дон. – Акцентът ѝ не оставя никакво съмнение.

– Още едно указание.

– Е, добре! Ето една следа, оживи се Дон. – Защо той напада само италианци? Дали не се касае до някаква политическа интрига? Зная, че Ференчи беше заклет антифашист. Имате ли точни сведения за политическите възгледи на другите жертви?

– Голяма бъркотия е. Никаква последователност. Някои са били антифашисти, други – християнски демократи, трети – фашисти. Разследвах този въпрос, но това не ме доведе доникъде.

– Задавал ли сте си въпроса защо се нарича Костенурката? – попита Дон. – Това име не вдъхва ужас... и е много безизразен псевдоним за един тип, който изнудва жертвите си под смъртна заплаха. Защо Костенурката? Трябва да има причина за това. Костенурката е бавно и безобидно животно: напълно противоположно на един убиец. Трябва да има някаква причина за това име.

– Аз също си задавах този въпрос, но не стигнах до никакво интересно заключение. Това име може би е избрано, за да заблуждава.

– Не вярвам. Друго нещо: защо е необходимо да се нравят копия от една средновековна кама? Защо не си служат с обикновена кама, която не е с изрязана дръжка? Струва ми се, че убиецът е избрал костенурката и камата като подпис, поради някаква причина. Може би ще постигнем някакъв резултат, ако открием тази причина.

– Възможно е, но не виждам как ще пристъпим към действие.

Дон хвърли угарката в камината.

– Ще видим. Не бих искал да ви гоня, драга ми комисарю, но имам много работа. Предполагам, че не сте дошъл само, за да ми дадете тази информация.

Дик почеса едната си ноздра с мундшука на лулата си.

– Всъщност... да и не, – каза той, – много уважавам вашия талант. Вие свършихте добра работа в аферата „Трегарт“ миналата година. Ференчи е ваш приятел. Помислих, че ще се включите на драго сърце в разследването в случай че държите да откриете Костенурката. Ние имаме шанс да го открием само ако накараме хората от неговата банда да проговорят. Зная, че Вие имате не малко познати в Италия. Всички сведения, които можете да получите ще ни бъдат полезни.

– Съгласен съм, – каза Дон. – Ще видя какво мога да направя, но нямам голяма надежда. Познавам двама здравеняци в Рим, които може би знаят нещо по този въпрос. Ще говоря с Ючели. Не зная дали го познавате. Той е собственик на ресторант „Торколоти“ в Соо. Стара лисица. Познавам го от дълга години. Той знае всичко за италианската колония в Лондон.

– Ние щяхме да го окошарим за една история с черна борса през войната, забеляза Дик. – Но той беше много силен за нас.

– Дори съм изненадан, че почти бяхте успели да го заловите! Ще говоря с него. Може би той знае нещо.

Дик прибра камата в калъфа и го напъха в джоба си.

– Не бихте ли пожелали случайно да отидете в Италия, за да видите какво бихте могли да откриете на място? Струва ми се, че точно там се намира ключът на задачата, само ако успеем да достигнем до него.

– Драга комисарю, не мога да се разхождам из цяла Италия с надеждата да попадна на Костенурката. Не бихме ли могли да ограничим полето на нашите издирвания в някоя област или по-добре в някой град? Ако това е възможно, ще замина на драго сърце.

– Лицата, които са убити в Италия са се намирали в Рим, Флоренция, Неапол и Милано. Виждате колко е обширно. Не мога да Ви кажа нищо повече.

– Да се опитаме най-напрел и двамата да съкратим полето на издирванията, заключи Дон, докато Дик се изправяше. – Дръжте ме в течение на това, което научавате, а от моя страна и аз ще Ви сигнализирам, ако има нето ново.

След заминаването на комисаря, Дон остана да размишлява пред камината. Той още стоеше пред нея, когато Шери влезе да обяви, че обедът е сервиран.

2.

По-едър от повечето италианци, Джорджио Ючели още се държеше въпреки своите 75 г. Той имаше лукави живи очи, дълбоко хлътнали в орбитите.

Бащата на Дон се беше запознал с него преди двайсетина години във Венеция, където Ючели имаше малък, но първокласен ресторант в Кале де Фабори. На 16 г., Дон беше опитал своя първи венециански обед. Той веднага се беше сприятелил със събственика на ресторанта. Когато Мусолини беше завзел властта, Ючели беше напуснал Италия и се беше настанил в Соо. Дон беше подновил приятелството с Ючели и често обядваше в неговия ресторант, който беше станал прочут.

След като свърши прекрасния обед, той мина в частния апартамент на Ючели, седнал пред огъня с чаша в ръка, с полузабулено от дима на турата лице, която собственика му предложи. Дон бърбеше с домакина

вече двайсет минути, когато прецени, че е време да пристъпи към причината за своето посещение.

– Чу ли за смъртта на Ференчи? – каза внезапно той.

Мургавото набръчкано лице на Ючели помръкна.

– Да. Това ме поразя. Госпожа Ференчи по-добре ли е?

– Състоянието ѝ е още тревожно. Сигурно знаеш, че полицията се изложи?

Ючели вдигна рамене.

– Това, което се случва на полицията, не ме интересува.

Дон знаеше, че беше деликатно да говори за полицията с Ючели. Според слуховете, които се носеха, Ючели е бил по-рано един от големите пласьори на черна борса, а сега се занимаваше с търговия на едро.

– Гидо беше мой добър приятел, добави Дон. – Искам да намеря типа, който го уби. Разбира се, по собствено желание.

Ючели кимна с глава. Той разбра. След кратка пауза, Дон продължи:

– Имам нужда от точни сведения. Кажете ми какво знаеш за Костенурката.

Ючели поклати отрицателно глава:

– Много малко. Зная, че съществува и че е опасен. Всеки италианец, чието състояние надвишава 5 000 лири, е застрашен от неговите закани, – каза сериозно той. – Той всява ужас в Италия. Стотици хора в Италия и Франция му плащат колосални суми, за да запазят живота си.

– В Италия ли живее?

– Не зная.

– Много хора работят за него, а така също и една млада жена с венециански руси коси. Познаваш ли я?

Ючели направи знак, че не.

– Не познавам момиче с руси венециански коси. Този цвят изчезна: вече не се среща в наши дни.

– Има и един висок слаб brunet с крив нос, облечен по забележителен начин, чието име е Ед.

Ючели смачка пурата си.

– Да, струва ми се, че това е Ед Шапиро. Той обядва понякога тук.

Дон се наведе напред.

– От какво живее?

– Занимава се с контрабанда. По-рано забиваше ножове в цирка.

– Сигурно е той! – възкликна Дон. – Къде мога да го намеря?

– Може би любовницата му ще може да ти даде по-точни сведения.

– Коя е тя?

– Някоя си Джина Пазеро. Италианка. Работи в клуб „Флорида“ на „Фирт Стрийт“. Тя би направила всичко за пари. Предложи и една хубава сума! Да кажем 50 лири. Ако знае къде се намира Шапиро – ще ти каже.

– Добре, ще говоря с нея. Сега да видим червенокосото момиче. Малкото ѝ име е Лорели. Можеш ли да се опиташ да събереш сведения за нея? Ще дам 100 лири на лицето, което успее да ме свърже с нея.

Ючели кимна:

– Ще направя всичко възможно.

Дон се изправи.

– Ще видя дали мога да науча нещо от Джина Пазеро, – каза той. – Какво прави в клуба?

– Увелича посетителите да танцуват. Бъди предпазлив! – каза Ючели. – Тази история може да стане опасна. Имаш работа с индивиди, които търгуват с човешкия живот. Не забравяй това! Ако се усъмнят, че се интересуваш от действията им – ще те очистят!

– Не се грижи за мен! Мога да се защитавам, – възрази Дон. – Събери ми сведения за тази червенокоса!

– Ще направя каквото мога. Пази се от Шапиро! Той е много опасен.

– Ще бъда предпазлив. Благодаря за вкусния обед. Ще мина след 1–2 дни.

– Дай ми няколко дни. Не е лесно да събираш сведения. (Ючели погледна Дон). Но, да се разберем, че ще запазиш за себе си това, което ти казвам. Нито дума на ченгетата!

– Разбрано, – каза Дон. – Ще го запазя за себе си.

Той излезе от ресторанта, премина бързо „Форт Стрийт“ и сира пред една врата, над която неонов надпис известяваше с кърваво-червени букви: „Клуб Флорида“ (само с карти).

След като плати една лира на портиера със сплескат нос, за да има право на карта като временен член, Дон слезе по няколко каменни стъпала, които водеха към невзрачния бар. Зад бара той видя една лошо осветена зала, която съдържаше 30–40 маси, един оркестър от трима музиканти и малко свободно пространство оставено между масите като дансинг.

За да не обърне внимание върху себе си, той спря пред бара и поръча уиски. Две блондинки и един тип с дълга коси, облечен с кариран костюм, чиито рамене бяха несъразмерно ушити, се бяха подпрели на

бара и пиеха джин. Те изгледаха любопитно Дон.

Дон се направи, че не ги е видял. Той запали цигара и въртя чашата в ръката си до момента, в който два други индивида, идващи от ресторанта, се присъединиха към клиентите, които вече стояха пред него. Тогава той изпразни чашата си на един дъх и влезе в ресторанта.

Оркестърът, съставен от едно пиано, саксофон и ударни инструменти, свиреше не особено блестящо. Три двойки лениво се движеха по дансинга. Единият от мъжете танцуваше, едва влачейки нозете си, с чаша уиски в ръка; дамата му – момиче с груби черти и медночервени коси, пушеше.

Дон се приближи до една маса в ъгъла и седна. До него се издигаше малък подиум, заграден с решетка. Върху него пушеха три момичета, оглеждайки с празен и уморен поглед залата. Един гарсон, облечен в сако със съмнителна белота, се приближи до Дон.

– Едно чисто уиски!

Гарсонът се отдалечи.

Оркестърът беше спрял да свири. Двойките, които се намираха на дансинга, дори не си направиха труда да аплодират. Те се върнаха на масите си и в залата настъпи тягостна тишина.

„«Клуб Флорида» е образец на ношен злокобен живот“ – помисли си Дон.

Той хвърли още един поглед към момичетата зад решетката и си каза, че брюнетката, която носеше една роза в косите си би могла да бъде само Джина Пазеро. Тя имаше нежно лице, но в красотата ѝ имаше нещо сурово и неестествено. Сенките, които обкръжаваха черните очи, придаваха безочлив вид. Тя носеше вечерна рокля в червено и черно, която беше така деколтирана, че Дон забеляза долния край на гънката, която образуваха младите ѝ твърди гърди. Тя седеше неподвижно със скръстени върху коленете ръце. Ако очите ѝ не бяха отворени, човек би помислил, че спи.

Гарсонът донесе уискито и Дон го плати. Двете блондинки дойдоха от бара, седнаха на съседната маса срещу Дон и втренчено го загледаха.

Изминаха пет безкрайни минути, после пианистът започна да свири. След три такта саксофонът и ударните инструменти склониха да се включат в партията, като че ли се смелиха над пианиста.

Дон се приближи до подиума и попита момичето с розата:

– Мислите ли, че имате достатъчно сили, за да танцувате с мен?

Другите две избухнаха в смях, гледайки го безочливо с предизвикателен вид.

Момичето с розата се изправи и заобиколи решетката. Тя го последва лениво, без да се старее да прикрива отегчението си. Дон я хвана през талията и я поведе към дансинга, където вече се движеха 3–4 двойки.

След около минута тъпчене на едно място, Дон започна разговора:

– Няма грешка. Сигурно тук идват гробарите, за да се забавляват.

Момичето не отговори. Дон виждаше само загладените ѝ коси. Тя се оставяше да я водят, забила нос във вратовръзката на своя кавалер и изглежда не искаше нищо повече.

След като обиколиха един път дансинга, Дон подхвана отново:

– Не бих искал да Ви попреча да спите. Сложете си краката върху моите и си починете малко!

Момичето, което изпълняваше задачата да увеличи посетителите да танцуват, се отстрани и го погледна. Той би могъл да се възползва от случая, за да хвърли един поглед в деколтето, но беше твърде добре възпитан и не го направи. Черните, обкръжени със сини кръгове очи на младата жена изразяваха гняв, примесен с отегчение.

– Остави, Коко, а? – каза тя със студен, рязък глас.

– Разбира се, – каза Дон. – Кажете ми само ако бързам много!

– Ако не Ви харесва начина ми на танцуване, знаете какво трябва да направите, – възрази още по-ядосано момичето.

Тогавя Дон мина от английски на италиански.

– Зная какво ми се иска да направя, но тук не му е мястото.

Отегчението, отвращението, гнева и умората, внезапно изчезнаха от лицето на момичето. Погледът му се оживи. Върху начервените му чувствени устни се появи усмивка.

– Откъде знаете? – каза тя. – С години вече никой не е говорил италиански.

– Зная да чета мислите, увери я усмихнато Дон.

– Мисля, че сте пиан, – възрази тя и се нацупи.

– Хубава идея! А ако прекъснем това еднообразно тъпчене на едно място и видим какво може да се направи но този въпрос?

– Както искате. Но във всеки случай това ще Ви струва по една лира на час.

– Не се безпокойте за това, – каза той и я заведе до масата, на която седеше. – Пълен съм с мангизи. Какво ще вземете?

Тя поръча неизбежната бутилка шампанско, а Дон взе второ уиски. Когато поръчката беше изпълнена, той я попита къде е родена.

– Родена съм в Неапол, – каза тя. – Омъжих се за един американски

войник, който ме доведе в Лондон. Едва бяхме прекарвали тук две седмици, когато го прегази такси. Той умря на място.

– Мръсна история, – каза Дон. Тя вдигна рамене.

– Той не беше интересен тип. Доволна бях, че се отървах от него.

– Трябва да сте била твърде млада, когато сте се омъжила? Тя се засмя.

– Бях на 15 години. Вкъщи бяхме 18 души. Живеехме в четири стаи. Бях щастлива, че се магнах оттам. (Тя му се усмихна). Вие сте американец, нали? Къде сте се научили да говорите така италиански?

– Моят баща прекара почти целия си живот във Флоренция. Бях често с него. Как се казвате?

– Наричайте ме Джина.

Тя започна да му разказва за Неапол. Вероятно ѝ беше домъчняло за родината и той я остави да излее мъката си. Когато беше изпразнила половината от бутилката с шампанско и той видя, че е вече достатъчно доверчива, небрежно попита:

– Между другото как е Ед?

Тя продължи да се усмихва, но погледът ѝ помръкна. След няколко секунди простото въздействие на усмивката изглежда се нуждаеше от усилие. Тя прие студената си, безчувствена маска.

– Какво знаете за Ед? – попита внезапно тя.

– Искам да говоря с него. Търся го навсякъде. Къде е изчезнал?

– Откъде искате да го зная? (Тя протегна ръка, за да вземе чантата си). Трябва да си вървя. Не мога да прекарам цялата вечер с вас.

– Не ставайте глупава, – продължи усмихнато Дон. – Искам да направя на Ед едно предложение. Спешно е. Ще дам 50 лири на лицето, което ми каже къде е.

Очите ѝ изгубиха ледения си израз.

– Искате да кажете, че ще ми дадете 50 лири, ако Ви кажа къде е? – попита тя, гледайки го в лицето.

– Ще Ви дам 50 лири, ако ми покажете къде е, – каза Дон. – Няма да дам подобна сума за един прост адрес.

Тя облиза с език устните си, гледайки го внимателно.

– Не се ли шегувате? Ако имах 50 лири, бих могла да се върна у дома. Бих могла да се върна в Неапол.

– Покажете ми къде се намира Ед и ще можете да се върнете у дома. Обещавам Ви!

– Не съм го виждала няколко седмици, но мисля, че зная къде е. Когато ще имате парите?

– След около два часа.

– Добре. Среща пред „Казиното“ в един часа. Не мога да изляза от тук преди полунощ, а и трябва да се уверя, че е там, където предполагам.

– Значи – приемате?

– Бих приела всичко, ако ми се отдаде случай да се върна у дома, – каза тя. – Той има неприятности, нали?

– Това измъчва ли Ви?

Тя поклати отрицателно глава.

– Намерете го, но не му казвайте, че го търся, – каза Дон. – Това е много важно.

– Мислите ли, че ще отида да му кажа? Да не съм луда! Ед е опасен тип...

ПЕТА ГЛАВА

1.

Беше 1 часът без 5 минути. С наведена глава под шибация дъжд, Дон пресече с решителна походка „Олд Камптън Стрийт“. Зад себе си той чувстваше леките стъпки на Хари. Макар че беше обещал на Ючели да не предупреждава полицията, Дон нямаше никакво намерение да се справя сам с Шапиро.

– Момичето може би не знае къде се крие Шапиро, беше казал той на Хари. – Но тя има нужда от пари и ако не знае къде е той, може да се опита да ми изиграе някой мръсен номер. Затова, внимавай! Не се показвай, но бъди готов да се намесиш, ако се случи нещо!

Той хвърли бърз поглед зад себе си, когато наближи „Казиното“, потънало в мрак и направи на Хари знак да не се отдалечава. Тогава Хари се промъкна през една врата и изчезна.

Доволен, че може да се подслони под стряхата на „Казиното“, Дон погледна часовника си. Беше 1 ч. без 2 мин. Наоколо нямаше и следа от Джина. Той разкопча пардесюто си и изтърси дъждовните капки. После запали цигара, подпря се на стената и зачака.

Когато изпуши втората цигара, Дон започна да се разхожда бавно по тротоара, който беше на сушина. Беше 1 и четвърт. Той реши да даде 15 минути на Джина преди да пристъпи към действие. И продължи да се разхожда, слушайки дъжда, който чукаше по стряхата.

Спомни си предупреждението на Ючели: „Шапиро е опасен.“ Ако Шапиро е заподозрял Джина, че иска да го предаде...

Дон пак погледна часовника си. Беше почти 1 и половина. Той хвърли един поглед в безлюдната улица и пресече платното, за да отиде при Хари под вратата на магазинчето.

– Сигурно няма да дойде, – каза той. – Това ме безпокои, Хари. Може би има неприятности.

– Знаете ли къде живее, шефе?

– Не, но бихме могли да узнаем. Няма смисъл да стоим тук. Да отидем в клуб „Флорида“! Може би ще ни кажат къде можем да я открием.

Те тръгнаха под дъжда към „Фирт Стрийт“. Неоновият надпис на „Флорида“ все още гореше в нощта, хвърляйки червено отражение върху мокрия тротоар.

– Чакай ме тук, прошепна Дон. – Ще видя какво мога да науча.

Той слезе по стълбите до тясната стаичка на портиера. Старчето вдигна глава и го изгледа начумерено.

– Затворено е, изръмжа той. – Погледнете, клиентите си отиват.

– Джина още ли е тук?

– Отиде си.

– Имам среща с нея, но изгубих адреса, – продължи Дон, вадейки банкнота от една лира, която пхна под носа на портиера. – Може ли да ми го дадете?

Портиерът погледна банкнотата, потри брадата си и повдигна тежките си рамене.

– Може да стане, – каза той. (Извади от едно чекмедже бележник, прелисти го, намери един адрес и го прочете, като вдиша вежди). Струва ми се, че тя се е преместила от адреса, който имам. Ако е така, срещата ви пропада. Искате ли все пак да опитате?

– Разбира се.

– 22 А, Питър Рoad. Знаете ли къде е?

– Това е в Шаринг Крос Рoad, нали? – понита Дон и пхна банкнотата през гишето на малката остъклена кабина.

Портиерът се погрижи банкнотата незабавно да изчезне.

– Точно така. На 20 метра от цирк „Кеймбридж“, вляво.

Дон кимна с глава, изкачи стълбите и излезе под дъжда. Хари го пресрещна.

– Струва ми се, че шансът се обърна, – каза Дон. – Дадох ми един адрес, но може би момичето се е преместило. Да идем да видим!

Крачейки бързо, те стигнаха след пет минути на „Питър Рoad“. Уличката беше мръсна, заградена от двете страни с разнебитени складове, малки фабрики и 2–3 гръцки ресторанта. Под 22 се намираше магазин за санитарни апарати. От едната страна на жилището се намираше тясна уличка. Хари насочи лъча на джобното си фенерче към следващата сграда.

– Ето 22 А, – каза той и се вмъкна в уличката.

Дон го настигна. Със сложена върху лампата ръка, Хари насочи лъча към вратата. После натисна бравата, но вратата беше заключена.

Дон се отстри и вдигна глава, за да разгледа сградата. Имаше два прозореца: един на първия етаж и един на втория. Не се виждаше никаква светлина. Прозорецът на първия етаж беше без пердета.

– Да видим дали можем да събудим някого, – каза той.

Хари натисна звънеца. Те чуха звън, който отекна в къщата.

Изчакаха около минута, през която дъждът продължаваше да ги мокри.

– Струва ми се, че няма никой, – каза Хари. – Какво ще правим?

– Да се опитаме да влезем. Бих искал да се уверя, че тя не живее тук.

Хари разгледа ключалката.

– Нищо по-лесно от това, шефе. Имам шперц, който ще свърши работа.

Той подаде лампата на Дон и пъкна едно желязо в ключалката. Опишва няколко секунди, после изви рязко желязото и ключалката отстъпи.

Дон натисна бравата и бутна вратата.

Те се промъкнаха в един коридор, който миришеше на мухъл и Хари затвори вратата. Лъчът от лампата на Дон откри стълби, които водеха към етажа.

Дон изкачи безшумно стъпалата, последван от Хари. Лампата освети една врата върху площадката, къс коридор и стълбата, която продължаваше. Върху вратата беше написано с бели букви: Акт Манифактюринг С.

– Стой тук, Хари, посъветва го Дон. – Ако тя наистина е тук, сигурно е на горния етаж.

Той премина на горния етаж. Стъпалата бяха покрити с протрит пращен килим, който изглежда не беше тупан с месеци.

До стълбите се намираше врата, боядисана в червено. Медните гарнитурни бяха замърсени. Рамката на табелката за името на наемателя беше празна.

Дон се послуша. След няколко секунди (тъй като до слуха му не достигна никакъв шум), той натисна бравата. Беше очаквал да намери вратата заключена. За голямо негово учудване, тя се отвори навътре. Той застана в рамката и раздвижи светлинния лъч из малкия вестибюл. Срещу него се намираше голямо огледало в позлатена рамка, а под огледалото забеляза дървен шкаф с резба, върху който имаше ваза с повехнали цинии. Дебел слой прах покриваше шкафа и отнемаше блясъка на огледалото. От двете страни на огледалото имаше по една врата.

Без да затваря входната врата, Дон влезе във вестибюла. Той се отпрати към вратата вдясно, натисна бравата и отвори.

В стаята царяха мрак и тишина. Той намери опипом електрическия ключ и го завъртя. Една лампа, покрита с абажур, се запали в средата на стаята.

Стаята беше мебелирана оскъдно. Малък тапициран стол беше поставен пред тоалетна маса от орехово дърво, върху която беше поставено тройно огледало. Орехов гардероб заемаше част от стената. Бледосиньо кадифе покриваше пода. До стената срещу прозореца имаше широк диван-легло, покрит с бледосиня покривка. Този диван привлече цялото внимание на Дон.

Ед Шапиро беше проснат върху него в локва от черна кръв. Разкритите му устни покриваха зъбите в жестока гримаса. Пълните му с кръв пръсти бяха сгърчени върху дървената дръжка на една кама, чието острие беше забито до края в гърдите му.

Дон нямаше нужда да го пипа, за да разбере, че е мъртъв.

Наведен през парапета на стълбите, Дон тихо извика Хари:

– Хари! Ела тук!

Хари изкачи стъпалата през четири. Той спря, виждайки поразения вид на своя другар.

– Шапиро е тук... той е мъртъв, – каза Дон. – Ела да видиш! Те влязоха в стаята. Хари докосна ръката на трупа.

– Не е убит отдавна!

– Виж камата. Това е копие на онази, с която беше убит Гидо.

– Неговите приятелчета трябва да са си казали, че той няма да им бъде много полезен. И така са уредили сметката му, заяви Хари и се отдалечи от леглото.

– Да.

Дон хвърли един поглед на стаята и излезе във вестибюла. Той се отправи към вратата вляво и я отвори.

Зад нея се намираше малка кухня. Върху масата бяха натрупани консервени кутии.

– Струва ми се, че е мислил да остане тук, докато полицията се откаже да го търси, – каза той. – Да си вървим, Хари!

Те излязоха от апартамента и слязоха по стълбите. Навън все още валееше. Хари затвори вратата и те тръгнаха бързо по „Питър Роад“.

– Ще предупредите ли полицията, шефе? – попита Хари.

– Бих искал първо да намеря Джина. Ючели може би знае къде мога да я открия. (Той погледна часовника си под един уличен фенер). Часът е точно два. Може бе той още не си е легнал. Да вървим!

Ючели още не си беше легнал. Самият той отвори вратата на Дон.

– Искам да намеря Джина Пазеро, – каза Дон, след като се извини на Ючели. – Знаеш ли къде бих могъл да я открия?

– Влез, – каза Ючели. – Вир вода си. Опити ли в клуба? Дон и Хари

последваха стареца в стаята му.

– Видях я в клуба. Беше ми определила среща в 1 ч. Не дойде. Шапиро е убит. Безпокоя се за момичето.

Ючели опули очи.

– Тя имаше един апартамент в „Питър Рoad“, но чух, че се преместила.

– Ходих там. Точно там намерих Шапиро.

– Какво те кара да мислиш, че тя има неприятности? – попита старият.

– Предложих й 50 лири, за да ме осведоми. Тя ми определи среща за по-късно. Много държеше а парите. Не дойде.

Ючели направи гримаса.

– Не виждам къде може да бъде, освен ако не е в хотел „Миремар“ на „Уестърн Рoad“.

– Добре, ще опитам. (Дон се обърна към Хари). Иди да вземеш колата, моля те.

Когато Хари излезе, Дон седна на ръба на бюрото на Ючели и продължи:

– Работата се усложнява, Джорджио. Той се е укрil в апартамента. Убит е по неговия собствен начин. Камата с била забита с невиджана сила. Ти беше в гърдите му до дръжката.

Ючели вдиша рамене.

– Добро отървяване! Този тип беше опасен.

– Трябва да предупредя полицията, добави Дон. – Не мога да постъпя иначе.

– Разбира се.

– Все още ли нищо не знаеш за червенокосото момиче?

– Не. Направих едно-две запитвания, но за това трябва време.

Дон чу Бентлея да спира пред вратата.

– Можеш да разчиташ на мен. Няма да кажа на полицията, че ти си ми дал указания.

– Зная, – каза Ючели. – Нощният пазач на „Миремар“ може би ще може да ти помогне. Той се казва Кавалино. Кажи му, че аз те пращам!

– Добре, ще ти се обадя.

Дон излезе под дъжда и се качи в Бентлея. Карайки с бърза скорост, те пристигнаха след няколко минути на „Уестърн Рoad“.

Входа на хотел „Миремар“ се намираще между една аптека и една бензиностанция. Името на хотела беше написано със замърсени златни букви върху двете крила на остъклената врата.

– Почакай ме, – каза Дон и затича под дъжда.

Той изкачи тичешком шестте стъпала, които водеха към вратата и влезе в мръсния хол, мебелиран с четири фотьойла от изтъркана кожа, една бамбукова маса и една папрат в медна саксия, покрита с червеи.

Приемната се намираше срещу него. Една единствена лампа осветяваше таблото за ключовете и празната етажерка зад едно бюро. Един мъж с бледен тен на лицето и тъмни коси седеше зад бюрото и се прозяваше над един разкъсан роман. Той видя, че Дон влезе в хола, отмести книгата и се изправи.

– Мис Пазеро тук ли живее? – попита Дон, спирайки пред бюрото.

Мъжът го изгледа подозрително.

– Съжалявам, но не мога да ви отговоря по това време, – каза той. – Ако искате, минете утре сутринта...

– Вие сте Кавалино, нали? – попита Дон. – Ючели ми каза да ви се обадя.

Лицето на Кавалино се проясни. Подозрителното изражение изчезна.

– Извинете ме, не знаех, – каза той. – Всъщност, Ючели е мой добър приятел. Да, мис Пазеро живее тук.

Дон въздъхна с облекчение.

– Бих искал да говоря с нея, – каза той. – Много е важно.

Кавалино му направи знак с ръка да почака.

– Ако искате да почакате, господине. Не мисля, че ще се забави. (Той погледна часовника си). Вече е два и половина. По навик тя не се връща толкова късно.

– Значи не е тук? – попита развълнувано Дон.

– Не, тя излезе след 12 и половина. Една приятелка дойде да я потърси.

– Каква приятелка? Кавалино повдигна вежди:

– Извинете, господине, но вие сте много любопитен. Не е моя работа да...

– Имам спешна причина, прекъсна го Дон. – Джина Пазеро беше свързана с Шапиро. Той е убит у дома ѝ и мисля, че тя е в опасност. Коя е била приятелката, която е дошла да я вземе?

– Не зная, – каза Кавалино, гледайки Дон с неспокоен поглед. Една млада жена, която никога не бях виждал. Мис Пазеро се върна от клуба точно след полунощ. Извикаха я на телефона. В 12.30 ч. тя слезе от стаята. Попитах я дали излиза, но тя не ме чу. Излезе. Аз отидох до вратата. Чакаше я една кола, мис Пазеро говореше с една млада жена. Те се

качиха в колата и заминаха.

Дон заби глава в раменете си, за да сподави тръпките на ужас, които пролазиха през тялото му.

– Как изглеждаше това момиче? – попита той.

Тонът на гласа му разтревожи Кавалино.

– Не можах да видя много добре, но забелязах косите ѝ. Те бяха със забележителен цвят: златисто-червеникав.

След като гледа продължително време портиера, Дон внезапно извика:

– Дайте ми телефона!

Кавалино бутна телефона към него.

– Има ли нещо, което не е в ред? – попита той неспокойно.

– Скоро ще узная това, – отговори Дон.

И той повика Уитехал 1212.

2.

Лорели седеше на волана на Юмбъра, затиснала ушите си с ръце и затворила очи.

Старата очукана кола беше спряла под дърветата край пътя до канала недалеч от „Ризинг Лок“. Беше тъмно. Белезникава влажна мъгла се стелеше над реката.

Всичко се беше развило просто като детска игра. Тя беше успяла да открие Джина в хотел „Миремар“. Джина веднага я беше познала, въпреки че бяха изминали пет години, откакто двете се бяха виждали в Италия. Нетърпелива и непредпазлива, тя се беше качила в колата, за да разгледа с нея подробностите.

Но Крантор се беше скрил на задната седалка. Беше се надигнал и беше ударил Джина с един чорап, напълнен с мокър пясък. Беше я ударил с всичка сила по черепа. Тя се беше сгромолясала върху Лорели. Лорели разтреперано я беше отблъснала. Тогава, навеждайки се през седалката, Крантор беше избутал безжизненото тяло върху пода на колата.

– Отлично, беше казал той. – Направо. Ще ви кажа къде да отидем.

Беше им необходим половин час, за да стигнат „Розинг Лок“. Сега беше 1 и четвърт. Пътят край канала беше безлюден. Крантор излезе от колата и се спря за момент да послуша ромона на дъжда, плискането на водата и шумоленето на вятъра в дърветата. После издърпа тялото на Джина и го измъкна от колата на калното шосе.

– Почакайте ме, – каза той.

Той хвана с две ръце безжизнената девойка, праметна я през рамото си и се отдалечи в мрака.

Лорели чакаше, затиснала с ръце ушите си. Тя не искаше да чуе шума, който щеше да вдигне тялото на Джина, когато Крантор я хвърли във водата. След няколко минути, които ѝ се сториха безкрайни, Крантор се върна при колата. Той дишаше шумно. Полите на мръсния му шлифер бяха мокри.

– Поместете си, – каза внезапно той. – Аз ще карам.

Лорели мина на другата седалка. Крантор седна на волана, запали мотора и фаровете и колата полетя покрай канала. Около сто метра по-нататък той сви наляво.

Караше бързо, направо за Лондон. И той, и Лорели не отвориха уста, докато не навлязоха в града. Внезапно Крантор наруши тишината:

– Сега какво ще правите?

– Задачата е изпълнена, – каза Лорели. – Аз заминавам. Ще взема самолета за Рим, който е в 10 ч.

– Не е ли малко рисковано? Аерогарите ще бъдат наблюдавани.

– Документите ми са в ред. Няма да ме познаят. Не рискувам нищо.

– Не бъдете твърде самонадеяна. Ченгетата по тези места са опасни!

– Няма да ме хванат!

– Ще кажете на Феликс, че съм изпълнил добре задачата, нали? – каза Крантор.

Да, ще му кажа, отговори безразлично Лорели. Крантор бегло я погледна.

– Не сте много въодушевена. Много важно е той да знае как съм действал.

– Бяхте заплатен добре, – възрази тя, гледайки през предното стъкло светлината на фаровете пред тях.

Крантор изръмжа. Той кара още 10 минути без да пророни дума, после продължи:

– Искате ли тази нощ да спите в „Ползен“?

– Хубава идея, – отговори тя.

Той хвърли бегъл поглед към нея и едрата му космата ръка се плъзна по коляното на Лорели.

– Двамата бихме могли да си правим услуги, – каза той.

Тя го удари с чантата си по ръката. Металическата закопчалка го рани. Той дръпна бързо ръката си и изпсува.

– Всички мъже, с които работя ми правят все същото предложение, – каза тя разгневено. – Не може ли да бъдете малко по-оригинален?

– Защо? – изръмжа Крантор, смучейки ръката си, която кървеше. – Аз също съм мъж, нали? Така е, понеже лицето ми...

– О! Стига! – срязва го Лорели. – Залъгвате се. Каква връзка има лицето ви с това?

Ръцете на Крантор се сгърчиха конвулсивно върху волана. Той си представи как впива пръсти в бялата шия на младата жена.

Те продължиха пътя, без да проронят дума.

3.

Беше 2.30 ч. на другия ден следобед, когато Дон отиде в бюрото си.

Седнала на масата си, Мариан бързаше да свърши с купчина писма, останали без отговор. Тя се усмихна, като го видя да се отправя към любимия си фотъйл и да сяда в него с ръмжене.

– Каква нощ? – изпъшка той и хвана главата си с ръце. – Тази сутрин си легнах в 8.30 ч. Ако продължава така, ще свърша в някоя болница за неизлечимо болни.

– Неотдавна ми казахте, че нямате нужда от сън, – възрази Мариан, като се приближи с пакет писма в ръка. – Сега искате ли да видите пощата?

– А! Не, разбира се, че не, заяви сериозно Дон. – Днес имам намерение да не работя нищо. Оставете тези писма и седнете! Искам да говоря с вас!

Мариан остави с въздишка писмата върху масата и седна.

– Как е Джулия? – попита Дон, старейки се да сподави една прозявка.

– По-добре е. Докторът каза, че днес може да приеме полицията и че състоянието ѝ се подобрява; след една седмица може да се върне у дома си.

– Отлично. Ще ѝ предложи вилата в Ница. Тя не бива да се връща в Хамстеад след това, което се случи. Промяната на климата и слънцето ще ѝ подействат добре. Аз няма да напускам Лондон преди да се изясни това убийство. За момента тъпчем на едно място.

Той разказа на Мариан това, което се беше случило през нощта и заключи:

– И така, Джина изчезна. Полицията я търси, но от нея няма

никаква следа. С изключение на портиера, изглежда никой не я е видял. Изобщо, от тази червенокоса жена ми дойде до гуша! Тя се появява и изчезва като фантом!

– Защо са убили Шапиро? – попита Мариан.

– Полицията имаше отличителните му белези. Той трябваше да се крие. Дик смята, че бандата – той е убеден, че тук има организирана банда – е решила, че той представлява твърде голяма опасност и го е премахнала. (Той взе една цигара и я запали). Да бъда обесен, ако се случи нещо, след като лично Костенурката попадне в ръцете ни. Дик мисли, че той е в Италия и аз също мисля, че е така. Фактите го доказват. Той си служи с италианско оръжие. Напада само италианци и червенокосата жена е италианка. Дик иска да отиде в Италия и да направя разследване. Той има голямо доверие в моя талант след аферата „Трегарт“. Това е оригинална идея. Не мога да тичам по италианските пътища е надеждата, че един ден ще попадна на Костенурката. Ако можех да съсредоточа полето на издирванията в някой град или поне в някоя област, ще замина, но сега не зная откъде да започна.

– Мисля, че Сиена е прекрасно място за старт, подсказа Мариан.

Дон отвори широко очи:

– Сиена? Защо Сиена, а не друго място?

Направих издирвания, подзе бавно Мариан. – Вие ми бяхте казал, че не разбирате защо убиецът се казва Костенурката и, че за това трябва да има някаква причина. Аз проверих няколко книга върху историята и символите, за да опитам да намеря някаква връзка между Италия и една костенурка. В историята на Сиена открих, че Костенурката е емблемата на един от 17-те квартала на Сиена.

– Квартали? Какви квартали?

– Сиена е разделена на 17 квартала: всеки квартал има свое име, църква и знаме. По-голяма част от кварталите носят имена на животни; има лъв, бухал, гъска, костенурка...

– По дяволите! – каза Дон. – Дали това има нещо общо с фестивала на Палио: ежегодното надбягване с коне?

– Точно така. От X век между кварталите съществува едно съперничество. Това съперничество се поддържа от надбягването с коне, в което всеки квартал е представен от един кон, благословен както подобава от местната църква.

– Пусто да остане! – извика Дон и се изправи с един скок. – Това може би е знакът, който търсим! Това би обяснило защо оръжието е копие на една средновековна кама. Този убиец е може би някой смахнат,

вдъхновен с юношески истории! Трябва да говоря с Дик! Той ще ми каже дали италианската полиция е мислила по този въпрос. Попитайте дали мога да го видя веднага!

Мариан повика бюрото на Дик.

– Чака ви, – каза тя и затвори.

– Тогава отивам. Мариан, ще ми направите удоволствието да си купите една шапка: не гледайте цената и направете това за моя сметка! Вие сте една млада, блестяща и надарена жена!

– Благодаря, но на мен ми плащат за това, – отговори усмихнато Мариан.

– Тази вечер ще вечеряме заедно, добави Дон, отправяйки се към вратата. – И ако не носите новата шапка, ще имате разправии с мен!

20 минути по-късно, той влизаше в кабинета на Дик.

– Новини за Джина Пазеро? – попита той, затваряйки вратата.

– Още нищо, – отговори полицаят. (Той имаше уморен и загрижен вид). Имате ли нещо да ми кажете?

Дон възседна един стол и подпря лакти на облегалката.

– Все още ли държите да отида в Италия? И да видя какво мога да открия? – попита той.

Дик повдигна вежди:

– Мисля, че говорихме за това, господин Миклем. Вие ми казахте, че...

– Зная какво ви казах, прекъсна го Дон. – Не отговорихте на въпроса ми.

– Да, все още искам да заминете, – отговори Дик. – Мисля, че вие бихте могъл да откриете как да попаднем на пътя на Костенурката.

– Отлично! Реших да замина. Но при едно условие: искам да имам свободно поле на действие поне една седмица.

Дик извади лулата си и започна да я пълни.

– Не ви разбирам, – каза той. – Какво разбирате под... свободно поле на действие?

– Имам една идея в главата. Не искам да се намесва италианската полиция преди да съм научил нещо. Когато в една афера участват много хора, има опасност да си пречат.

Дик не беше много убеден.

– Касае се за убийство. Ако имате някаква следа...

– Казах идея, не следа. Впрочем това не е тайна. Секретарката ми е направила издирвания върху Костенурката и е открила нещо, което може да ни доведе до следата, която търсим. Бил ли сте някога в Сиена,

комисарю?

Дик поклати отрицателно глава.

– Сиена е средновековен град. Неговите жители смятат, че е въпрос на чест той да запази отличителните си белези от миналите векове. Два пъти годишно на главната пиаца се провежда фестивала на Палио. Той съдържа шествие от мъже в костюми от XV век и надбягване с коне. Всеки кон защитава колорита на един квартал. От векове Сиена е разделена на 17 квартала. Всеки квартал е самостоятелен със своя герб, шеф, църква, традиции и знаме. Кварталите носят имена на животни. А един от тези квартали се нарича Костенурката.

Пъгледът на Дик се изпълни с интерес.

– Зная, че това е само смътно предположение, нищо повече от една идея, – продължи Дон, – но то би могло да бъде следата, която търсим. Ние търсим един убиец, който си служи с копие от средновековно оръжие, който се нарича Костенурката и който изглежда е в конфликт с другите италианци. Всичко това може да се свърже със Сиена.

Дик поклати скептично глава.

– Това е несигурна хипотеза: твърде несигурна според мен.

– За това Ви моля да ме оставите да се поинтересувам сам, – продължи Дон. – Това е само предположение, но се нуждае от умение. Ако италианската полиция започне да търси Костенурката в Сиена и ако случайна Костенурката се намира действително там, той ще изчезне преди да успеят да го заловят. Ако има някакви сведения, да се съберат, аз ще се погрижа без много да привличам вниманието върху себе си. Разбирате ли какво искам да кажа?

Дик потри брадата си.

– Много добре, – каза той. – Приемам, само защото съм сигурен, че моят италиански колега няма да си направи труд да прави издирвания в тази насока, господин Миклем. Липсва му малко въображение. Ако след една седмица не получа новини от вас, ще му изпратя рапорт. Какво ще кажете за това?

Дон се изправи.

– Отлично. Смятам да замина след 3–4 дни. Ако науча нещо ново, ще ви се обадя.

Телефонът иззвъня в момента, когато Дик се изправяше. Той вдигна слушалката и отговори с мърморене. Дон го погледна разтревожен от внезапната промяна в изражението му.

– Да, точно така, – каза Дик. (Той постави слушалката). Намерили са Джина Пазеро в Ризинг Лок. Била е убита и хвърлена в реката.

– Клетото дете! – каза Дон. – Бях сигурен, че ѝ се е случило нещо.

– Трябва да отида да видя на място. Искате ли да дойдете?

– Не. Има други хора, които могат да я познаят, ако за това искате да дойда. Аз трябва да свърша много неща, ако искам да замина в края на седмицата.

Дик посочи един стар куфар до стената.

– Неин е, – каза той. – Взехме го от хотела. Вътре няма нищо интересно, с изключение може би на няколко нейни снимки в Италия. (Той се отправи към вратата). Искате ли да ви закарам донякъде, господин Миклем?

– С колата съм. Ще разрешите ли да хвърля един поглед върху тези снимки, комисарю?

– Разбира се. Аз ви оставям. Момчетата ме чакат. Бъдете предпазлив в Сиена! И бои шанс!

Когато Дик излезе, Дон постави куфара върху бюрото и го отвори. Върху малкото лични вещи на Джина, той намери един плик и изтърси съдържанието му върху бюрото.

Това бяха само любителски снимки на Джина, повечето от които бяха направени в Бригтън. Върху една от снимките се виждаха тя и Шапиро.

Последните шест снимки привлякоха вниманието на Дон. Джина беше фотографирана на фона на италиански пейзажи. Той се спря на втората снимка. Джина се беше подпряла на ниска стена, покрита с цветя. В далечината зад нея се издигаше величествено здание, претрупано с орнаменти. Неговите типични контури и неговата камбанария от черен и бял мрамор не оставяха никакво съмнение: това беше прочутата катедра в Сиена.

ШЕСТА ГЛАВА

1.

Убеден, че сега вече се намира на пътя на Костенурката, Дон се включи като вихър в акцията, но това не наруши спокойствието, което господстваше на 25 А Юпер Бруук Мей.

Три часа след завръщането си от Скотланд Ярд, той изпрати Мариан на Лондонската аерогара, за да вземе самолета за Рим. Шери замина е нея, въртейки живо очи, толкова беше развълнуван и доволен, че се отърва от лондонския дъжд и мъглата.

Те заминаха с мисията да намерят една вила в Сиена или в околностите.

Хари остана да се грижи за 25 А, докато Дон ликвидираше най-спешните работи, изхвърляше от кошчето половината от кореспонденцията си и отменяше многобройните покани, които бяха огромно бедствие в неговото съществуване, докато траеше лондонския сезон.

В четвъртък сутринта, два дни след заминаването си, Мариан телефонира, за да каже на Дон, че е намерила една вила и че той би могъл да замине веднага, след като бъде готов.

– Намира се на един хълм на километър и половина от Сиена, – каза му тя. – От нея се открива прекрасна гледка, няма съседи и вилата не се вижда от пътя. Наемът е прекалено голям, но помислих, че вие няма да се интересувате от разноските и я наех за един месец с право да продължим наема за още три месеца, ако се наложи!

В събота на обяд, един пращен Бентлей навлезе в един криволичещ път, обграден с маслинени дървета, мина през един огромен портал и продължи по една алея, очертана от много цветя, за да стигне до вилата с червен покрив и зелени кепенци, която се издигаше върху хълма над Сиена.

В момента, когато Хари спираше колата пред вилата, се показва Шери. Широка усмивка озаряваше червендалестото му лице. Той слезе по широките каменни стъпала, отвори вратичката на колата и поздрави церемониално Дон.

– Струва ми се, че сте много доволен от себе си, Шери. – каза Дон. – (Той погледна вилата). – Бре, да му се не види! Това е истински палат...

– Резиденцията е много задоволителна, господине, заяви Шери. – Мис Ръгби Ви чака. Обедът ще бъде готов след десет минути.

2.

Мариан и Дон прекараха следващите два дни в изучаването на една дузина книга, третиращи историята на Сиена, които бяха намерили при Педони – главният книжар на града.

Хари се грижете за градината и помагаше на Шери да поддържа къщата.

Вечерта на втория ден, Дон остави книгата си и сподави една прозявка.

– Уф, започвам да се отегчавам, – каза той. – Да си починем малко? Ще направя един тур в града. Елате, Мариан. Ще ми правите компания!

Мариан отказа.

– Почти свърших, – каза тя, барабанейки с пръсти по огромния том, който държеше върху коленете си. – Имам работа за около два часа. Трябва да свърша тази вечер.

Дон кимна е глава и се отправи към гаража, за да изкара колата. Хари изскочи от мрака и го погледна с някаква светлина на надежда в погледа.

– Нямах шанс, Хари. Не мога да те взема със себе си.

Хари се почеса с опакото на ръката по носа.

– Добре, шефе. Както искате.

– Иди тогава да изиграеш една партия покер с Шери. Може би ще успееш да обереш мангизите му.

Хари презрително изръмжа.

– Мислите ли? – каза той отегчено. – Той взе шпагата и в момента прави „мулине“¹. Казах му на този смахнат старик, че ако не се пази, може да получи удар!

Дон избухна в смях.

– Остави го, Хари. Човек е или авантюрист, или не е. А той добре се справи последния път, когато извади шпагата.

Дон полетя с колата по алеята и излезе на шосето. След километър и половина, един осветен от луната път го доведе до Порто Камолия, върху която той прочете един надпис на латински: „Си-ена ви разтваря все по-широко своето сърце!“

---

1. Отбранителен похват при фехтовката.

Оставяйки колата си, Дон се отправи пеша към Пиаца дел Кампо. Беше едва 9.30 ч., а тесните улици вече бяха изпълнени с безделници, които изпълваха нощта с виковете си и се отместваха лениво, докато колите с нетърпеливи клаксонирания си проправяха път през гъстата тълпа.

Накрая Дон успя да намери пътя за Кампо и след като стигна, седна на терасата на едно кафе. Пред погледа му се откри поразителен спектакъл. Кампо, във форма на раковина, около която два пъти годишно се провеждаше фестивала на Палио, беше ослепително осветен. Палацо Публико от XII век, с високата си 300 стъпки кула, образуваше вълнуващ фон, съвсем като стила на Холивуд.

Съзерцавайки този декор, Дон мислеше за лекотата, с която можеше да се ускори хода на времето в един град като Сиена. Той не би се учудил за нищо на света, ако видеше да се появят на пиацата войни с каски и ризници, аркебузиери² и алебардиери.

Един сервитьор с натрупан поднос се спря, за да вземе поръчката на Дон – едно кафе еспресо.

Чакайки, Дон хвърли един поглед на хората, които го заобикаляха. Имаше една група американски туристи, няколко италианци, които водеха разпалено политически спор и на две крачки от него – един огромен негър.

Негърът особено привлече вниманието на Дон. Той никога не беше виждал човек с такива колосални пропорции. Надарен с развита мускулатура, можеше да се каже, че той е скулптиран от Микеланджело в блок от абанос.

Макар че беше седнал, той надвишаваше с една глава сервитьора, който поставяше пред него планина от розов сладолед. Конусообразната му глава беше, така да се каже, поставена върху широки като нормандски шкаф рамене, без да ги свързва нещо прилично на врат. Лицето му имаше едновременно нещо бдително и животинско, напомнящо лицето на горила. Очите му, налети с кръв, не преставаха да шарят. Те премигнаха по посока на Дон, разглеждаха го с безочливо любопитство, за да се отклонят и да се спрат отново на него.

Дон издържа погледа му и негъра извърна очи. Тогава той взе една лъжица, която наподобяваше кукленски прибор в огромната му ръка и започна да тъпче сладоледа в бърнестата си уста.

„Какъв здравеняк!“ – помисли Дон. „Не бих искал да имам работа с

---

2. Войник, въоръжен със старовременна пушка.

него. Чудовище!“ Той запали цигара и съсредоточи вниманието си върху тълпата разхождащи се, които бавно отиваха и се връщаха по Кампо.

Той беше загрижен. Още не беше успял да научи нищо, а му оставаха едва 4 дни, докато Дик изпрати рапорта си. Главната квартира на Костенурката се намиреше някъде в старата част на града, той беше убеден в това. Досега книгите, които той и Мариан бяха прегледали, не им бяха дали никакви указания. Дали ги беше разгледал както трябва? Трябваше ли да се хвърли решително във водата и да проведе открито разследване? Към кого трябваше да се обърне? Ако се обадеше на полицията, би трябвало да им обясни защо иска указания и реакцията на полицията беше лесна да се предвиди. Той познавате Педони, книжарят. Избирайки книгите, Мариан и той бяха разговаряли със стария книжар. Той им беше казал, че е прекарал целия си живот в Сиена. Може би това беше човекът, с когото трябваше да се консултира.

Дон изпи кафето си. Той хвърли един поглед към негъра, който внезапно се беше изправил. Сега, когато беше разгърнал величествената си фигура, от два метра, той изглежда се радваше на произведената сензация. Групата американски туристи беше спряла да разговаря, за да го гледа. Дори италианците бяха престанали да се карат и гледаха с отворени уста.

С присмехулно изражение и бавни движения, негърът нахлупи една бяла плъстена шапка върху масивния си череп, придърпа маншетите на ризата си и се отдалечи с големи крачки сред тълпата.

Тъй като той надвишаваше с една глава тълпата, Дон успя да го види как пресича Кампо и изчезва под един от мрачните сводове, които се губеха сред лабиринта на градските улици.

Дон извика сервитьора и плащайки консумацията си, попита небрежно:

– Кой е този негър? Има вид на професионален боксьор.

– Шест месеца вече идва тук всяка вечер без изключение, за да яде сладолед, – каза сервитьорът. – Струва ми се, че работи в една вила в околностите. При американци, вероятно. Той никога не говори, а и аз не му задавам въпроси. Според мен той трябва да е някой долен негодник.

Дон се усмихна.

– Това не би ме учудило, – каза той.

И се изправи.

Желаещ да разгледа малките странични улички на града, той се отклони от Кампо. Броди из тесните, пълни с хора улици в продължение на един час. Разбираше много добре, че си губи времето и че би

трябвало да се върне във вилата, за да довърши книгата, която четеше, но не можеше да се откъсне от обаятелния чар на тесните улички, от тежките готически паметници с внушителна фасада, от разнообразната тълпа, която се люлееше около него, подобна на лениви вълни.

Беше почти 11 ч., когато реши да се върне на мястото, където беше оставил Бентлея. Пресичайки една странична уличка, за да избегне тълпата, той стигна до една стръмна улица, която водеше към катедралата.

Изкачи стръмнината, облекчен, че се намира на безлюдно място. Пред него, един самотен уличен фенер пръскаше сноп жълта светлина върху паветата. Появила се от сянката, една млада жена внезапно изникна в осветения кръг.

Дон, който се намираще на 50-тина метра зад нея, се изненада, като я видя. Изглежда тя беше вървяла пред него, старейки се да се движи в дебелия сянка на високите сгради. Той успя да я види едва когато тя пресече снопа светлина, след което отново потъна в мрака.

Но макар че това видение беше много краткотрайно, той беше познал косите с рус венециански цвят и слабия силует, пристегнат в бял шлифер и черен панталон.

С разгуптяно от вълнение сърце, той ускори ход. Подметките му не издаваха никакъв шум. Макар че я беше изгубил от погледа си, той знаеше, че жената продължаваше да върви пред него, без да се съмнява, че той я беше познал.

В края на улицата се появи един свод, през който Дон забеляза светлините на Пиаца дел Дуомо. Излизайки от мрака, младата жена продължи под свода и още веднъж на светлината на пиацата, Дон видя да проблясват червените ѝ коси. Тя сви вляво и изчезна. Дон започна да бяга и измина няколко метра, които го разделяха от свода с пет широки крачки. Когато влезе под свода, един гигантски силует прегради пътя му и го принуди да спре.

Макар че Дон имаше здрави нерви, внезапното появяване на черния великан го накара да потръпне. Той отстъпи назад и вдигна очи към колоса, чийто мрачен силует се изправяше пред него.

– Имаш ли огън, приятелче? – попита негърът с провлечен глас.

Знаейки, че момичето му се изплъзваше, Дон поиска да заобиколи негъра, но другият направи една крачка в същата посока, за да му прегради отново пътя.

За Дон имаше два изхода. Той можеше или да даде огън на негъра и рискуваше да изгуби следите на момичето, или да го удари. Каза си, че рискува да нарани юмрука си в тази здрава челюст, а още повече не

беше сигурен, че ще зашемети негъра. Едва сдържайки гнева си, той извади запалка и я запали.

Негърът докосна края на една цигара в пламъка, който осветяваше лицето му. Очите му приличаха на две абаносови топчета, потопени в белтък.

– Мерси, приятелю, – каза той с хихикане. – Съжалявам, че ви задържах.

Това хихикане беше най-отвратителният шум, който Дон беше чувал през живота си. Тогава негърът се отстригна, мина край Дон и заслиза по тъмната уличка.

3.

Изкачвайки тесния път, който водеше към вилата, Дон забеляза в светлината на фаровете си, два силуета, седнали един до друг върху една ниска каменна ограда, издигаща се върху хълма, окъпан от лунните лъчи.

Той намали скоростта и подаде глава навън.

– Би трябвало да бъдете в леглото, нали?

– Мис Ръгби откри нещо, заяви Хари с изгарящ от нетърпение глас.
– Чакахме ви!

Той се приближи до колата, последван от Мариан.

– Аз също имам новини, довери им Дон. – Хайде, качете се и да се прибирате! Къде е Шери?

– Оставихме го да успокоява повишеното си кръвно, – каза Хари, докато се настаняваха в колата. – Струва ми се, че той не си дава сметка на каква възраст е.

– Това не е лошо, забеляза Дон, устремявайки Бентлея с пълна скорост по пътя.

Няколко минути по-късно колата спря пред вилата.

– Иди да го потърсиш, – каза той, излизайки от колата. – обстоятелствата налагат присъствието на всички.

Докато Хари бързо се отдалечаваше, Дон се приближи до Мариан.

– Наистина ли сте открили нещо?

– Да. Точно в момента, когато мислех да се откажа.

Облян в пот, почервенял от нахлудата кръв в лицето му и учестено дишане, Шери се появи на верандата, последван от Хари.

– Да седнем, предложи Дон, отпускатки се в един шезлонг. – А

сега, Мариан, започвайте. Какво сте открила?

– Нещо, което може би ще ни изведе на правия път, – каза Мариан. – Това е още много неопределено, но изглежда през 1465 г. в Сиена е имало две богати и могъщи фамилии. Начело на тези фамилии са били Николо Вага и Джакопо Дженда, които са били заклетии врагове. Те са били избрани като кандидати за титлата шеф на квартал Костенурката. Изборите са протекли с насилие и омраза... цитирам книгата. Вага е спечелил изборите с малко повече гласове. Дженда направил заговор срещу него и с неустановени средства успял да го очерни и да го принуди да изпадне в немилост. Вага бил хвърлен в затвора, парите и земите му били конфискувани, а семейството му изселено. Дженда заел неговото място като водач на квартал Костенурката и по негова заповед Вага бил зверски убит. Най-големият син на Вага Даниело, който се бил приютил във Флоренция заедно с другите членове на семейството, се закле, че нито той, нито кой да е мъж от неговото семейство, не биха се примирили, докато смъртта на баща му не бъде отмъстена, семейното богатство възстановено и... Мисля, че това е много важно – докато семейството не стане толкова могъщо, че само неговото име да е достатъчно да всява ужас във всички италианци.

– Добре, съгласи се Дон. – Може би е така. Точно това е начинът, по който би могъл да се въодушеви един смахнат. Ако Костенурката произлиза от фамилията Вага, може би това е начина му да отмъсти за старите кавги... Какво е станало със семейството, Мариан?

Тя направи знак, че не знае.

– В нито една от другите книги не се споменава за тях.

– Отлично. Утре ще преровим архивите, за да видим има ли начин да се открият следи за фамилията Вага.

Дон запали цигара и продължи:

– Лорели е в Сиена. Видях я.

Той им разказа как негърът му е попречил да проследи Лорели.

– Не зная дали той е съучастник в бандата, или случайно се появи на пътя ми. Много е вероятно и той да е съучастник, но трябва да се уверим. Вие ще се погрижите за него, – каза той, обръщайки се към Хари и Шери. – Занапред ще оставим вилата и ще обядваме в ресторант.

Лицето на Хари се проясни:

– Това, – каза той, – е най-хубавата новина за деня, шефе! Какво ще правим?

– Изглежда този негър ходи всяка вечер в кафето, в което бях Няма причини да не бъде и утре вечер там. Искам да разберете къде отива

след това. Това е първото нещо, което трябва да направите. Излишно е да ви казвам, че той не трябва в никакъв случай да разбере, че го следите. Разберете се вие двамата. Аз предлагам Шери да се настани в кафето, а ти, Хари, да отседнеш в кафето от другата страна на Кампо. Когато негърът стане, ти ще тръгнеш и ще вървиш пред него. Шери ще го следва. Вземете един план на града и го разучете. Той не е глупав и подозира, че е следен, затова ще се опита да ви изиграе; няма да е зле да знаете всички улици и улички. Внимавайте да не го изпуснете и най-вече, старайте се да не ви забележи!

– Разчитайте на нас, – каза Хари.

– Пазете се! Няма да е много забавно, ако попаднете в ръцете му, добави Дон.

И продължи, обърнат към Мариан:

– Ние ще продължим нашите издирвания утре. Двамата, както Хари и Шери, ще се опитаме през същото време да намерим Лорели. Тя също е много забележителна. Ако единият от нас я забележи, трябва да остави всичко, за да я проследи. Тя е много по-важна от негъра. Този, който я следи, ще забележи, че тя е много хитра. Когато я проследих в Лондон, бях сигурен, че не ме е познала, въпреки това, бях се излъгал.

– Това обещава да бъде крайно увлекателна авантюра! – извика сиещ Шери.

– Надявам се, че това ще бъде само крайно увлекателно, промърмори Дон, ставайки от мястото си. – Да закрием събранието и да лягаме! Утре ще започне истинската работа.

Но на другия ден, макар че прекараха цялото време в преглеждане на Сиенските архиви, Дон и Мариан не намериха по-пълни сведения за семейството Вага. Нямаше никаква следа от фамилията след бягството ѝ във Флоренция.

Дон се изправи с болки в кръста и погледна отчаяно Мариан.

– Струва ми се, че нито един член от фамилията не се е върнал в Сиена, – каза той. – Мисля, че не ни остава нищо друго, освен да прегледаме архивите във Флоренция. Да опитаме ли?

Мариан кимна.

– Разбира се. След един час има влак за Флоренция. Ако побързам, мога да успея.

Малко след 6 ч., Дон се връщаше с колата по пътя за вилата; той беше закарал Мариан на гарата. Шери и Хари се разхождаха един по един из града, преструвайки се, че разглеждат паметниците и забележителностите, но всъщност бяха нащрек, опитвайки се да забележат Лорели

или негъра.

Дон повика главния комисар по телефона и се настани с чаша уиски и една цигара, чакайки да получи връзката. След 20 мин. отекна звънът на телефона.

– Аферата се уточнява, – каза той, когато чу гласа на Дик.

Той му разказа историята на фамилията Вага.

– Можете ли да се свържете с италианската полиция, без да разкривате причините и да попитате дали още съществува някой потомък от тази фамилия? Обзалагам се, че ако има някой, това е Костенурката!

– Ще видя какво мога да направя, – отговори Дик. – Вашата идея ми харесва. Това отговаря на фактите.

– Макар че направих крачка напред, разследването не върви така бързо, както се надявах. Бих искал да отложите изпращането на рапорта с една седмица. Ако полицията се намеси сега, нашата птица може да отлети. Ако го намеря, незабавно ще ви осведомя и ще можем да го заловим.

Той пропусна по собствено желание да разкаже на Дик, че беше видял Лорели; не спомена нито дума и за негъра. Знаеше, че ако Дик научеше докъде беше стигнал в действителност, той на всяка цена би предупредил италианската полиция. Обаче Дон също така знаеше, че това е последната помощ, до която трябваше да прибегне.

– Разбрано, – каза Дик. – Все още нямате никакво доказателство, което би ми позволило да действам.

– Отлично, заключи Дон. – Ще ви държа в течение. Научете сведения за фамилията Вага колкото се може по-бързо и ми се обадете до 10 ч. сутринта. Лека вечер!

И той затвори телефона.

Той размишлява един момент. Можеше да има пълно доверие, че Хари и Шери ще се справят с негъра. Реши, че ще е по разумно да не се показва на Кампо, да не би да събуди подозрения в черния Херкулес. Може би един предпазлив разговор с Педони би бил поучителен.

Той излезе от вилата и отиде да вземе колата. Бяха му необходими 25 мин., карайки бавно, за да стигне до Виа Пантането, а след като стигна, му бяха необходими почти още толкова, за да намери място за колата.

Наближаваше 7.30 ч., когато той бутна вратата на книжарницата и влезе в светлото магазинче.

Магазинът беше празен. Дон се приближи до рафтовете с исторически книги и започна да разглежда заглавията.

– Добър вечер, – каза Педони, появявайки се иззад преградата, която разделяше кабинета му от магазинчето. – Интересува ли ви нещо?

Педони беше нисък, пълен човек, е мургаво лице, който трябваше да е на 60 години. Малките му очички, полузакрити от очила с дебели стъкла, напомниха на Дон черни лъскави маслини.

– Търся подобна история на града от XV и XVI век, уточни Дон. Но не виждам нищо.

– Има една книга от Козарели, – каза Педони. – Тя третира този период, но с по-малко подробности.

Той взе една малка стълба, постави я срещу рафтовете и се покачи на нея. Намери книгите и ги свали.

– Козарели е по-добрият от двамата, – каза той.

– Интересувам се от историята на кварталите, – каза Дон и взе книгата.

Той прегледа съдържанието. В него не фигурираха имената на Дженда и Вага. Дон продължи:

– Бих искал да зная откъде кварталите носят имената си, кои са били техните шефове и всичко останало.

Педони закрепил очилата върху мазния си нос.

– Мисля, че в книгата на Мариано има една глава, която разглежда този въпрос.

Дон започна да прелиства втората книга.

– Вчера бях в библиотеката на катедралата, – каза разсеяно той, – и бях много изненадан, като видях една книга, която изобразяваше Пиколомини в двореца на Жак I. По какъв начин Пиколомини се е намирал в Шотландия?

Педони просия. Дон беше разбрал, че нищо не доставяше по-голямо удоволствие на книжаря от запознаването му с историята на най-великите мъже на Сиена и в продължение на 20 мин. той направи на Дон подробен разказ за живота на Пиколомини.

– Едва, когато беше избран за папа през 1458 г., великите хора на Сиена бяха отново допуснати в ядрото на правителството, говореше Педони, докато Дон, използвайки случая, го прекъсна:

– Това се е случило по времето на Джакопо Дженда, нали? – попита той. – Четох в една от книгите, които намерих при вас, че той е обсебил властта за сметка на един съперник.

Малките черни очи на Педони помръкнаха.

– Не си спомням нищо за Джакопо Дженда, – каза той.

– Другият тип и той са били кандидати за титлата шеф на квартала

Костенурката. Тъй като не е бил избран, той е направил заговор срещу другия... Вага мисля, че се казваше.

Педони поклати глава:

– Това е тъмно място в нашата история, сеньор. Не зная нищо но този въпрос.

– Няма значение, – каза Дон, за да скрие разочарованието си.

И той взе книгата на Мариано. Ще взема тази. Може би в нея ще намеря това, което търся.

– Може би ще успея да ви доставя точно това, което искате, предложи Педони, връщайки на Дон рестото от 500 лировата банкнота. Ако ми оставите името и адреса си, ще ви съобщя, ако успея да намеря производението, третиращо този въпрос.

– Няма защо да ви затруднявам, – каза Дон, отправяйки се към вратата. – Ще намина пак.

– Това съвсем няма да ме затрудни, сеньор, увери го Педони, отваряйки му вратата. Впрочем, бих искал да ви направя услуга с моя ежемесечен каталог. Може би сте отседнал в хотел „Континентал“?

Дон погледна дребния човек. Той забеляза в него някаква лошо прикрита трескавост, която го накара да застане нащрек.

– Ще намина друг път, – каза той. – Лека вечер!

Педони гледа известно време как Дон си проправяше път през гъстата тълпа, после затвори вратата, спусна шорите и обърна ключа. Той мина между рафтовете и влезе бързо в кабинета си.

Това беше малка стая, отрупана до тавана с книги. Една маса, с листа и книги и осветена от лампа, покрита със зелен абажур, заемаше центъра на стаята.

Педони се спря на прага и погледна младата жена с руси венециански коси, която седеше до масата. Изглежда тя се чувстваше много удобно.

– Не бих се учудила, ако това се окаже типа, който ме проследи снощи, – каза тя.

Педони направи гримаса:

– Мислиш ли, че е ченге? – попита той, приближавайки се до бюрото.

– Не говори глупости. Има ли вид на ченге? (Тя стана и започна да се разхожда из стаята). Това може би е същият тип, който ме проследи в Лондон. Има същата фигура във всеки случай.

Тя спря и вдигна слушалката на телефона. След като избра номера, почака един момент и заяви:

– Вили, имам да ти възложя една задача. Бъди нашрек и се опитай да попаднеш на един висок набит американец, около 35 годишен, брюнет, с малки мустачки и малък белег във формата на „зет“ върху дясната буза. Носи костюм от бутилково-зелен цвят. Без шапка. Искам да знам кой е и къде живее. Не го изпускай! Опитай се да разбереш дали е сам или с други хора! Ако побързаш, имаш шанс веднага да го проследиш. Той току що излезе от магазинчето.

Тя остави слушалката, взе мантото си, което беше оставила върху един стол и го надяна.

– Трябва да се прибирам, – каза тя. – Тази история би могла да стане опасна.

Безпокойствието, което прочете в очите на Лорели, разтупа по-силно сърцето на Педони.

СЕДМА ГЛАВА

1.

Феликс – освен френската полиция никой друг не го познаваше под друго име – се отдаваше на любимото си занимание. Застанал пред голямото огледало до камината, той съзерцаваше образа си. Беше красив като филмова звезда. Имаше черни, лъскави коси, големи тъмносини очи, правилни черти, бронзов тен и прекрасни зъби, които обичаше да показва; впрочем той правеше това с голямо усилие, тъй като горната му устна падаше твърде ниско и когато се опиташе да я повдигне, блестящите му зъби рискуваха да останат незабелязани. Имаше тънки и жестоки устни, които в сравнение с красотата на останалото в лицето му, му придаваха буен и пъргав вид, който по-голямата част от жените намираха непреодолим.

Той беше на 32 години, от които 6 беше прекарал в затвора. Преди да бъде арестуван, беше живял на Ривиерата от обирите на богати вили. Неговият успех беше феноменален. За 16 месеца се беше снабдил с 50 милиона франка, които почти веднага беше загубил на рулетката в Спортинг Клуб в Монте Карло.

За да се подкрепи, той беше решил да открадне една диамантена огърлица, която казваха, че струвала 25 милиона франка. Беше успял да я открадне след ръкопашен бой с един нощен пазач, който беше имал късмет да не бъде убит.

Златарят, на който занесе колието, отказа да му даде повече от 7 милиона, след като дълго беше наблягал върху риска и върху факта, че след като бъде разкъсано, колието ще загуби много от стойността си. Знаейки, че нощният пазач ще даде отличителните му белези на полицията и че би трябвало да напусне Франция, Феликс се беше опитал да убеди златаря да му даде повече. Що се отнася до убеждението, неговият метод се състоеше да направи на златаря една хубава шлифовка с кожени ръкавици, украсени със стави от дебели медни гвоздеи.

Той беше направил грешка, тъй като през време на боя, жената на златаря, дочула стонове на съпруга си, беше извикала полиция и за първи път през живота си, Феликс се беше запознал с френските затвори.

Познат от нощния пазач и предаден от златаря, Феликс беше

осъден на 15 години затвор. След 6 години беше успял да избяга. Приютивайки се в Рим и знаейки, че най-малката непредпазливост рискуваше да го изпрати в затвора, той беше живял нащрек и работеше като комисионер в едно съмнително нощно заведение. В него се беше запознал с Лорели.

Преди да я срещне, Феликс беше смятал жените за забавни играчки, които би трябвало да се третираат без щадене, за да бъдат изоставени впоследствие. Но Лорели (той тукатси беше забелязал това) не беше се задоволила с неговата физика.

Красавицата имаше в главата си други планове. Тя му беше подсказала да предложи услугите си на Симон Алскони и беше уредила първата им среща.

Той тъкмо оправяше вратовръзката си пред огледалото, когато влезе Лорели. Той се обърна, за да ѝ се усмихне, но усмивката му замръзна, когато забеляза бледността и потресения вид на младата жена.

– Какво има? – попита бързо той.

Лорели затвори вратата, свали мантото си и се приближи да огъня.

– Спомняш ли си, разказвах ти, че един тип ме беше проследил в Лондон и че беше пуснал полицията но следите ми? – каза на един дъх тя. – Така също ти казах, че снощи ме следяха, нали? Преди малко същият тип беше при Педони. Той помоли Педони да го снабди с една историческа книга, която обяснява произхода на имената на кварталите. Намекна за квартала Костенурката.

Феликс помръкна.

– Сигурна ли си, че е същият?

– Почти сигурна. Във всеки случай има същата фигура. Не съм видяла лицето му нито в Лондон, нито снощи, но съм почти сигурна.

– Кой е този тип?

– Не зная. Дадох отличителните му белези на Вили и в момента той го търси.

Феликс запали цигара и седна до огъня.

– От полицията ли е?

– Не вярвам. Във всеки случай, по професия не е полицай. Американец е, изглежда има нари. Говори за Дженда и Вага: струва ми се, че знае тяхната история. Тя стисна юмруци. Винаги съм мислила, че тази работа е опасна. Рисуваме да бъдем предадени. Много добре знаех, че рано или късно един тип, по-хитър от другите, ще открие гърнето с розовото масло.

– Хайде, хайде, – каза Феликс. – Не се разстройвай за това! Да

погледнем нещата в лицето: досега всичко вървеше по мед и масло. Признавам, че в началото и аз се питах дали този сценарий не рискува да ни предаде. Но Алскони държеше за него. Той искаше всичко да върви така, или по-добре да не се занимаваме с тези работи. Той вярва чистосърдечно, че има стари сметки за оправяне. Никога не би свършил сам подобна работа. Ако всичко върви така добре, това се дължи на шума, който вдигаме около себе си. Виж какво плюят типове: почти никога не сме имали неприятности. Виж какво ни допринася това.

– Парите ще ни бъдат от голяма полза в деня, когато ни заловят, – каза Лорели.

– Това продължи много дълго, Феликс. Сигурна съм, че този американец е попаднал на следите ни. Той ще предупреди полицията. Време е да махнем с ръка, Феликс!

– Да махнем с ръка? Какво искаш да кажеш? – попита Феликс.

– Знаеш какво значи да махнем с ръка, нали? – каза Лорели, повишавайки тон. – Трябва да се измъкнем оттук, преди да ни заловят. Това продължи много дълго. Аз, която бях толкова сигурна в себе си, преди да замина за Лондон! Не зная как се реших да взема участие в убийството на Джина! Могат да ме обесят за подобно нещо. Дадох си сметка за това, което върших едва когато момичето лежеше безжизнено в колата, но в този момент беше много късно да отстъпя. Вече не мога да спя през нощта, когато мисля за това. А ето ни сега с този американец по петите! Той ще предупреди полицията! Сигурна съм в това!

– Стига! – извика разярено Феликс. – Ти си полудяла, бога ми! Контролирай нервите си!

– Как можеш да кажеш подобно нещо? – извика Лорели. – Не виждаш ли, че...?

Той се изправи и я хвана за раменете.

– Ще млъкнеш ли? – изляя той и я разтърси. – Слушай! Трябва да играем, абстрахирайки се от картите, които държим в ръцете си. Ако спечелиш, това е отлично! Ако загубиш, толкова по-зле за теб. Засега ние с теб живеем като крале. Никога не сме били обслужвани по-добре. Този проклет американец ли ще развали хубавия ни живот?

Тя се освободи.

– Глупак! – каза ядосано тя. – Очаквах това. Знаех, че рано или късно някой ще успее да попадне в дирите ни. Знаех го! Досега имахме шанс; сега е време да се оттеглим от играта. Трябва да заминем за Буенос Айрес...

Феликс я изгледа със зловеща усмивка.

– Без шеги! Това ли измисли през безсънните си пощи? Говориш съблазнителни неща! Представяш ли си радостта на Алскони, когато му предадат, че е измамен?

– О! Спри! – извика разярено Лорели. – Когато разбере това, ще бъде много късно да прави каквото и да е.

Феликс хвърли угарката в камината.

– Може би мислиш, че той ще се задоволи да вдигне рамене и да ни забрави? – попита той. – Слънцето трябва да е нагряло малко повече красивата ти главица без мозък! Където и да отидем, те ще ни намерят! Няма да имаме миг спокойствие, а в деня, в който ни открие... Той види рамене. Ако това може да ти направи удоволствие, да допуснем, че по чудо успеем да се приютим в Буенос Айрес. Колко време мислиш, че ще бъдем на сигурно място? Във всички краища по света има негови хора. Той ще ги насочи по дирите ни. В случай, че съставяш в хубавата си главица план да заминеш без мен, позволи ми да ти напомня, че никога вече няма да имаш минутка покой. Всеки път, когато чуеш стъпки зад себе си, ти ще се вледеняваш от ужас. Ако някой мъж те погледне малко по-настойчиво, сърцето ти ще престава да бие. Трябва да знаеш добре като мен, че Алскони няма да позволи никога на никой от неговата организация да я напусне. Имало е глупаци, които са се опитали да го направят... Знаеш какво им се е случило?

– Тогава какво ще правиш? – попита Лорели.

– Първо няма да губя ума си, – каза Феликс. Този американец не ме плаши; ако стане опасен, ще уредя сметката му!

– Може би вече е много късно?

– Слушай, – каза Феликс, – ще направиш добре, ако отидеш да си легнеш и да починеш. Разстроена си. Той може би се съмнява, но още не ни е намерил. Струва ми се, че забравяш, че не се предаваме лесно?

– Значи, не искаш да заминеш с мен? – попита Лорели, гледайки го странно.

– Не е въпрос за заминаване, – възрази сухо Феликс. – До гуша сме затънали в тази афера. Ще бъде добре, ако набиеш това в главата си. А сега, иди да си легнеш!

– Ще говориш ли за това с Алскони?

– Още не. Ще почакам да узная нещо повече.

Тя взе мантото си и се отправи към вратата.

– Вили трябва да се обади.

– Добре, няма да мърдам оттук.

Когато тя излезе Феликс запали друга цигара и със смръщени

вежди започна да се разхожда из разкошно мебелирана та стая.

Ако този американец си въобразява, че може да разбие подобна комбина, мислеше Феликс, много се лъже! Най-добре може би ще е да избърза да го зачисти преди да с открил нещо повече.

Той все още се разхождаше, когато телефонира Вили.

– Изгубих следите му, заяви Вили. – Той се разхожда известно време из улиците, а после се върна на Виа Пантането, където беше гарира колата си. Там ме изигра. Излезе извън града.

– Имаш ли номера на колата? – понита Феликс.

– Да, – каза Вили. – Английска е.

Феликс записа номера на колата на Дон.

– Доколкото разбирам, той не е отседнал в хотела?

– Излезе извън града, повтори Вили.

– Опитай се да узнаеш дали някой е наел пила в покрайнините. Искам да зная къде живее този тип. Спешно е.

– Не мога да направя нищо преди, утре сутринта, – възрази кисело Вили.

Той мразеше подобни задачи.

– Опитай се да разбереш до утре сутринта, заключи Феликс, преди да затвори телефона.

После се обади до пощата и помоли:

– Дайте ми „Музеум“ – 11066, Лондон, – каза той.

Половин час по-късно той говореше с Крантор.

– Разбери на кой принадлежи кола с номер ПЛМ 122, – каза той. – Спешно е. Обади ми се веднага, след като научиш.

Крантор обеща, че ще има сведенията след един час.

В момента, когато оставяше слушалката, Феликс чу алармения звънец в коридора. Той замръзна с ръка върху телефона и разгуптяно сърце.

Този звън му известяваше, че някой се е промъкнал в парка, някой, който не би трябвало да се намира в него.

Той затича до бюрото, близо да прозореца, отвори едно чекмедже, взе своя 45 и като отвори прозореца, скочи на терасата.

2.

Минаваше 11 часа, когато Дон се прибра във вила „Триони“. Той беше бродил из малките улички на Сиена с надеждата, че ще открие

Лорели, а накрая, давайки си сметка за малката възможност за подобно нещо, беше решил да се прибере, за да види дали Хари и Шери не са имали по-голям шанс.

Той не беше забелязал, че един дребен човек с мургав тен, черен изтърган костюм и черна нахлупена на очите шапка, за да прикрива бледото му лице, надупчено от дребна шарка, го беше следил навсякъде като сянка. Без да осъмни, че е следен, Дон се беше качил в Бентлея и беше излязъл от града, докато мъжът със сипаничавото лице го гледаше мрачно как се отдалечава.

Когато Дон спря пред вилата, входната врата внезапно се отвори и Хари затича към него.

– Открихте ли нещо, шефе?

По тона на гласа му Дон разбра, че шофьорът му е имал по-голям шанс от него.

– Не, наистина не, – каза Дон и влезе преди Хари в салона. – Къде е Шери?

– Отиде да спи, шефе. Негърът го принуди да тича като смахнат. Разкарва ни из целия град. Разкратите му са три пъти по-големи от нашите и Шери трябваше да тича почти през цялото време, за да не го изпусне от очите си.

Дон се приближи да бара, напълни две чаши и подаде едната на Хари.

– Къде беше той, понита той, сядайки на облегалката на фотьойла.

Хари изпи голяма част от бирата, усмихна се и изтри устата с опакото на ръката си.

– И така, шефе, след като ни разкарва из града, той се качи в един „Ситроен“. Макар че и аз бях с кола, не бих могъл да го следвам без да ме забележи. За щастие пътят беше прав в продължение на няколко километра. Водех се по фаровете му почти три километра и после той се отклони от пътя. Според мен трябва да е свил по някой път, който води към някоя къща. Какво ще кажете, ако вземем колата и отидем да се запознаем с обстановката? Почти съм сигурен, че ще намеря мястото, където се отклони.

– Прието, съгласи се Дон и довърши бирата си. – Хайде, ела! Да вървим!

Те слязоха при колата и Дон седна на волана.

– Още се питам дали тази вечер направих гаф или не, промърмори Дон, слизайки по алеята, водеща към пътя. – Исках да се осведомя. Казах си, че може би книжарят знае нещо за стария татко Вага. Реакцията

му беше много странна. Стори ми се, че той ужасно се изплаши. Искате да вземе името и адреса ми. Може би ставам прекалено предпазлив, но ми се стори, че под невинния си вид, сеньор Педони съвсем не е чист като сняг.

– Негърът също не е чист като сняг, – каза Хари. – По дяволите! Какъв мъжага! Трябваше да го видите как поглъща сладоледа си... На Шери очите сякаш да изхвъркнат от орбитите. Не бих искал да си имам работа с този Херкулес!

– Аз също! Той не ви ли забеляза?

Хари поклати отрицателно глава:

– Не се обърна нито веднъж. Той гледаше право пред себе си като че ли се любоваше на походката си. Във всеки случай добре разкара Шери!... свийте вляво, натам, шефе, – каза той в момента когато Дон минаваше през портата на града. – Той беше гарирал колата си под тези дървета. Взе пътя вдясно.

Използвайки късите светлини, Дон насочи колата по пътя, който се изкачваше направо, оставяйки от лявата си страна Францисканския манастир. След манастира, те навлязоха в хълмистото поле. След километър и половина Хари каза:

– Сега не трябва да е далеч. Не мислите ли, че ще е по-добре ако оставим колата и тръгнем пеша?

Дон се съгласи и гарира колата на тревата до пътя. Той изгаси фаровете и оставяйки колата, те започнаха да изкачват хълма пеша.

Пътят се простираше пред тях без никаква къща наоколо. След 10 минути Хари се разтревожи:

– Мисля, че трябва да идем по-далеч с колата, а? Не допусках, че е толкова далеч.

– Оттам беше трудно да се определи. Да вървим още един километър, предложи Дон. – Сигурен съм, че не сме пропуснали пътя.

Няколко минути по-късно, Хари заяви:

– Ето го! Гледайте точно пред нас!

На лунната светлина те различиха един тесен път, който излизаше под прав ъгъл на главното шосе. Той се простираше в права линия около 100 метра, после правеше един завой преди да потъне в гората.

– Не виждам къща. Струва ми се, че още не сме свършили пътешествието си, промърмори Дон.

Той продължи пътя си, старайки се да върви по тревата, за да заглушава шума от стъпките си. Хари го следваше. Така те напредваха крачка по крачка по пътя и навлязоха в гората. В нея мракът беше почти

непрогледен, но Дон продължи да върви; той се задоволи само да намали ход. Едва забелязваше неясните контури на дънерите на дърветата.

След 10 минути те излязоха от гората и стигнаха до хълма.

Пред тях, като че ли внезапно излязла от земята, за да им прегради пътя, се издигаше дебела каменна стена, висока 4–5 метра, която се простираше край пътя и се губеше в мрака.

Тъй като вече нямаше дървета, луната осветяваше стената като през деня. Дон се спря. На около 50 метра по-далеч, той различи голяма дървена врата, обкована с желязо, чийто две крила бяха поставени в иззида на арка. Вратата беше затворена.

– Обзалагам се, че е тук, промити Дон. – Човек би помислил, че се връща в Средновековието, а?

Хари огледа стената.

– Оттук не се вижда нищо интересно. Да ви направя ли стълба, шефе?

– Точно така.

Няколко секунди по-късно Дон се изкачи върху стената и видя голяма сграда в готически стил, сред огромна окосена ливада.

– Прилича на стар замък, – каза той. (И се наведе, за да подаде ръка на Хари). Дай ръка. Ще ти помогна.

Хари го хвана за китката и Дон го издърпа. След големи усилия Хари успя да праметне крак през стената. Той разгледа на свой ред сградата.

– Значи, тук са се установили? Да скочим да хвърлим един поглед?

– Аз ще отида, ти стой тук, – каза Дон. – Ако се наложи да отстъпя, ще имам нужда от теб, за да ми помогнеш да премина стената.

– А ако отида аз, шефе? – попита Хари без голяма надежда. – Имам по-голям опит от вас да се движа в тъмното.

– Мислиш ли? – попита с иронична усмивка Дон.

Залавяйки се с ръце за стената, той се отпусна и скочи.

– Внимавайте, шефе, прошепна Хари.

Дон му махна с ръка и се отдалечи по посока на къщата. Първите 200 метра не представляваха трудност. Той трябваше само да следва малката пътечка през планини от цветя, които му позволяваха да се прикрива. Но след като стигна до моравата, той се спря.

Огледа се наляво и надясно, колебаейки се да прекоси подобна площ на открито. Не можеше да не бъде забелязан от някой прозорец, докато пресича ливадата под ослепителната светлина на луната. Без да излиза от сянката на храстите, той заобиколи ливадата с надеждата, че

ще намери някоя закрыта пътека от другата страна на къщата. Напредваше безшумно, което беше в негова полза, тъй като видя пред себе си нещо да мърда. Едва успя да се хвърли в сянката на един храст.

На около 30 метра пред него набит мъжага с карабина под мишницата, излезе от гората. Придружаваше го куче – вълча порода с кръвожаден вид.

Дон усети, че косите му настръхнаха при вида на кучето. Грамадно-то животно беше завързано с верига, омотана около китката на мъжа. То вървеше с гъвкава походка, а лунната светлина подчертаваше мускулите му под лъскавата козина.

Неподвижен, Дон ги видя как спокойно минаха пред него и изчезнаха в нощта. Той въздъхна от облекчение при мисълта, че ако беше пресякъл моравата, кучето вече щеше да го разкъсва със зъбите си.

Той погледна къщата, колебаещ се да отстъпи, но питайки се как би могъл да се приближи без да бъде забелязан. Отказвайки да напусне играта, той започна да се придвижва, по-предпазлив този път, изучавайки всеки метър от терена преди да напусне прикритието си, за да се приюти зад някой друг храст. По този начин му бяха необходими няколко минути, за да стигне източната страна на къщата. Там храстите растяха и по моравата. Само 40-ина метра открито пространство разделяше Дон от старото жилище.

Скрит зад едно дърво, той разгледа къщата. От тази страна всички прозорци бяха тъмни, но нищо не доказваше, че от някоя от тези стаи в мрака, някой не наблюдаваше моравата.

Голяма тераса, украсена с парапет и широки мраморни стъпала, които водеха в градината, заемаше цялата тази страна на сградата. Дон забеляза, че не само трябваше да прекоси ливадата, но и да изкачи стъпалата, осветени от луната, ако искаше да се приближи до къщата.

Ако не беше кучето, той не би се поколебал, но мисълта за него го накара да не рискува.

Сега трябваше да разбере на кого принадлежеше това владение. Това не беше много трудно. Най-важното беше да не разкрива картите си преди да бъде готов. Превит одве, той тръгна назад между храстите, за да се върне при Хари. След 30-ина метра се обърна. Това, което видя, смрази кръвта му.

Неподвижно в края на моравата едно куче-вълк гледаше точно към мястото, където стоеше Дон. То наостряше уши с леко изправена глава, сякаш слушаше. Дон стоеше неподвижен е разтуптяно сърце. Беше ли го чуло? Лек ветрец, идваш откъм кучето, шумоляваше край Дон.

Малко беше вероятно кучето да е усетило миризмата му. Животното наведе глава, стигна до средата на моравата и спря.

Дон усети потта да оросява челото му, но не мръдна. Кучето и той стояха неподвижни в продължение на една минута; но на Дон тази минута се стори час. Излизайки от сянката на къщата, се появи набития мъжага с карабината в ръка. Той изтича под лунната светлина и се спря като втренчи поглед в кучето.

Животното се обърна и погледна мъжа, а след това изскимтя, направи две крачки напред и се спря отново, за да погледне зад себе си.

– Тук! – извика грубо мъжът.

Той говореше на италиански.

Кучето се поколеба, направи полукръг и се върна стремително при мъжа, който отново закачи веригата за нашийника му.

Дон видя мъжа да се отдалечава от другата страна на къщата, а кучето покорно го следваше.

Когато те изчезнаха, Дон продължи пътя си. Сега той бързаше да напусне това опасно място и ускори ход. Той не разбра, че промъквайки се от един храст до друг, беше докоснал с крака си една невидима метална плоча, която беше свързана с алармения звънец в къщата.

Продължаваше да напредва, търсейки без да намери пътечката, по която беше дошъл. Спря се, за да се ориентира. Пътечката трябваше да бъде наблизко. В този момент чу звънеца. Звънът едва достигаше да него, но без съмнение това беше алармен сигнал. Той се сепна и погледна вляво и вдясно, досещайки се, че сигурно е докоснал без да знае някакъв механизъм, който беше свързан със звънеца. Точно в този момент, видя негърът да се приближава по ливадата и забеляза проблясва нето на камата, която черният великан държеше в ръката си. Видът на негъра, промъкващ се по ливадата под лунната светлина с бързината на черна пантера, би бил достатъчен да разстрои най-здравите нерви, но Дон не изпадна в паника. Той се хвърли зад един храст и зачака.

Негърът потъна между храстите на около 50-ина метра от мястото, където лежеше Дон. Той се спря, за да се послуша. Набитият мъж и кучето се появиха под лунната светлина. Мъжът видя негъра и се спря, дърпайки кучето, готово да скочи. Кучето ръмжеше, лаеше, дърпаше с всичка сила веригата. Трима друга мъже се появиха иззад къщата. Всеки от тях държеше по едно куче потръпващо от нетърпение.

Негърът им направи знак да чакат и започна бавно да се придвижва към мястото, където се криеше Дон.

През храстите Дон виждаше четиримата мъже и техните кучета

застанали срещу него. Той чуваше лекото шумолене на листата, което придружаваше стъпките на грамадния негър. Дон хвърли поглед между клоните и го забеляза. Сега той беше само на два метра от него, кръвожадното му лице беше нашрек, а дебелите му пръсти стискаха камата. Дон притаи дъх и зачака. Изтече една минута. Той чуваше свистенето на вятъра в дърветата, шумното дишане на негъра и ръмженето на кучетата, които дърпаха веригите си. После негърът продължи пътя си и мина на няколко метра от него. Дон все още чакаше. Той знаеше, че и най-малкото движение би го издало.

Негърът измени още няколко метра из храстите преди да разбере, че губеше времето си. Ако някой се криеше сред тях, кучетата ще го накарат да излезе. Той се изправи с целия си ръст и извика:

– Пуснете кучетата!

Без да даде време на четиримата мъже да откачат веригите от нашийниците, Дон полетя като стрела през храстите по посока на стената. Той тичаше сякаш дяволът беше по дирите му и напредваше като болид през храстите с единствената мисъл: да стигне до стената и да хване ръката на Хари.

Той чу дивия вой на кучетата, които летяха подире му през моравата. Като въздъхна от облекчение, той непредпазливо излезе от прикритието на храстите и забелязвайки пътеката, която толкова беше търсил, затича но нея с всичка сила.

Но кучетата се приближаваха. Чувайки глухото им кръвожадно ръмжене, по гърба му премина ледена тръпка. Те бяха близо до него, съвсем близо; той разбра, че те го настигнат. Още няколко метра и ще се хвърлят върху му, ще го повалят на земята и ще го разкъсат.

Край пътеката, точно пред него, се намирате дебело дърво. Едно от кучетата се изравни с него, скочи и го захапа за ръкава. Юмрукът на Дон се стовари върху черепа на животното. Кучето се претърколи и зави от болка. Но Дон знаеше, че е загубил играта. Той отскочи встрани, обърна се и се подпря на дървото.

Другите кучета се приближиха вкупом, спряха се и като се разгънаха с точността на овчарски кучета, го обградиха в кръг.

Дон запъхтян ги гледаше. Той знаеше, че ако направеше някакво движение, в която и да е посока, най-близкото куче би скочило на гърба му. Извади носната си кърпа и изтри челото си. Кучетата изръмжаха и се приближиха. Шум от стъпки го накара да вдигне очи. Негърът се приближаваше по пътеката, осветена от луната. Ножът блестеше в ръката му. Той замръзна като видя Дон.

Дон извади табакерата си, взе една цигара и я пъхна между пресъхналите си устни. После, имитирайки провлечения акцент на негъра, понита:

– Имаш ли огън, приятелче?

ОСМА ГЛАВА

1.

Познаван от полициите в Европа и Америка единствено под името Костенурката, Симон Алскони се беше разположил в един фотьойл пред голям огън. С крака на една табуретка и грамадна ангорска котка върху коленете, той изобразяваше картината на домакин.

Пълното му мургаво лице, бърнестите устни, дебелият гърбав нос и черните, дълбоко потънали в орбитите очи, му придаваха лъжливо безобиден вид. Той изглеждаше 50-годишен, но в действителност беше минал 60-те. Беше облечен във фрак и държеше с дългите си пръсти една пура. С другата ръка галеше лъскавата козина на котката, а очите му бяха втренчени в огъня.

Застанал пред него, Феликс разказваше на Алскони за залавянето на Дон.

Феликс имаше голяма власт в организацията на Алскони, което му даваше голям авторитет и влияние, но винаги, когато отиваше в апартамента на Алскони, той изпитваше някакво чувство на притеснение, което граничеше със страх.

– Значи това е Дон Миклем? – попита Алскони. – Странно!

– Значи го познавате? – попита Феликс. – Крантор твърди, че той е един от най-големите богаташи в Англия...

– Разбира се, че го познавам, – каза Алскони. – Той е собственик на два милиона лири стерлинги. Интересно! (Той постави пръст върху копирената муцуна на животното и нежно я погали). Какво направихте с него?

– Сложих го в подземие.

– Сам ли беше?

Феликс се беше надявал, че Алскони няма да зададе този въпрос. – Шофьорът му беше с него. Той избяга.

Пръстите на Алскони престанаха да милват муцуната на котката.

– Как така избяга?

– Не знаем, че е тук. Вили го е видял да бяга с колата на Миклем.

Алскони продължи да гледа втренчено в огъня. Той все още имаше спокоен вид, но пръстите му стояха неподвижни и Феликс знаеше от опит, че това е тревожен признак.

– Не трябваше да го оставяте да избяга, забеляза накрая Алскони. – Надявам се, че ще вземеш необходимите мерки. Всъщност злото не е толкова голямо. Шофьорът разбира се ще се отнесе до полицията. Струва ми се, че през еволюцията на нашата организация, достигнахме до един стадий, който рано или късно трябваше да достигнем. От преди три години се подготвям за тази евентуалност. Много интересно ще бъде да видим дали ежегодните дарения, които правех на църквата, полицията и други благотворителни дружества, сега ще допринесат плодове те си. Ще видим на кого ще повярва полицията: на шофьора ши на мен... Ти ще вземеш всички необходими мерки. Ще предложи на полицията да направи обиск в къщата. Дори ще настоявам. Постарай се да не им пречиш! Те не трябва да намерят нищо, на всяка цена. Разбрали?

– Да, – каза Феликс.

Алскони го погледна.

– Не те ли плаши едно посещение на полицията?

– Разбира се, че не.

– Тогава всичко е наред, – каза Алскони, кимвайки с глава. – Вие с Лорели няма да се показвате! Възможно с тя да се изплаши. Нервна е. Може дори да си помисли, че това е край на организацията. Ще се грижиш ли за нея?

– Да, – каза Феликс с пресъхнали устни.

– Тя е много съблазнителна млада жена, – продължи Алскони. – Познавам я отдавна и съм в течение на нейните слабости. Тя има навик да губи ума си в подобни случаи.

– Смъртта на малката Пазеро ѝ е причинила голяма болка, – каза Феликс, стараейки се да говори спокойно. – Но ще ѝ мине.

Алскони кимна с глава.

– Да. Тъй като живеете заедно, ти би могъл да се считаш може би отговорен за нейните действия, а?

– Отговарям за нея, увери го Феликс и усети как потта се стича по челото му.

Алскони го погледна.

– Освен ако предпочиташ аз да ѝ говоря? Колебая се дали да се меся между вас двамата. Един мъж трябва да има власт над любовницата си.

– Ще се погрижа за нея, заяви сухо Феликс.

– Отлично. Възползвай се от жените, Феликс; те са създадени за удоволствие на мъжете, но не им позволявай да те превъзхождат. Това е непростимо. Аз бях принуден да се откажа отдавна от жените. Те имат

един свой начин да разклашат опасно волята ви, да ви отклоняват от вашата цел и да ви създават неприятности.

Алскони замълча.

– Ето, че се отклонихме от Миклем, нали? – каза Алскони след кратко мълчание. Каза ли защо се е намирал в градината?

– Карлос малко го поразтърси. Още е в безсъзнание.

– Надявам се, че не е бил много груб, а? Миклем си струва парите.

– Помолих Англеман да го прегледа. Няма му нищо.

– Значи е задавал въпроси на Педони за квартала Костенурката? – продължи Алскони.

– Да. А така също е говорил на Педони за Дженда и Вага.

– Наистина ли? И какво го е накарано да говори за тях? Не знаеш ли?

– Крантор каза, че Миклем е бил голям приятел с Гидо Ференчи.

– А! Така! Трябваше да ми кажеш това по-рано. Това би обяснило защо Миклем е започнал подобна анкета. Той упорито си пъха носа навсякъде. Има много пари; и твърде малко работа... Няма значение, той е в ръцете ни и можем да извлечем полза от създалото се положение. Ще го видя утре сутринта в 11 ч.

А сега ти трябва да разбереш къде живее и кои са неговите приятели. Полицията сигурно ще ни направи визита, но това е моя работа.

Той прекара пръсти през козината на котката и продължи:

– Струва ми се, че Крантор е голямо откритие за нас, а? Начинът, по който проведе аферата Ференчи, ми харесва. Той е безмилостен човек: такива хора обичам. (Погледът на черните му дълбоко вдлъбнати очи се спря върху Феликс). Ти също трябва да бъдеш безмилостен, Феликс! До настоящия момент съществуването ти тук беше без трудности и в големи удобства. Не трябва да се разめкваш! Ти си срещал трудности. Имаш добър авторитет. Не трябва да позволяваш на тези две години, които прекара тук, да подровят авторитета ти.

– Ако не сте доволен от моята работа, – каза Феликс, старейки се да прикрие гнева си, – кажете го.

Алскони му се усмихна:

– Нямам такъв навик, Феликс. Би трябвало да го знаеш отдавна. Държа хората, които използвам, да ми дават най-хубавото от себе си. Ако не го направят, аз се избавям от тях. (Той направи жест с ръка, който означаваше, че Феликс може да си върви). Доведи ми Миклем утре в 11 ч.

Феликс излезе от стаята. Обхвана го за пръв път безумен страх.

2.

Острата болка в черепа доведе Дон в съзнание. Той полуотвори очи и веднага ги затвори, заслепен от ослепителната светлина на лампата, която гореше над главата му.

Той лежа неподвижен няколко минути, после мозъкът му започна да функционира. Той си спомни как негърът се беше хвърлил върху него и как самият той се беше дръпнал встрани. Беше пожелал да стовари юмука си в гърлото на негъра, докато огромните ръце се протягаха към него. С каква професионална лекота негърът беше избягнал удара! После му се стори, че един чук разби слепоочията му; земята като че ли се беше отворила под краката му и той беше потънал в непрогледен мрак.

Дон сложи ръка върху болезнената си глава и усети засъхналата кръв точно над дясното си ухо. Учуди се, че негърът не е разбил черепа му.

Направи усилие да отвори очи. И замига под ослепителната светлина. Сигурно се намирате в някакъв сутерен: влажните стени бяха издялани в скала. Той лежеше върху тънък пласт слама, постлана върху циментов под. При първото движение, което направи, той чу дрънчене на вериги и като наведе очи, разбра, че е завързан за глезените с верига, която беше запоена в стената.

Той се подпря с гръб в стената и изчака болката в главата му да се успокои. Безпокоеше се за съдбата на Хари. Беше му казал да стои на стената, а Хари винаги се подчиняваше на заповедите му. Но по това време сигурно е потърсил помощ. Как би успял да се разбере с италианската полиция? Би ли се сетил да телефонира на Дик? Ако вече го е направил, полицаите може би са тръгнали да го търсят. Бандитите знаят ли, че Хари е бил с него? Това беше много важно. Ако знаеха, те сигурно чакат рано или късно полицията да ги посети. Той се огледа още веднъж около себе си. Единствената лампа, която блестеше на тавана, силно го осветяваше, но останалата част от сутерена тънеше в мрак. Дали се намираше под къщата, или го бяха отвели в друго скривалище? Той погледна часовника си и се изненада като видя, че е 10.30; вероятно 10.30 сутринта. Макар че ударът, който му нанесе негърът, беше много силен, Дон беше сигурен, че той не е бил достатъчен да го накара да изгуби съзнание за толкова дълго време. Той повдигна десния си ръкав. Върху ръката си под лакътя забеляза мъничкия белег, оставен от венозната инъекция и направи гримаса.

После вниманието му беше привлечено от халката, която стягаше глезена му. Тя представляваше стоманен пръстен, закачен за края на една верига, зазидана в скалата. Беше тесен и заключен с пружинена ключалка, която не му се стори много сложна. Той разбираше от ключалки и ако успееше да намери парче желязна тел, ключалката не би представлявала трудност. Впрочем той имаше много време за мислене. Дори ако се отървеше от веригата, не би могъл да излезе от затвора си.

Внезапно забеляза, че една много далечна светлина се приближаваше към него от дъното на сутерена. Разбра, че от другата страна на килията се намираще подземна галерия. За времето, което Карлос, негрът, използва, за да стигне до подземната килия, Дон изчисли дължината на галерията: около 150 метра.

Негрът се появи на светлината и го погледна. Дебелите му устни откриха зъбите му, за да очертаят едно подигравателно хихикане.

– Как си, приятелче? – каза той. – Двамата ще се поразходим малко. Но бъди разумен! Не ми играй номера!

Погледът на Дон се отправи зад Карлос към отвора на галерията. Той видя две кучета-вълци, които го следяха в мрака.

Карлос хвърли поглед зад себе си и се усмихна.

– Тези животни са чудовишни, – каза той. – Те ще ти прегризат гърлото за нула време, ако се опиташ да хитруваш. Те са умни, затова избий всяка мисъл за бягство от главата си. Ще ни следват като овчици, но опитай се да хитруваш и ще видиш какво ще ти се случи!

Той се приближи, коленичи до Дон и разтвори пръстена, който стягаше глезена му. Дон би могъл да му приложи някоя хватка от жиу-жицу, но кучетата бяха по-силни от него.

– Ела, приятелю, – каза Карлос. – Лекарят иска да те прегледа, а шефът също иска да те види.

Дон се изправи. Краката му бяха изтръпнали и той разбра, че не беше в състояние да издържи каквото и да е, дори ако кучетата не го наблюдаваха.

– Може би бихме могли да се обясним двамата, ако кучетата не бяха с теб, – каза той. – Струва ми се, че въпреки ръста си, ти можеш по-добре да се биеш, отколкото да понасяш бой!

Карлос се засмя, разкривайки розовите си венци.

– Не ми разигравай комедии, приятелю, – каза той. – Не си този, който би ме уплашил. (Той щракна с пръсти и кучетата се приближиха, без да изпускат Дон от очи). Хайде, тръгвай право напред!

Дон тръгна по галерията, а кучетата вървяха по следите му. Карлос

насочи мощния лъч на батерията пред себе си, за да осветява Дон.

– Свий вляво, – каза Карлос и насочи лампата към един тесен отвор, издълбан в стената.

Дон навлезе в тясното помещение, което се изкачваше с лек наклон. След като го изкачи, той се намери пред бронирана врата.

– Бутни! – заповяда Карлос.

Дон се подчини и вратата се отвори. Той влезе в един силно осветен коридор със снежнобели стени.

Пред него се появи врата и още една няколко метра по-далеч в коридора.

– Тук, приятелче, – каза Карлос. (Той сложи ръка върху рамото на Дон и отвори първата врата). Разкраси се. Ще те чакам тук.

Дон влезе в луксозна баня.

Той се погрижи за раната на челото си, после, служейки си с електрическа самобръсначка, която се намиреше там, се обръсна. Съблече се, взе един душ и 20 минути по-късно излезе от банята ободрен и представителен, за да намери Карлос, който пушеше цигара, подпрян на отсещната стена.

– А! Сега приличаш малко повече на това, което беше преди, забележа негърът. – Ела сега да отидем при лекаря. И не се прави на глупак! Той може да ти изиграе мръсни номера, ако не се държиш добре с него.

Той се приближи лениво до втората врата, почука, натисна бравата и отпори, Направи знак на Дон да влезе и се притисна до стената, за да му направи място да мине.

Дон влезе в една просторна стая, пригодена като операционна. Един поглед му беше достатъчен, за да забележи, че мебелите и материалите бяха модерни и скъпи.

Един мъж на преклонна възраст, облечен с бяла престилка, седеше зад бюрото. Слабото му и сивкаво, набраздено с бръчки лице, излъчваше безлична студенина. Той вдигна поглед към Дон. В погледа на сините му очи имаше някакво изражение, от което по гърба на Дон пролазиха трънки.

– Аз съм д-р Англеман, заяви старецът с бялата престилка и се изправи. – Раната ви е повърхностна, но трябва да се превърже. Седнете, господин Миклем.

– Не, благодаря, – възрази Дон. – Аз се погрижих за нея. Така е добре.

Англеман повдигна рамене.

– Както искате, – каза той, разхождайки погледа си върху Дон. –

Искате ли да ви дам нещо за болките ви в главата?

– Не, благодаря, повтори Дон.

Англеман седна отново на бюрото си.

– Добре! Няма да ви задържам, господин Миклем. Мисля, че пак ще се видим. Само че следващия път няма да бъдете доброволен клиент.

– Какво искате да кажете? – попита Дон.

– Ще ви обясня, – каза Англеман и направи знак на Карлос. – Изведи господин Миклем!

Карлос хвана Дон за ръката.

– Ела, приятелю!

Дон излезе в коридора. Карлос затвори вратата зад себе си. Двете кучета-вълци се изправиха и наостриха уши.

– Сега ще видиш шефа, – каза Карлос. – Внимавай с него: ето още един, който може да стане лош, ако го настъпят по мазолите.

– Струва ми се, че имате чудесна колекция от смахнати в този дом, забеляза Дон.

Карлос се усмихна:

– Ти си мислиш така, момчето ми!

Той мина пред него и го заведе до дъното на коридора. Сиря се пред една врага от дебела стомана, натисна каучуковия звънец, който се намираще на стената и зачака. След няколко секунди вратата се отвори. Те се намериха пред една каменна стълба.

Карлос се отстрани:

– Хайде, приятелче, качвай се!

Дон тръгна по стъпалата. Той ги преброи. На 32-то стъпало те стигнаха до друга стоманена врата.

Карлос натисна каучуковия звънец.

– Водя Ви Миклем, шефе, – каза той.

Дон забеляза, че негърът беше говорил пред един микрофон, вграден в стената. След малко вратата се отвори навътре и Карлос го бутна напред. Той влезе в обширна, проветрива и луксозно мебелирана стая. Слънцето влизаше през големи отворени прозорци. От тези прозорци Дон забеляза грамадната тераса и по-далече градината, която се простираще със своите храсти от цветя, боровете и кипарисите. Този спектакъл беше много изкусителен! Няколко минути Дон се бори с желанието да се прехвърли с един скок в градината, но кучетата, сякаш прочели мислите му, минаха край него, за да излязат на терасата, където се излегнаха на слънце и но този начин му преградиха пътя.

Симон Алскони, облечен в костюм от жълто-червеникав плат,

седеше в тапицирания си фотьойл. Ангорската котка се беше настанила върху коленете му, фиксирайки върху Дон проникателния и надменен поглед на сините си очи. Един слънчев лъч проблесна в грамадния диамант, който Алскони носеше на малкия си пръст, когато италианецът с един жест покани Дон да седне в големия фотьойл пред него.

– Влезте, господин Миклем, – каза той. – Вашето посещение ми доставя нечувано удоволствие. Извинете ме, че не нога да стана. Както виждате, това се дължи на Балтазар. Според мен, чувствата на животните винаги трябва да се уважават. Седнете в този фотьойл, за да се виждаме по-добре.

Дон прекоси стаята и седна в огромния фотьойл. Той гледаше с интерес Алскони. Това ли беше Костенурката? Но той имаше съвсем безобиден вид... Освен ако...? Очите му може би имаха нещо странно. Дон се питаше защо очите на Алскони му се струваха толкова странни, когато внезапно забеляза, че не бяха безизразни като па змия: спокойни, прозрачни, черни и безчувствени като две локвички китайско мастило.

В другия край на стаята се отвори врата и влезе дребен набит италианец с бяло сако, който носеше поднос. Той постави подноса върху масичката между Алскони и Дон, сервира две чаши кафе и безшумно напусна стаята.

– Сигурно се нуждаете от едно кафе, господин Миклем, – каза Алскони. – Тази сутрин бяхме доста заети и мисля, че ви занемарихме. Вземете цигара.

Дон имаше голяма нужда от кафе и прие поканата без колебание. Застанал до прозореца, Карлос продължаваше да го наблюдава; Алскони му направи знак да се отдалечи.

– Ще позвъня, когато имам нужда от теб, Карлос, – каза той.

Негърът излезе на терасата. Двете кучета-вълци се приближиха. Те втренчиха през отворените прозорци в Дон зорките си внимателни очи.

Дон разгледа голямата празна камина и забеляза до нея стоманен ръжен. Беше му необходимо да се изправи и да се приближи с два скока, за да го вземе. Той щеше да има време да го направи, преди кучетата да се хвърлят върху му. Знаеше, че би могъл да се отърве от кучетата, преди те да успеят да му причинят голяма болка, но какво щеше да стане след това? На какво разстояние се намираше Карлос? Дали четиримата пазачи с карабините бяха все още в градината? Дори ако успееше да се отърве от кучетата, да удари този дебел, усмихващ се италианец и стигне градината, трябваше още да прекоси близо две хиляди метра ливада и храсти, преди да стигне 5-метровата стена. А Хари не е там, за да го

издърпа върху нея. Докато стигне до там, другите две кучета ще бъдат по следите му. Той заключи със съжаление, че рисковете за мат бяха наистина много големи.

Алскони, който беше го гледал внимателно, наруши тишината:

– Вие сте много разумен, господин Миклем. Преди малко се уплаших, че ще се предадете на подтика. Този ръжен е издръжлив. Един от моите посетители вече се опита да си послужи с него. Джакопо, който е скрит зад този килим, който виждате на стената, прекрасен шедьовър на флорентински гений, нали? – беше принуден да го убие. (Бледите му пръсти милваха главата на котката). Опитайте кафето, изпушете една цигара, но моля Ви, не вършете глупости!

Дон запали цигара. Той хвърли бегъл поглед върху стенния жилим, който покриваше стената срещу него. После вдиша рамене.

– Вие ли подготвихте убийството на Гидо Ференчи? – попита спокойно той.

Алскони се усмихна:

– Да кажем, че бях косвено отговорен за това. Имам хора, които се грижат за подробностите в моята организация. Може би трябва да се представя. Казвам се Симон Алскони. Аз съм последният потомък от фамилията Вага. Струва ми се, че вие сте разучил подробно нашата тъжна история?

– Полицията също я разучава, – възрази Дон. Алскони се засмя под мустак:

– Бях много разочарован, като разбрах, че ѝ е било необходимо толкова време, за да направи връзката между мен и фамилията Вага. Вие сигурно сте ѝ посочили пътя? Никога не съм крил родството си с фамилията Вага. Всъщност, този замък дори беше построен на мястото на дома на Вага. Майка ми беше последната жена от рода. Но вашето откритие не представлява никакъв интерес нито за вас, нито за полицията, господин Миклем. Не съществува никакво доказателство, което рискува да ме замеси с организацията, която създадох. Още повече, невъзможно е да се установи произхода на парите, които си доставих от организацията. Хората, които използвам, не ме познават, с изключение на няколко, които мога да карам да изчезват и да се появяват, когато си поискам. Дори ако признаех, че аз съм Костенурката, нямаше да има достатъчно доказателства, за да убедят един съд.

– По-голяма част от убийците мислят, че могат да убягнат на полицията, заяви Дон. – Но все още съществуват нетактичните постъпки, непредпазливостта и предателството. Правите си илюзии, ако мислите,

че можете дълго време да се измъквате.

Алскони се разсмя. Изглежда той наистина се забавляваше.

– Тази сутрин разбрах, но доста интересен начин, до каква степен мога да разчитам на безнаказаността. Чаках с нетърпение този разпит от преди две години. Тъй като вие не бяхте подложили вашите планове и вашите предохранителни приспособления под сериозни доказателства, все още съществува елемент на несигурност. Тази сутрин тук идвах да ви търсят шест полицаи. Би трябвало да бъдете поласкан. Роси, шефът на римската полиция, който е много интелигентен човек, е взел самолета, за да дойде тук и лично проведе обиска. Впрочем той се сблъска със силна съпротива от страна на сиенските знаменитости. Аз съм някой в Сиена. Аз съм зачитан от властите и от църквата не само като добродетел, но и като опора на обществото.

Когато Роси се представил в местната полиция, снабден със заповед за обиск, властите са били ужасени. Аферата наистина се представяше в невероятни обстоятелства. Един англичанин, упражняващ скромната професия на шофьор, е заявил, че аз, един от най-влиятелните и най-благоденстващи граждани на Сиена, съм отвлякъл шефа му. Това беше невероятно, нечувано! Обаче Роси е човек, който лесно не се обезкуражава. Вече от три години се опитва да унищожи организацията ми. Той не е пожелал да изслуша възраженията, направени от местните власти. Той дойде тук, придружен от трима инспектори, пристигнали от Рим и трима полицаи от Сиена.

Естествено, аз му дадох възможност да се увери, че вие не сте скрит тук. (Алскони заби пръсти в козината на котката, която отвори мързеливо очи, за да го погледне и се протегна, отваряйки и затваряйки ноктите си). Аз пропилях огромна сума, господин Миклем, за да обзаведа цяла серия от подземни стаи, за да подслонявам лицата, които желая да държа скрити. Входът на тези подземия е толкова добре скрит, че полицията не го откри. Аз, разбира се, бях много спокоен. Защо ще ме държат отговорен за изчезването на някакъв американец, който се промъква в моя парк като обикновен крадец? Моят парк се простира върху стотици хектара. Аз им казах, че този американец може да е станал жертва на някакво нещастие и може би се намира в някой ъгъл на парка. Дълго претърсвах цялото имение, но не намериха американеца.

Тогава аз изгубих търпение. Бях се показал умен Бях направил това, което можах. Бях разрешил на шестима полицаи да претърсят къщата ми от игла до конец. Бях отговарял на въпросите ми. Но ми дойде до гуша. Кой беше този индивид, който се оплакваше, че съм бил отвлякъл

господаря му? Не беше ли някой луд? Или някаква шега? Полицията беше ли сигурна, че този американец беше изчезнал? Каква беше тази история, според която аз съм бил Костенурката? Какво доказателство би могла да има полицията? Ядосах се... И вие се досещате за резултата: Роси ми се извини. (Алскони избухна в смях). Крайно увлекателна сутрин. Една сутрин, за която трябва да ви благодаря.

Дон направи усилие, за да прикрие изумлението си.

– Мисля, че всичко това с увлекателно за вас, – каза той, – но аз, какво ще стане с мен? Признавам, че не мога да си представя да прекарам остатъка от дните си тук.

– Вие можете да заминете когато си поискате при две условия: първото е: да ми дадете вашата дума, че ще престанете да ми досаждате и няма да повторите на никой това, което ви казах. Вие сте честен човек и аз съм готов да приема вашата дума. Второто условие е: да платите известна сума в замяна на вашата свобода. Вие сте богат и мисля, че е правилно да ми заплатите неприятностите, които ми създадохте. Мисля, че 500 000 долара ще свършат работата. В момента имам нужда от долари. Сигурно ще можете да уредите да прехвърлят доста бързо сумата от вашата американска банка в италианската.

– А ако откажа да платя? – попита Дон, без да губи спокойствие.

– Скъпи господин Миклем, и други са ми казвали вече това. Уверявам ви, че няма да бъде трудно да ви убедим в необходимостта да платите. Не мислете, че ще се покорите на някакво богатство. Аз нямам необходимото търпение, за да постигна някакво убеждение. За да се накара един човек да направи това, което се иска от него, не са необходими изтезания. Има по-остроумни методи. Мисля, че се запознахте с д-р Англеман?

– Да, – каза Дон.

– Д-р Англеман е мозъчен специалист. За негово нещастие, ентузиазмът му го е подтикнал да извърши няколко дръзки опита. Полицията го търси, за да го обвини в убийство. Той е много щастлив, че е под мое покровителство. Аз мога да финансирам неговите опити, а в замяна той ми прави много услуги. В момента неговите изследвания се опитват да потвърдят хипотезата, според която характерът би могъл да бъде изменен посредством серия от сложни операции върху нервната система. Например, ако един индивид има малко рефлексни способности, посредством изкусно присаждане на нерви, тези способности могат да бъдат възбудени.

В момента, д-р Англеман е само в теоретическия стадий. Той има

нужда от мъже и жени за своите опити. Аз му предавам всички тези, които ми се противопоставят. Преди около месец един вироглавец отказа да плати откупа си. Бих искал да го видите. Трябва да помоля Англеман да ви го покаже. Операцията, направена от лекаря, беше страшна и се получи пълно поражение, но резултатите ме заинтересуваха. Пациентът загуби способността на двете си ръце, изразява се само с голяма трудност и паметта му изглежда много разклатена. Това създание е много жалостиво, макар че още може да бъде в полза на Англеман, за да продължи опитите си.

– Виждате, господин Миклем, би било много губелно за вас ако ми се противопоставите. Д-р Англеман има голямо желание да разбере дали е способен да обнови опита си. Ако откажете да платите откупа, аз ще му направя подарък от вас, за да му служите за опитно лице. Мисля, че трябва да ви предупредя: макар че теорията на д-р Англеман е много блестяща, той е задължен да се възбуди, за да направи операцията. Страхувам се, че той има навик да пие повече, отколкото е необходимо и ръката му не е толкова сигурна, както трябва да бъде. Почти съм сигурен, че това е причината за неговите многобройни неуспехи. Възможно е ако той ви оперира, да останете сляп, а може би дори парализиран.

Дон съзерцаваше пълното усмихнато лице на своя събеседник. Що се отнася до него, той беше изгубил търпение и очите му издаваха яростта, която го подтикваше да скочи и да впие пръсти в гърлото на Алскони.

– Днес вие победихте. Но може би невинаги ще бъде така. Вие сте чудовище, Алскони. Ако някой ден ми се удаде случай, ще ви убия. Не забравяйте това, което ви казвам: няма да ви предупреждавам втори път!

Алскони се изкиска.

– Толкова хора са се заканвали да ме убият, че това вече не ми прави впечатление, – продължи той. (Той натисна звънеца, който се намираше върху бюрото до него и влезе Карлос). Давам ви един час, за да решите. Ако приемете да платите, ще напишете писмо до вашата банка в Ню Йорк, за да дадете съгласието си, да се прехвърлят парите във вашата банка в Рим. Когато парите пристигнат, ще направите чек за гореспоменатата сума и ще прибавите писмо, удостоверяващо, че разрешавате на приносителя да получи парите в банкноти от банката. Когато банкнотите бъдат в мои ръце, вие незабавно ще бъдете освободен.

– Кой може да ми гарантира това? – попита Дон.

– Вие имате моята дума. Аз съм честен човек. Въпреки всичко, аз

съм готов да повярвам на вашата дума, че няма да разкриете нищо от това, което се случи между нас. Трябва и вие да приемете моята. (Той направи знак с ръка). Отведи господин Миклем в стаята му, Карлос!

Негърът се приближи широко усмихнат с двете кучета-вълци по петите си.

– Насам, приятелче, – каза той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

1.

Минаваше един часът, когато Феликс отвори вратата на стаята на Лорели и влезе в малката стая тапицирана в синьо и сиво. Като се изключат прозорците и електрическото осветление, нищо не позволяваше да се отгатне, че тя се намира на 10 метра под земята.

Лорели беше спала до късно и сега седеше пред тоалетката си, рещейки косите си. Беше облечена в бледосин пеньоар и хубавите ѝ крака бяха обути в чехли от лебедов мъх. Тя се обърна бързо при влизането на Феликс.

– Какво се е случило? – попита тя с развълнуван тон, който той веднага забеляза.

– Много неща, – каза той, привличайки един стол към себе си, като го възседна с ръце поставени върху седалката. – Американецът, когото хванахме, трябва да е Дон Миклем. Може би не си чувала за него, но той има 2 милиона лири стерлинги, не долари. Старецът е много доволен, че са го хванали и му е поискал половин милион долара.

Лорели остави четката на тоалетката.

– Мислиш ли, че това е много разумно? – попита тя. – Ако има толкова пари, защо ще трябва да се задоволим само с половин милион долара?

– Това ще бъде само като начало. Не можем да измъкнем по-голяма сума от тази, без да рискуваме трудности при обмяната. Миклем си въобразява, че ще бъде освободен, след като плати. Между нас казано, той няма да излезе оттук, без да ни бъдат налице и двата милиона лири, а когато излезе, ще излезе с краката напред и с венец на корема.

Лорели направи гримаса. Тя стана и се приближи до гардероба. Съблече пеньоара си и извади от гардероба една черна копринена рокля и като се сви надве, я мушна през главата си.

Феликс се възхищаваше на дребното ѝ хармонично тяло.

– Миклем в нищо ли не се съмнява? – попита Лорели, дърпайки роклята върху ханшовете си.

Тя се върна при тоалетката и отвори едно чекмедже, пълно догоре с нейни бижута и избра една огърлица с медальон от червени и черни перли.

– Точно това ме учудва, – каза Феликс. – Като го погледнеш, можеш да си помислиш, че е много твърд, а всъщност не е така. Може би старият вече го е уплашил. Той прави точно това, което го карат да прави. Написал е писмо до банката си в Ню Йорк, в което е дал съгласието си да изпратят парите в банката му в Рим. Старият мислеше, че ще упорства, но той е бил много лесен. Ти трябва да занесеш писмото на секретарката на Миклем. Тя ще го отнесе в Ню Йорк.

Лорели настърхна.

– Точно аз ли трябва да й го занеса?

– Да, потвърди Феликс като я гледаше. – Няма нищо страшно...

– Защо не ти, или Вили или Карлос? – попита тя, повишавайки тон.

– Аз не съм за тази работа, – възрази сухо Феликс. – Старият каза, че ти трябва да го занесеш.

– Защо все на мен се падат мръсните работи?

– Не виждам тази да е мръсна.

– Представяш ли си, ако ме предадат на полицията? Виж какво стана в Лондон. Без малко щяха да ме хванат!

– О! Стига! – извика нетърпеливо Феликс. – Това са глупости! Полицията няма да е там, а персоналът на Миклем няма да посмее да те докосне, докато той е в ръцете ни!

– Не искам да направя това, Феликс, – каза тя. – Не разбирам защо трябва да го направя. Не искам да ме забърквате в тази история...

– Ти може би не знаеш, Лорели, – подхвана той, – но съм в затруднено положение. Не му е времето да избираш това, което ти харесва или не. Трябва да отнесеш това писмо във вилата „Триони“ след един час. Това е заповед.

Лорели беше цялата пребледняла.

– Какво искаш да кажеш?... в затруднено положение?

– Алскони вече не е така сигурен в теб, това беше навремето. Той твърди, че в трудни случаи загубваш ума си. Казах му, че всичко ще бъде добре и че аз ще отговарям за теб. Но той не е убеден в това. Изпраща теб да отнесеш писмото, за да види как си с нервите.

Лорели се отпусна на ръба на леглото.

– Това не е много хитро, – продължи Феликс с нежен глас. – Трябва да се посъвземеш. Алскони ти има зъб. Няма нужда да ти обяснявам какво означава това.

Тя мълчеше.

– Ето писмото, подзе Феликс, изваждайки от портфейла си един плик, който постави на тоалетката. – Знаеш ли къде се намира вилата

„Триони“?

– Да, – каза Лорели.

– Като отидеш там, попитай за Мариан Ръгби. Кажй й, че Миклем е жив и здрав и че не е в Сиена. Трябва да вземе първия самолет за Ню Йорк и да връчи писмото в банката на Миклем. Ако банката държи да знае защо Миклем има нужда от подобна сума, трябва да каже, че той желае да си построи тук вила. Прибави също, че ако каже всичко това на полицията, Миклем ще понесе последствията. Разбра ли?

– Да.

– Добре. Бъди там в 2.30 ч. Взemi Ситроена. (Феликс запали цигара). Сега, когато приключихме с този въпрос, има друго, за което искам да ти говоря. Никога не си ми казвала какво стана с Крантор. Какъв тип е?

Лорели го изгледа учудено.

– Крантор? Не ми хареса. Амбициозен, коварен, изпълнен с безпощадна кръвожадност. Защо?

– Че е кръвожаден, да, – продължи Феликс. – И то доста, според мен. Алскони ме помоли да телефонирам на Крантор, за да ми даде сведения за Миклем. Очаквах да ми даде срок, но той ми даде всички сведения като че ли ги четеше от досие. Той знаеше всичко, което трябва да знае за Миклем: Колко пари има, коя е банката му, застраховките му... изобщо цялата работа, де! Каза ми, че може да ми разкаже много за всички от Лондон, чийто годишен доход надвишава 10 хиляди лири. Намирам това доста хитро.

– Какво искаш да кажеш? – попита безразлично Лорели.

Алскони мисли вече, че Крантор е интересен тип. Ако знаеше, че Крантор си прави труд за самия себе си, той би имал идеи.

– Какви идеи?

– Би могъл да го доведе тук и да го постави на мое място, – каза Феликс. Точно това ще се хареса на Алскони. Затова отсега нататък ще трябва да внимаваш. Алскони не обича много нашата „връзка“, както той я нарича. Подметнал е, че съм станал много мекушав.

– Значи ще трябва да се махнем оттук? – заключи Лорели, свивайки юмруци. – Умолявам те да ме изслушаш, Феликс. Ако полицията не ни хване, тогава Алскони ще ни ликвидира. Трябва да изчезнем!

– Ще млъкнеш ли? – извика вбесен Феликс. – Предупреждавам те, че ако опитаме да измамим Алскони, знай, че подписваме смъртните си присади. Трябва да го имаш предвид.

– Значи мислиш да чакаме и да бъдем прекарани от Алскони? –

подзе Лорели със съскащ глас. – По-хитър ли ще бъдеш, ако бъдеш изместен от Крантор?

– Ако Крантор дойде тук, ще му уредя сметката, преди да се доближи да Алскони, – продължи Феликс със зловен тон.

– При условие, че Алскони не уреди твоята сметка!

Феликс стана и ритна стола с крак. Той се приближи до Лорели хвана я за ръката и я принуди да стане.

– Никога не съм бил лош с теб, почервения той, – но ще стана такъв, ако ме принудиш и те моля да ми повярваш, че когато стана лош с жена си, толкова по-зле за нея. (Той я раздруса брутално). Слушай: нямаме никакъв избор. Затънали сме до гуша. Или искаш да ида да кажа на Алскони, че не можеш повече и имаш намерението да се махнеш? Знаеш ли какво ще направи с теб? Ще те предаде на Англеман! Ако не ме разбереш, не ме интересува какво ще ти се случи. Казах, че отговарям за теб, но не трябва да си въобразяваш, че ще продължавам да те защитавам, ако нравиш идиотщини. Не искам да се излагам, заради никой!

Лорели внезапно тръгна към него.

– Имаш право, Феликс, – каза тя. – Прости ми. Не ми издържат нервите, но ще ми мине.

– По добре ще бъде за теб, – каза той, освобождавайки се от прегръдките и. – Сега слушай: няма от какво да се страхуват. Аз ще се погрижа за теб. Само прави това, което ти казвам. Разбрано?

Тя направи знак на съгласие, без да го погледне. Той погледна часовника си.

– Добре. Трябва да отида при шефа. Значи мога да разчитам на теб за писмото?

– Да, – каза Лорели.

– Ставаш разумна, погледна я Феликс, потупвайки я по ръката. – Бъди там в 2.30 ч.

Когато той излезе, Лорели се върна при тоалетката и седна.

Развълнувана от това, че се вижда така бледа, тя извади кутийка с руж и оживи цвета на лицето си. След това запали цигара.

Почувства се заловена в клопка. Никога не би работила за Алскони, ако знаеше, че той ще се впусне в подобен опит за убийство от световен мащаб. Как би могла да се съмнява?

Когато се запозна с Алскони преди 5 години, той беше само един съсипан цигулар, който работеше в един оркестър на едно римско кафене. Тогава тя беше професионална танцьорка в същото кафене. Както всички останали от персонала, тя го считаше за ексцентричен смахнат,

който не взимаше нищо за сериозно.

Навремето Алскони прекарваше деня си в хвалене на своите оригинални прадеди от Сиена и да подмята мистериозно, че скоро ще се качи на мястото на главата на знаменитата фамилия Вага и на едно огромно богатство. Когато не свиреше на цигулка в оркестъра, той се влачеше от маса на маса, търсещ някое доверено лице, на което да предаде монотонния си разказ, че фамилията Вага са били заточени във от Сиена и се били заклели да се върнат.

И един ден той покани Лорели и ѝ направи предложение. Защо да не се съюзи с него и Джони Ласитер, млад американец, който беше мияч на съдове в кафенето? Биха могли да забогатеят като шантажори. Той беше вече говорил с Джони, който беше съгласен и Лорели да влезе в тяхното число. Алскони познаваше известен брой богати хора, които бяха предвидени за жертви. Той ще им представи Лорели. Нейната работа се състоеше в това, да ги поставя в компрометиращо положение; Джони ще се появи тогава, минавайки за засегнатия съпруг и богатите ще платят, за да избягнат скандала.

Тогава Лорели имаше голяма нужда от пари. Беше ѝ дошло до гуша от професията ѝ на танцьорка. Тя беше обсъдила въпроса с Джони и след дълга колебания, реши да опита.

За 16 месеца само, тримата бяха събрали значителна сума. Алскони искаше да се запазят 2/3 от печалбите под претекст, че неговите указания са били не само ползотворни, но не ще допуснат никакъв риск. Лорели и Джони си бяха поделили 1/3-та.

Но Джони не закъсня да поламти за една важна част от парите. Защо ще трябва да оставят 2/3 от печалбата на Алскони, шушнеше той на Лорели, когато те най-вече вършеха най-мръсната работа и бяха изложени на какви ли не рискове? Защо да не изоставят Алскони и да се заемат сами с работата? Лорели вече започваше да подозира, че Алскони беше не само луд, но и опасен, и се колебаеше. Докато се помотаваше, Джони изчезна. Няколко дни по-късно полицията намери трупа му във водите на Тибър.

Алскони беше повдигнал рамене, когато научи новината. Джони сигурно е имал някой враг, беше казал, смеейки се той. Бил е неблагодарен, глупав. Личело му по челото... Помоли Лорели да намери нов партньор: някой по-сигурен от Джони. Тогава тя намери Феликс и го представи на Алскони, който беше приятно развълнуван от миналото на Феликс. Лорели още не се съмняваше, но тази игра не беше вече достатъчна на Алскони. С парите, които беше оставил настрана върху картата

си на цигулар и резултатите си от шантажите, той беше готов да се впусне в изнудване под заплаха за смърт. Изразът „Плати или ще те убия!“ допринасяше големи суми. Той направи Феликс дясната си ръка и осигури на Лорели съдействие в производството на тази комбина. Тя обичаше да работи с Феликс. Парите идваха по-бързо само чрез шантажите. Първите 12 жертви платиха, без да правят истории; но след това Алскони стана по-взискателен. Някои жертви отказаха да плюят в легена. Първото убийство беше жесток удар за Лорели, но тя вече водеше доста лекомислен живот, за да мисли да отстъпи. Тя обичаше Феликс и получаваше пари.

Постепенно минаваха месеците и убийствата се умножаваха, а полицията беше безсилна да арестува Алскони; страхът на Лорели намаля. Никога не беше убивала, казваше си тя, тогава защо да се измъчва?

Но след това смъртта на Джина я беше трогнала и откакто Миклем я беше следил в Сиена, тя се чувстваше обзета от паника. Беше безумие, че се беше оставила да бъде замесена в убийствата на Ференчи и Джина. Трябваше да изчезне преди полицията да се е появила. Ако Феликс е толкова луд, че да не мръдне, тя ще избяга без него.

Както си седеше, гледаща се в огледалото, внезапна мисъл и дойде в ума. За да скъса с организацията, ѝ трябваше огромна сума пари и сигурно скривалище. Миклем имаше пари. Може би имаше начин да се спазари с него.

Тя остана дълго време седнала, размисляйки, след това стана и се отправи към гардероба. Откачи едно леко бежово манто и бързо го облече. Сложи върху косите си малка черна шапка. След това, връщайки се при тоалетката, тя отвори едно чекмедже и извади един 25-автоматичен, който мушна в джоба на мантото си. Тогава взе писмото, излезе от стаята и бързо се отправи към асансьора.

2.

Докато Мариан се оправяше с таксито, което я беше докарало от гарата, Хари се показва на верандата и слезе по стълбите, за да вземе куфарите ѝ.

– Опитяхме се да ви намерим, мис Ръгби, – каза той. – Мисля, че опитахме всички хотели във Флоренция.

Мариан вдигна проницателен поглед към него. Виждайки загриженото лице и бледостта на шофьора, младата жена почувства, че е обзета

от безпокойство.

– Случило ли се е нещо, Хари?

Шери се показа на свой ред на верандата. Цветнокожото му лице, обикновено така невъзмутимо, криеше тревожно и печално изражение.

– Нямаме никакви новини от господин Миклем, – каза Хари.

Те отидоха при Шери под верандата и Мариан влезе първа в хола.

– Откога? – попита тя, правейки усилие да изглежда спокойна.

– Ще желаете ли чаша кафе, мис? – предложи Шери, подчинявайки се на силата на навика.

Мариан не го чу. Тя гледаше Хари.

– От снощи, уточни Хари.

И той разказа на Мариан как с Шери бяха проследили Карлос и го бяха изгубили, когато се беше отдалечил с колата си.

– Пътят беше прав и виждахме фаровете. Стори ни се, че свива от пътя, за да отиде в едно пътче, което изглежда водеше към една къща. Разказах какво сме видели с господин Миклем, и се върнахме да заседем мястото. Намерихме път на мястото, където негърът беше свил. Следвайки пътя стигнахме до една огромна къща, оградена с голяма стена. Вие познавате господин Миклем. Искаше да види къщата отблизо. Той влезе в парка, а аз останах зад стената. Чаках приблизително половин час, и след това чух кучетата да лаят. Мислех, че господин Миклем ще се върне, видях светлина в парка и си казах, че ще е по-добре ако отида и видя какво става. Без малко едно куче не ме хвана. Тогава затичах към колата, върнах се във вилата и събудих Шери. Решихме да чакаме, за да видим дали господин Миклем ще се върне. След два часа си казах, че ще е по-добре да отида за помощ.

– Сигурен ли сте, че са го заловили? – попита Мариан.

– Едното от кучетата щеше да ме разкъса, – каза Хари с мрачен тон. – Имаше още три. Не мисля, че е могъл да избяга. Впрочем, ако е успял, защо го няма досега?

Тя кимна.

– Какво направихте след това?

– Оставих Шери тук в случай, че господин Миклем се върне и отидох в полицията. (Лицето на Хари помръкна). Ако щете ми вярвайте, но нито един от тези негодници не говореше английски. Все пак мислех, че трябва да има един или двама, които да имат образование, а Вие, мис Ръгби? Нищо не можех да направя. Върнах се във вилата и повиках главния комисар Дик. Най-после се свързах с него и той пое всичко в свои ръце. Той предупреди човека, който се занимава с аферата

„Костенурката“ в Рим и той веднага пристигна със самолет. Шери и аз се върнахме в полицията и му разказахме цялата история. Когато дадох описанията на негъра и къщата, местните полицаи щяха да получат удар. Те казаха, че негърът е много известен в града и че е невинен. Изглежда това е камериерът на собственика на къщата, някой си Симон Алскони, богат и почтен гражданин на града. Според местните полицаи, е смешно да бъде заподозрян.

Най-после Роси ми разказа цялата история. Той имаше скептичен вид. Трябва да кажа, че гледайки нещата от близо, това нямаше много убедителен вид. Не можех да докажа, че негърът имаше някакво отношение с бандата на Костенурката. Разказах му как господин Миклем беше видял Лорели, но, разбира се, не можех да докажа, че тя също има връзка с негъра. Освен това ние не я видяхме във вилата.

Има едно нещо, пред което не успяха да отстъпят, това е, че господин Миклем влезе в парка и че изчезна. Роси каза, че господин Миклем нямал право да влиза в парка и Алскони можел да го атакува за нарушения в къщата. Най-сетне той отиде там. Не поиска да го придружим, Шери и аз. Трябваше да чакаме в полицията. След известно време се върнаха. Роси каза, че къщата е била претърсена от игла до конец, а господин Миклем не бил там. Тогава е било дързост да подметна, че господин Миклем е могъл да има криза за изгубване на паметта и че може би в момента се лута в някое село. След тези думи, той се върна в Рим, натоварвайки местната полиция да потърси господин Миклем. Но тях малко ги интересува това. Ето това е за момента.

– Ако Дон е бил отвлечен, отбеляза Мариан, – неговите похитители са имали достатъчно време да го отвлекат другаде, нали?

– Да, но не вярвам да са направили така. Мисля, че е още във вилата, – каза Хари.

– Но щом полицията е претършувала...

– Бих искал да видите къщата. Това е една барака, изпълнена може би с подземни пасажи, с невидими стълбове и тайни стаи. Обзалагам се, че е там.

Мариан погледна Шери.

– А вие какво мислите, Шери?

– Не зная какво да кажа, – отговори Шери с нещастен вид. – Според мен ще с много учудващо да го държат в къщата.

– Вие също не сте я видял, прекъсна го Хари. – Все пак ще трябва да го намерим.

– Да, – каза Мариан. – Какво възнамерявате да направим?

– Бога ми, мис, тази работа не може да бъде направена от един човек. Ще ни трябва подкрепление. Ако полицията ни изостави, ще трябва да потърсим друг. Да предупредим Джузепе. Точно такъв ни трябва. Ще го помолим само да събере някои от неговите приятели и да дойде тук. Тогава ще нападнем бараката и ако господин Миклем е там, ще го намерим.

– Но, Хари, вие не сте сигурен, че е там. Не можете да атакувате така наслуки къщата. Рискувате най-много да ви арестуват, а това с нищо няма да помогне на Дон, – възрази Мариан. – Сигурна съм, че не трябва да действате така. Костенурката е специалист по изнудването под смъртна заплаха. Той не ще изпусне случая да измъкне пари от Дон. Много е вероятно да получим молба за откуп. Мисля, че ще трябва да чакаме писмото да дойде и тогава да действате. Съгласна съм, че ще имаме нужда от подкрепление. Ще видя дали ще мога да намеря Джузепе. Може би е в Палазо.

– Добре, както искате, съгласи се Хари със съжаление. – Но ме боли сърцето, като стоя така без нищо да правя. Сигурен съм, че с шепа приятели на Джузепе, ще можем да влезем със сила и да намерим господин Миклем.

– Първо ще предупредим Джузепе, – каза Мариан.

Тя взе телефона и повика палазото на Дон във Венеция.

Джузепе Спиноло беше гондолиера на Дон и в отсъствието на своя шеф, Джузепе беше натоварен да се грижи за малкото палазо, което Дон притежаваше на големия канал. Мариан успя да го намери; с няколко изречения му предаде това, което се беше случило.

– Хари иска да дойдете, – продължи тя. – Ако можете да доведете някои ваши приятели...

– Идвам веднага, – каза Джузепе. – С моите приятели. Не се безпокойте, ще намерим сенъора. Ще дойдем довечера.

– Той идва веднага, – каза Мариан, оставяйки слушалката. – Сега, Хари, бих искала да видя къщата. Да изкараме колата и да отидем да проучим терена. Трябва да огледаме околностите преди идването на Джузепе.

Тя прекъсна. В същия момент, Хари скочи от стола. Виждайки, че шофьорът гледаше зад нея, тя внезапно се обърна.

Лорели стоеше права на прага на вратата с 25-автоматичен в ръка.

3.

Следобедното слънце хвърляше лъчите си върху градината на вилата „Триони“. Седнал с гръб до едно дърво, в едно кътче, откъдето вилата се виждаше много добре, Вили трудно стоеше буден.

Той беше видял Мариан да идва и знаеше, че след един час Лорели ще дойде във вилата, за да предаде първите си инструкции относно откупа на Миклем.

„Изпращаме те да пазиш Лорели, му беше казал Феликс. – Не се показвай, но бъди готов да влезеш в танца, ако се опитат да направят нещо. Послужи си с револвера, ако стане нужно“.

Вили извади една мръсна кърпа и избърса потното си лице. Скъпо щеше да плати, за да може да затвори очи и да потъне в укрепителен сън, но знаеше, че това е риск, който не можеше да си позволи. Той хвърли поглед върху часовника си. След няколко минути Лорели щеше да дойде. Той извади един 38 от джоба си и провери пълнителя. Претегли оръжието си, гледайки към вилата. Той би желал да бъде вътре в нея, скрит от жарките слънчеви лъчи.

На Вили му се струваше, че е прекарал целия си живот в желание на нещо. Двете му главни страсти бяха жените и големите коли. Сипаничавото му лице и хилавото му тяло караха жените да бягат от него, а и никога не можеше да спечели толкова пари, за да си купи мечтаната кола.

Той беше дебютирал в живота на 14 г. като хоп в едно мръсно хотелче в Джен. Неговите срамежливи опити за печелене на пари, крадейки клиентите от хотела, го доведоха до затвора. Той беше прекарал 40-те си години, прекрачвайки прага па затворите, за да влезе или излезе; само, когато Алскони го зачисли в организацията си, присадите му свършиха. Сега той имаше добра заплата, но все още не можеше да си предложи колата на своите мечти и жените все още се държаха на дистанция от него. Той мечтаеше да има много пари. Макар че е толкова грозен, казваше си той, човек винаги може да се хареса на жените, ако има пари. Не мизерна заплата, каквато получаваше той, а много мангизи. Той беше разяждан от желанието да си достави пари.

Обаче имаше нещо, към което той изпитваше голямо желание повече от всичко на света, това беше Лорели. Той знаеше, че тя е любовница на Феликс и знаеше, че ще стане голям погром, ако Феликс разбере мислите, които витаеха в главата на Вили. Също така, знаеше, че

Лорели не би благоволила дори да го погледне. Но физиката и безпаричието му бяха още по-опасни препятствия и от юмруците на Феликс. До настоящия момент той беше се примирявал, но никога не беше се отказвал напълно от химерите си. Той мечтаеше за Лорели и се надяваше. Без мечтите и надеждите, животът му би бил безсмислен. Четиридесет години той беше подхранван от илюзии. Рано или късно, казваше си той, мечтите му ще трябва да се реализират.

Той беше зает с мисълта за Лорели, когато вдигайки очи я забеляза. Тя вървеше към вилата, проправяйки си път през храстите и дърветата. Беше я забелязал точно навреме. Феликс му беше заповядал да не се показва и той се хвърли по очи сред високата трева, притаявайки дъх, докато Лорели мина на около 10 метра от него.

Той вдигна глава, за да я погледне и се удиви от начина, по който тя се промъкваше между дърветата и храстите с бърза и безшумна походка.

Той се изправи и тръгна след нея. Проследи я как прекоси тичешком откритото пространство, което разделяше вилата от градината, как изкачи стъпалата на верандата и се сиря пред вратата.

Застанал зад едно дърво, той продължи наблюденията си. Видя я как натиска бравата на вратата и влезе. Тогава тя се обърна, за да погледне зад себе си, но Вили, който беше експерт в професията, беше предвидил жеста, и се скри зад дървото. Когато погледна след миг иззад дървото, тя беше изчезнала.

Стискайки оръжието си в ръка, той се приближи до вилата, изкачи тичешком стъпалата и се спря пред входната врата. Лорели я беше оставила полуотворена. Той се притисна до стената и заслуша. Мариан казваше:

– Трябва да разучим околностите преди идването на Джузепе...

После гласът на Лорели:

– Никой да не мърда!

Като чу гласа ѝ, Вили кимна одобрително с глава. Тя беше твърда както трябваше и да бъде. Той си я представи с пистолет в ръка и блестящи очи. Неговата партия ще бъде лесна. Тя знаеше как да се справя; не би имала нужда от неговата помощ.

Властният глас на Лорели закова Хари на място. Очите му се спряха върху бледото, безмилостно лице на младата жена, върху оръжието, което тя държеше и като погледна отново лицето, той си даде сметка, че се намираще твърде далеч от нея.

– Седнете! – заповяда Лорели.

И тя насочи дулото на оръжието си между очите на Хари.

Хари се подчини.

Лорели пристъпи напред. Тя прецени, че само Хари можеше да бъде опасен. Веднага отхвърли Мариан от грижите си и след като хвърли един поглед върху Шери, който седеше на ръба на стола си с ужасен вид и изхвъркнали от орбитите очи, тя разбра, че от него също няма защо да се страхува. Подпря се на стената на почтителна дистанция от тримата наематели на стаята.

– Миклем е жив и здрав, – каза бързо тя. – Не е в Сиена, излишно е да се опитвате да го търсите. Написа едно писмо до банката си в Ню Йорк и вие незабавно трябва да го отнесете. (Тя се обърна към Мариан). Ако в банката се обезпокоят от големината на сумата, кажете, че Миклем иска да си купи вила в Италия.

Без да изпуска Хари от погледа си, тя отвори чантата си, извади писмото и го хвърли в краката на Мариан.

– Не ми минават подобни истории, – каза студено Хари. – Зная, че господин Миклем е в къщата, от която идвате. Ако вашите съучастници му причинят и най-незначителната болка, вие всички ще си изядете прстите за това.

Вили, който през това време се беше промъкнал във входа, се усмихна. Той се подпря на стената и слушайки, отпусна оръжието в ръката си.

Мариан взе писмото, отвори го с нокътя си и набързо го прочете. Тя позна сбития почерк на Дон. Писмото съдържаше инструкции, засягащи продажбата на някакви ценни книжа на стойност 500 хиляди долара, които трябваше да бъдат прехвърлени незабавно в римската банка. Макар че толкова се беше надявала, за нея нямаше никакво писмо. Тя понита със спокоен глас:

– А когато парите бъдат прехвърлени в банката, какво ще стане?

– Миклем ще подпише един чек. Вие ще отидете да го осребрите. А когато получим парите, ще го освободим.

– Какво ми гарантира, че той ще бъде свободен? Лорели вдиша рамене:

– Това не ме засяга. Казвам ви това, което са ми казали да Ви предам. Вие трябва незабавно да заминете за Ню Йорк.

Мариан погледна Хари и вдиша рамене. За прехвърлянето на подобна сума бяха необходими няколко дни. Те имаха време да помислят какво ще направят по-нататък.

– Много добре, – каза тя. – Ще изпълня инструкциите.

– Ако предупредите полицията, – продължи Лорели, – Миклем ще пострада. Нито Вие, нито полицията може да го намери. Ако се опитате да направите гаф, никога няма да го видите!

„Добре изиграно“, помисли Вили – „Аз не бих могъл да се справя така.“ Той тръгна към вратата, за да не попадне на Лорели в момента когато излиза, но я чу да говори. Той се спря.

– Това ми казаха да ви кажа, добави тя, гледайки Мариан. – Но това е лъжа. Миклем няма да бъде освободен. Той има 2 милиона лири. Те искат да му ги вземат всичките, а после ще го убият!

Мариан пребледня. Хари се налита; тя го спря, слагайки ръка върху ръката му.

– Защо ни казвате това? – понита тя.

– Защото искам да скъсам с организацията, – обясни Лорели. – Не мога да си отида без нари. Ще ви предложи една сделка. Зная къде е той. Мога да го освободя. Ще се задоволя с половината от парите, които ви искат: 250 хиляди долара. Сделката е добра. Ако преговаряте с тях, ще продължавате да плащате, докато от тези пари не остане нищо. Ако приемете сделката с мен, ще видите Миклем.

– Значи така продавате близките си! – извика разярено Хари. (Той се обърна към Мариан). Не вярвайте, госпожице!

– Не ви задължавам да ми вярвате, – продължи Лорели. – Но трябва да ви се доверя. Не искам да ми дадете парите, преди да бъде освободен. Колко време е необходимо, за да се прехвърлят парите в Италия?

– Пет-шест дни, – отговори Мариан.

– Ако ви кажа как можете да го освободите, ще ми дадете ли дума, че ще внесете парите в банката, която ви посоча и че няма да кажете нищо на полицията?

– Ако господин Миклем е жив и здрав и ако успеем да го освободим, ще направя всичко възможно, за да го убедя да ви даде парите, – каза Мариан. – Не мога да направя нищо повече; невъзможно е да ви обещавам пари, които не са мои...

– Ако разберат това, което направих, не можете да си представите какво ще стане с мен, – каза дрезгаво Лорели. – Един от тях е хирург-алкохолик. Той прекарва времето си да прави опити с животни и човешки същества, когато му попаднат под ръка. Виждала съм резултатите от някои негови опити. Ако разберат, че съм ги измамил, ще стана един от неговите опитни обекти. Слагам във вашите ръце нещо повече от живота си. Трябва да имам вашето обещание. Няма да ви помота, ако не ми дадете дума.

Мариан се поколеба, после заяви:

- Разбрано, Ще имате парите.
- И няма да кажете на полицията?
- Не.

Лорели отпусна дулото на пистолета си, пъкна го в джоба си и се отстрани от стената. Другите трима се изправиха.

– Той е скрит там, в къщата, нали? – попита Хари.

– Да. На 10 метра под земята. Под къщата е обзаведена цяла серия от подземни стаи, – обясни Лорели. – Зная къде е той и как може да се стигне до него. Това ще бъде трудно и опасно.

– Така да се каже? – попита сухо Хари. – Всеки един от коридорите може да бъде наводнен само като се натисне едно копче, – каза Лорели. – Навсякъде има алармени звънци. Всички са затворени с врати, които се отварят посредством електричество. В парка винаги има пазачи и кучета.

– Тогава, как ще го освободим? – понита Хари.

– Трябва да разуча един план, – каза Лорели. – Но искам да бъда сигурна, че ще ми дадете парите. Имам най-малко три дни на разположение. Ще ви дам един план на парка, за да знаете къде са алармените звънци и пазачите. Ще ви уточня всички подробности които искате, но за това ще трябва известно време. Ще дойда тук в четвъртък вечерта с уточнен план.

Във входа Вили слушаше. Сипаничавото му лице изразяваше омраза и страх. Тя щеше да излезе всеки момент. „Най-вече не трябва да ме забележи“, каза си гой. Отправи се към вратата и се скри под верандата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Дон погледна тъжно петте цигари, които бяха останали в табакерата му. Той успя да устои на изкушението и да ги запази за по-спешен случай.

Беше седнал върху постлания със слама под, облегал се на стената на подземната килия, със стоманена халка на глезена.

Запита се дали следващия път, когато му донесат храната, не би могъл да счупи един зъб от вилицата и да си послужи с него, за да отвори стоманения кръг, когато видя някаква светлина да се приближава в сутерена-

Той се смая като видя Лорели да се появява от мрака в светлия кръг, където седеше. Тя изглеждаше нервна. Беше твърде бледа и очите ѝ издаваха страха, който я измъчваше. Тя се приближи и коленичи до него.

– Говорих с вашата секретарка, прошепна тя. – Казах ѝ, че ще ви помогна да излезете оттук. В замяна искам 250 хиляди долара. Вашата секретарка ми обеща тази сума, но вие трябва да платите и аз искам вашето обещание.

Дон видя страха, който се четеше в очите ѝ и разбра веднага, че беше искрена.

– Хубава сума, – каза той. – Защо е този неочакван обрат?

– До гуша ми дойде. Искам да си отида. Трябват ми пари, за да бъда вън от опасност, – каза тя. – Те никога няма да ви пуснат. Искат да ви измъкнат всичките пари и после да ви убият. Аз искам да ви помогна да избягате, но вие трябва да ми дадете вашата дума, че ще ми платите 250 хиляди долара, когато бъдете свободен.

– Това изглежда разумно, – каза Дон. – Още повече, че ще получите парите, когато бъда свободен. Давам ви моята дума. Обещавам ви.

– Наистина ли?

– Щом ви казвам, че ви обещавам. Как ще ми помогнете да изляза оттук?

– В момента обмислям един план. Тук всички врати се отварят посредством електричество. Коридорите могат да бъдат наводнени. Кабината, в която се намират командните табла е пазена ден и нощ. Не

трябва да се надяваме, че можете да излезете преди човека, който е на пост да бъде обезвреден. По-лесно ще бъде да избягате през нощта. Всички ще спят, с изключение на Карлос, който ще бди в командната кабина.

Дон направи гримаса.

– Искате да кажете, че него трябва да обезвредя?

Лорели кимна с глава:

– Можете ли да ми доставите някакво оръжие? – попита Дон.

– Предполагам. Ще опитам.

– Няма да бъде лошо. Ако не бъда въоръжен, не виждам какво мога да направя срещу Карлос. А това?

Той посочи с пръст стоманения пръстен, който стягаше глезена му.

– Бих могла да ви донеса една пила.

– Предпочитам фиба, – възрази Дон, усмихвайки се.

Тя вдигна ръка към златисто-червеникавите си коси, свали една фиба и му я подаде. После се изправи.

– Ще дойда пак, – каза тя. – Ще се опитам да ви намеря пистолет, но това няма да бъде лесно. Ако се наложи, ще ви дам моя. (Тя го погледна настойчиво). Разчитам на вас, че ще ми дадете парите, когато ви измъкна оттук.

– Още не съм излязъл, забеляза той. – Но ако успея, ще имате парите. Само че не си правете илюзии, а? Полицията ви търси. В това не мога да ви помота.

– Това не ме безпокои.

– Къде е командната кабина?

– Срещу кабинета на Англеман. Вие сте ходили при него, нали?

– Да. Опитайте се да ми доставите пистолета. Карлос няма да бъде лесен за ликвидиране.

– Ще направя каквото мога.

Тя се отдалечи и светлината на електрическата лампа изчезна в дъното на сутерена.

Дон разсъди, че това струват една цигара, запали и дълбоко пое дима. Неговото бъдеще му се струваше по-сигурно. Той не загуби време да се пита какво беше породило у Лорели това внезапно желание да напусне бандата. Щеше да има време да мисли за това по-късно. Веднага започна работа с фибата, която тя му беше дала. Беше му необходим половин час на търпеливи опитвания, докато отвори ключалката и освободи глезена си от стоманения пръстен. Ключалката беше с автоматично затваряне и той можеше да затвори пръстена върху глезена си за една

секунда. Тъкмо се канеше да се изправи, за да се възползва от свободата на движенията си, когато забеляза една светлина, която се приближаваше от дъното на галерията. Той сложи тутакси пръстена на място и пъхна фибата под часовника си.

От мрака излезе д-р Англеман. Той залиташе леко и тъжното му лице с изопнати черти беше подпухнало. Когато се появи в светлината, Дон забеляза капките пот, които покриваха челото му.

– Здравсти, – каза Дон. – Какво искате?

Англеман го погледна. Очите му блестяха в орбитите.

– Възможно е, господин Миклем, – каза той, – да бъдете на мое разположение за един опит. Разбира се, въпросът не е напълно уреден, но вие ще ми направите услуга като се пригответе от тази вечер с няколко предварителни изследвания. Бих искал да взема кръвна проба и да отбележа честотата на пулса ви. Също така, бих искал да изследвам очите ви.

– Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, – възрази сухо Дон. – Но категорично се отказвам от това. И предпочитам да ви предупредя, че ако се приближите до мен, ще ми доставите голямо удоволствие да ви извия врата.

Лицето на Англеман се втвърди, но той отстъпи една крачка.

– Бих искал да не губя време. Моят опит е много важен, но щом отказвате да ми помогнете, ще почакам докато ми дадат разрешение да ви принудя.

– Дълго ще чакате. Имам намерение да платя откупа.

– Не вярвам, – каза Англеман. – Казах на сенър Алскони, че само искате да спечелите време. Познавам хората от вашия тип. Вие не сте от тези, които могат да се принудят да направят нещо въпреки желанието им.

– Е, добре. Ще направите добре, ако отидете и кажете на Алскони, че сте се излъгали, – възрази Дон. – Нямам никакво желание да служа за опитно лице на вашите опити.

– Сенър Алскони ви е казал това, което искам да опитам? – попита Англеман. – (ръцете му се вдигнаха в неуверен жест към реверите на самото му и се вкопчиха в тях). Вие сте знаел значението на този опит?

– Да, той ми го каза, – каза Дон. – Също така добави, че вероятно няма да бъдете трезвен, когато правите операцията и че тя сигурно няма да успее.

Англеман го погледна. Зениците му като че ли пламнаха.

– За мен ще бъде голямо удоволствие да ви видя на операционната

маса, господин Миклем, – продължи той. – Не мисля, че ще трябва дълго да чакам.

Той се обърна и се отдалечи, подпирайки се е една ръка о стената на сутерена.

Дон го проследи с поглед. Той разбра с досада, че сърцето му биеше много силно и че устните му бяха станали сухи като прахан.

2.

Вили седеше в сянката на дървото, откъдето можеше да наблюдава входа на вилата „Триони“. Той беше в такова нервно и трескаво състояние, че потта така обливаше лицето му, като че ли някой беше изстискал върху челото му напоена е вода гъба.

Той чувстваше, че трябва незабавно да реагира на предателството на Лорели. Отначало беше склонен да изтича да разкаже на Феликс, което беше чул, но Феликс му беше казал да наблюдава вилата, докато Джакопо дойде да го смени и той се намираше в затруднено положение. Феликс обичае заповедите му да бъдат изпълнявани. Ако Вили напусне поста си, той рискуваше да си навлече неприятности. Против волята си, той реши да чака пристигането на Джакопо и след това да отиде да докладва на Феликс.

Тогава си помисли за Лорели. Жалко за нея! Сигурно ще свърши в ръцете на Англеман. Тази мисъл накара Вили да направи гримаса. Но въпреки всичко това засягаше нея. Тя си го беше търсила!

Докато Вили се бореше с тази дилема, Феликс докладваше на Алскони, който седеше на бюрото си със скръстени върху писалището ръце.

На разположение на дългите му бели пръсти се намираше малко конче от слонова кост вградено в бюрото; беше достатъчно да го натисне, за да изгърми един револвер, хитро прикрит в предната част на бюрото.

В този момент револверът беше насочен към Феликс.

– Писмото на Миклем е занесено във вилата, казваше Феликс. – Всичко е минало добре. Секретарката му незабавно заминава за Ню Йорк. Тя мисли, че парите ще бъдат в римската банка след 5 дни.

Алскони милватے разсеяно с един пръст малкото копче от слонова кост. Той изпитватے неизмеримо удоволствие при мисълта, че му беше достатъчно да натисне върху копчето, за да убие Феликс с един куршум в стомаха.

– Съгласили ли са се да приемат сделката? – попита той.

– Много са щастливи дори...

– Лорели ли е предала писмото?

– Да.

– Сама ли беше?

– Мислеше, че е сама, – каза Феликс. – Но се погрижих да поставя Вили на пост пред вилата в случай на провал.

– Предала ли им е, че ако предупредят полицията, ще отмъстим на Миклем?

– Следвала е моите инструкции, – възрази студено Феликс. – Много добре се е справила.

– Отлично. (Алскони с видимо удоволствие разглеждаше ноктите си). Къде е Вили?

– Още е при вилата. Казах му да чака, докато Джакопо го смени, добави Феликс.

Алскони се почеса по върха на носа, гледайки Феликс.

– Имаш рапорта на Лорели без потвърждението на Вили.

Феликс настръхна.

– Потвърждение? Не разбирам. Още не съм говорил с Вили, но той сигурно няма какво да ми каже. Да не би да подмятате, че вече не може да имаме доверие на Лорели?

Алскони повдигна едната си вежда.

– Разбира се, че не. Но пипаш е по-добре да се има потвърждението на един рапорт. Какво ни доказва, че Лорели не е изгубила ума си в последния момент? Тя дори може да не е ходила във вилата. Сигурен съм, че е била там, но по-добре е за мен и за нея Вили да ни даде потвърждението за това, което се е случило по време на срещата.

– Вили наблюдаваше отвън, – възрази Феликс. – Той не е могъл да чуе разговора.

Алскони вдигна слушалката на телефона.

– Карлос? Изпрати Джакопо във вилата „Триони“ да смени Вили. И кажи на Вили да дойде веднага при мен. (Той постави слушалката). Човек винаги трябва да се съмнява във всичко и във всеки, Феликс. Иначе ще сгреша. Ще говоря с Вили.

Феликс вдигна раздразнено рамене.

– Щом толкова държите на това.

– Да. И двамата сме на едно мнение, че Лорели лесно се обезкуражава. Искам да бъда сигурен, че добре се е справила с мисията си. Скоро ще се наложи да й поверя доста деликатна работа. Крантор трябва да

прехвърли една голяма сума в лири стерлинги. Бих искал Лорели да отиде в Лондон и да донесе парите. (Алскони забарабани безшумно но ръба на бюрото). Мислиш ли, че все още може да се разчита на нея? Парите са в брой и се касае за голяма сума. Боя се, че тя ще избяга с...

– Никога няма да направи това, увери го Феликс. (Той трябваше да направи голямо усилие, за да издържи пронизващия поглед на Алскони). Разбира си, че можем да разчитаме на нея, но не бива да ѝ възлагаме тази работа. Лондонската полиция има отличителните ѝ белези. Много рисковано ще бъде да я изпращаме пак в Лондон.

– А! Наистина! Бях забравил! Всъщност някой трябва да отиде да вземе парите. Имам нужда от тях. Мислиш ли, че мога да се доверя на Вили?

Феликс поклати глава.

– Не. Вили е много способен за дребните ежедневни задачи, но аз никога не бих му поверил нари.

– Тогава ще видя дали Крантор ще може да ми предложи някой, – каза Алскони. – По-добре ще бъде да предложим друга работа на Лорели. Струва ми се, че малко я позабравихме напоследък. Тя заслужава малко повече внимание.

Той замълча за момент, после продължи, гледайки Феликс право в очите:

– Питал съм се дали не бихме могли да започнем серия от операции в Южна Америка: в Буенос Айрес например. Мислиш ли, че ще се съгласи да отиде там?

Феликс почти щеше да се издаде. За да прикрие вълнението си, той взе цигара и я запали. Съвпадение ли беше това или Алскони беше изненадал разговора им?

– Буенос Айрес? Не зная. Мога да я попитам.

Алскони се усмихна.

– За момента не ѝ казвай нищо. Когато ми остане време, аз ще ѝ говоря за това. Отдавна не съм бърлил с нея. Понякога се питам дали е разумно в организацията да участват жени. Те са полезни, разбира се, но са много нестабилни. Не обичам нестабилните.

– Не може да се каже, че Лорели е нестабилна, побърза да възрази Феликс. – Струва ми се, че вече нямате доверие в нея. Всъщност, нямате никакво право да се пазите от нея. Въпреки всичко, тя е един от най-старите членове на организацията. Заслужава да бъде третирана с повече внимание. Мисля, че може да се разчита на нея, когато се касае до изпълнението на някаква заповед.

– Ти си по-тясно свързан с нея и можеш да я прецениш по-добре от мен, – каза Алскони. – Но мисля, че една малка промяна ще подейства добре; нови лица, нови навици. Заинтересован ли си да заминеш с нея за Буенос Айрес и да се заемеш със сделките ми?

– Ако желаете, ще замина, заяви Феликс, който – той разбра това – започваше да диша. – Но мисля, че ще ви бъде по-полезен тук. Две години вече откакто се занимавам с тази работа. Не е лесно да се шантажира някого! Ако имах избор, щях да остана тук!

Алскони повдигна вежди:

– В този случай ще загубиш Лорели. Мислех, че държиш на нея.

– Няма жена, от която да съм зависим, увери го Феликс. – Имате намерението да я изпратите в Буенос Айрес?

– Може би не. Тази мисъл ми дойде така. (Алскони вдиша рамене). Питам се... Би трябвало да бъде сигурен, че Лорели може да свърши тази работа и че е склонна. Трябва да помислим.

Той освободи Феликс с ръка. Последният с удоволствие се махна от втречения му, изпитателен поглед. Той беше много разстроен. Прибра се в стаята си, извади от един шкаф бутилка уиски и си наля в една чаша. После седна с чаша та в ръка и започна да премисля положението.

След кратки размишления си каза, че намекът на Алскони за Буенос Айрес можеше да бъде съвпадение. Едно съвпадение, което доказваше до каква степен идеята на Лорели беше абсурдна и глупава. Размишлявайки по-добре върху това, човек би стигнал до извода, че такъв благоприятен град като Буенос Айрес един ден неизбежно щеше да фигурира в плановете на Алскони. Впрочем, ако Алскони беше изненадал Лорели, че се опитва да го убеди да замине, той не би действал по този начин. Би ги унищожил веднага. Феликс много добре познаваше Алскони. Той беше бърз и безмилостен.

Той изпразни чашата си и я остави. Положението изискваше предпазливост, но не беше тревожно. Силата му беше в това, че нямаше кой да го замества. Организацията не би действала сама и той се беше погрижил да накара Алскони да разбере това. Трябваше да се вършат стоици неща и Феликс беше в течение на всичко.

Алскони не би бил толкова глупав да се отърве от него. Той не би поел в ръцете си цялата мръсна работа, за която Феликс се беше грижил до настоящия момент. Но засега трябваше да бъде нашрек. Каза си, че би трябвало да се пази от Карлос. Точно него Алскони би натоварил да изпиши някои заповеди.

Той пхна ръка под сакото си и пръстите му срещнаха дулото на

неговия 45. Карлос беше пъргав и силен, но един куршум от 45 щеше да постигне целта.

Той си наля друго уиски и се изправи. Ще отиде да каже две думи на Лорели. Ще я спласи. Тя ще трябва един път завинаги да престане да мисли, че може да зареже организацията. Тази идея би могла да й струва скъпо.

Той се приближи до огледалото и оправи възела на вратовръзката си. Усмихна се на отражението си. Уискито му придаваше сигурност. Той още се усмихваше, когато излезе от стаята.

Би се чувствал по-малко уверен, ако знаеше, че в същия момент Алскони говореше с Крантор, който седеше в хотелската си стая е долепено до слушалката ухо, за да чува по-добре гласа на Алскони сред прашчето на телефонната линия.

– Искам незабавно да вземете самолета, казваше Алскони. – Вземете пътеводител и донесете стоката. Разбирате ли какво искам да кажа?

– Да, – каза Крантор, който едва вярваше на ушите си.

За първи път той чуваше гласа на Алскони; за него това беше решителен момент.

– Бъдете тук в полунощ тази вечер, – продължи Алскони. – Права реорганизация. Може да ви намеря интересен пост.

– Идвам, увери го Крантор, чисто обезобразено лице сияеше.

– Отлично, – каза Алскони. (Той остави слушалката и се обади на вътрешния телефон). Карлос? Кой е с теб?

– Меното, господин Феликс и мис Лорели, – отговори Карлос. – Джакопо отиде да извика Вили.

– Изпрати ми Меното и прекъсни тока, заповяда Алскони. – Никой да не излиза! Разбрано? Предупреди ме, ако някой се опита да излезе.

– Да, шефе.

Изненадата, която се четеше в гласа на негъра предизвика страшна усмивка върху лицето на Алскони.

3.

Лек шум зад дървото, на което се беше подпрял, накара Вили да подскочи. Той пхна ръка под сакото си и извади своя 38. После се обърна с оръжието в ръка, готов да стреля.

Джакопо, който се появи зад храстите, замръзна.

– Така глупаците получават куршум в кожата си, изръмжа Вили.

– Защо не извика, идиот такъв?

– Не те видях, – отговори Джакопо и се приближи. – Защо си толкова нервен?

Вили прибра оръжието в калъфа си под митницата и се изправи.

– Нищо ми няма. Ще ме смениш ли? Не си ли дошъл по-ра-но, а?

– Старият иска да те види, – каза Джакопо с блестящи от любопитство очи. – Радвам се, че си ти, а не аз. Какво си направил?

Вили го заразглежда. Дребното му лукаво лице беше заело въпросително изражение.

– Искаш да кажеш, че Алскони иска да ме види?

– А кой друг? Добре ще е да побързаш. Казал е, че иска да те види веднага. Чака те.

Вили избърса изпотеното си лице с мръсна носна кърпа. През тези две години беше говорил само един път с Алскони. Беше разкъсан от нерви и страх. Удаваше му се случай да получи малко възнаграждение. Не е длъжен да минава през Феликс. Можеше да даде сведенията си направо на Алскони. Но един глух страх разкъсваше стомаха му. Защо старият иска да го види? Имаше ли в какво да го укори?

Джакопо, който много държеше на външния си вид, прониза Вили с презрителен поглед. Сутринта Вили не беше се бръснал. Ризата му беше кирлива, а черният му протрит костюм беше измачкан и покрит с петна.

– Съветвам те да си пооправиш тоалета, преди да отидеш при него, – каза той. – Така имаш вид на скитник.

– Не се грижи за външността ми, изръмжа Вили. – Не каза ли ти защо иска да ме види?

– Що за въпрос! Съмняваш се, а? Иска да те нахока, защото от месеци не си вършил никаква работа, – каза Джакопо. – Освен ако Англеман го е накарал да му направи подарък от карантите ти.

Вили го изпрати по дяволите.

– Съветвам те да не го караш да чака много, – продължи Джакопо с усмивка, която приличаше по-скоро на гримаса. – Той каза: „веднага“, а това значи „веднага“!

– Не ме е страх от него, излъга Вили. – Имам да му кажа нещо, което ще ми донесе мангизи. Няма да бъдеш толкова весел, когато видиш колата, която ще си купя.

– Добре ли си? – понита изумен Джакопо.

– Ще видиш, казвам ти, увери го Вили с тайнствен вид. – Очите ми не са в джоба, ушите също. Знам нещо, за което старият много ще плати, за да го чуе.

– Какво е това? – попита Джакопо.

– Той ще ти го каже, ако иска да го знаеш, – продължи Вили. – Къде е колата?

– Долу. Какво има да му казваш?

– Гледай си работата! – отговори Вили.

И той се отдалечи бързо между дърветата.

За първи път в живота си Вили не се подчини на една заповед и това неподчинение беше фатално за него. Джакопо беше казал, че Алскони иска веднага да го види. Вили държеше да направи голямо впечатление на Алскони. Той реши да се промъкне в стаята си, за да се избърсне, да се измие и преоблече. Старият не би се усъмнил, че е изгубил десет минути за тоалета си преди да отиде при него. Новият му костюм несъмнено щеше да направи добро впечатление на шефа, казваше си Вили.

Той остави Ситроена в дъното на алеята и стигна през храстите до задния вход на жилището. Той се вмъкна в подземните апартаменти през секретната врата няколко секунди преди Карл ос да изключи механизма, който я привеждаше в действие. Без да се усъмни, че вече не можеше да разчита на този изход, Вили изтича в стаята си. Той отваряше вратата, когато се появи Феликс.

– Старият те търси, – каза Феликс. – Видя ли го?

– Още не, – каза притеснено Вили. – Исках преди това да се поизмия малко. Какво се е случило?

– Добре ще е ако побързаш! Той иска да те види веднага.

– Не мога да отида така, изстена Вили. – Какво иска? Феликс го на кара да отстъпи в малкия локал, вмирисан на застоял въздух, който служеше за стая на Вили.

– Няма защо да се нервираш, – продължи Феликс, който беше принуден да направи гримаса от миризмата, която цареше в стаята. – Мирише като в кочина.

– Аз не усещам нищо, – каза Вили и свали сакото си.

Той закачи калъфа с пистолета си на облегалката на един стол и съблече ризата си. После пусна топла вода в мивката.

– Няма нищо против мен поне, а?

Той хвърли тревожен поглед към Феликс през кокалестото си рамо.

– Не. Исква само да знае какво се е случило във вилата, когато Лорели е предала писмото.

Вили подскочи и сапунчето се изплъзна от пръстите му. „Старият наистина е всемогъщ, помисли той, навеждайки се да вземе сапуна

решително. Нищо не му убягва!“

Феликс, който не го изпускаше из очи го видя как потръпна и забележа ужаса, който се беше появил върху дребното му лице. Побиха го тръпки.

– Видя ли Лорели? – попита той, старайки се да възвърне спокойния си тон.

– Да, видях я и я чух, заяви Вили, опитвайки се напразно да прикрие злобната светлина, която блестеше в погледа му.

Той наплиска лицето си и започна да насапуниiswa небръснатите си бузи.

– Тя видя ли те?

– Не.

Вили се колебаеше. Трябваше ли да каже на Феликс какво беше чул. Той не искаше да става враг на Феликс. Трябваше да работи дълго време с него, след като Лорели потънеше в сянката на забравата. Феликс няма да бъде доволен, ако отидеше да съобщи новината на Алскони, преди да му я каже на него. Въпреки всичко, Феликс не можеше да му попречи да разкаже всичко на стария. Алскони го чакаше и Феликс не би могъл да посмее да му направи нещо. Не би посмял дори да го тормози! Той реши да каже всичко на Феликс. Така ще бъде по-добре, помисли той. Сигурен, че не рискува нищо, той изгаряше от желание да види как ще реагира Феликс, след като разбере, че приятелката му го е измамилa.

– Ако ме е видяла, прибави той, усмихвайки се, да не е тук по това време!

Реагирането на Феликс беше толкова бързо, че Вили нямаше време да вземе оръжието си. Другият го беше хванал за гърлото и го беше залепил силно до стената.

– Какво искаш да кажеш, бога ми? – изръмжа Феликс, побледнял от ярост и страх.

Вили се вкопчи в китките на Феликс, за да го отблъсне. Лицето му, смешно нацапано с бяла пяна, ставаше виолетово, докато стоманените пръсти се впиваха в гърлото му. Феликс го бутна назад.

– Какво искаш да кажеш? – повтори той.

Вили си пое дъх потрепервайки.

– Пусни ме, изхълца той. – Ще кажа на шефа. Остави ме на мира.

Феликс го удари. Пяната отхвъркна и опръска стената с малки бели петънца.

– Защо да не е тук? – попита той заповеднически. – Хайде! Каж

или ще натикам зъбите ти в гърлото!

– Тя ни предаде, задъхваше се Вили и очите му се напълниха със сълзи. – Продаде ни.

Феликс вдигна юмрука си, но после го отпусна. Лицето му беше до- било ужасен вид.

– Лъжеш, гад! – извика той разярен.

– Чух я, изхълца Вили, който би разбил стената, само и само да избяга от Феликс. – Каза, че е искала да зареже организацията. Попита за пари. Каза, че ще измъкне Миклем за 250 хиляди долара.

Тогавя Феликс си спомни думите на Лорели: „Трябва да замина, преди да е станало късно. Рано или късно полицията ще ни хване. Тряб- ва да избягаме!“

Бедната идиотка! Това би било самоубийство!

Той се отстрани от Вили.

– Чул си я да казва това?

Вили вдигна ръка към бузата си и изчисти пяната.

– Да. Нямах право да ме удряш...

– Затвори си плювалника! – прекъсна го Феликс. – Хайде, казвай! И без да скриеш нещо, а?

Вили му разказа как беше видял Лорели да влиза във вилата и как я беше проследил, в случай че ѝ се случеше нещо.

– Направих това, което ми беше наредил, – каза той с плачевен глас. – Те бяха трима в стаята: онзи, който се изплъзна оная вечер, един голям, който се казваше Шери и тази Ръгби. Тя обеща да замине веднага за Ню Йорк. И после Лорели им съобщи, че ще им признае нещо, което не е посмяла да им каже. Тя им каза, че Миклем няма да бъде освободен и че искат да му вземат всичките пари. Тя каза, че ако обещаят да ѝ да- дат 250 хиляди долара, ще го измъкне.

– Приеха ли? – понита Феликс.

– Разбира се. Но според мен, тя няма да види и цвета на тези пари. Тя каза, че ще състави план за бягството му. Ще се видят пак в четвър- тък вечерта. Ще им покаже къде са алармените сигнали и ще им обясни какво правят пазачите.

Феликс се наведе напред. Попа се стичаше по лицето му.

– Слушай, Вили, ако си ме излъгал, ще те убия, – каза той е глух и злобен глас.

Вили отстъпи уплашено.

– Казах ти истината, изплака той.

Феликс извади кърпа и избърса лицето си.

– Какво ще направят?... Ще предупредят ли полицията?

– Не. Лорели им каза да обещаят, че няма да кажат нищо на полицията.

Феликс се отдалечи от Вили.

– На никого ли не си казвал? – попита той.

– Не, – каза Вили.

– Нищо ли не каза на Джакопо?

– Разбира се, че не. Това не е негова работа.

Вили се поуспокои като видя, че Феликс се съвзе от шока. Той взе електрическата си самобръсначка и започна да стърже грапа-вата си буза.

– Надявам се, че старият ще бъде доволен. Ще го помоля за повишение. Той не може да ми откаже това.

Феликс едва го чуваше. Лорели беше загубена. Алскони ще я предаде на Англеман. Тази мисъл го караше да потръпва. Тогава той разбра колко държеше на Лорели. Това откритие го съкруши. Може би той също беше загубен. Алскони лесно щеше да повярва, че за нищо не го бива. Дори можеше да си въобрази, че Феликс е подтикнал Лорели да поиска парите.

Той хвърли поглед към Вили, който в това време миеше лицето си. Нищо от това, което можеше да му предложи, нямаше да накара Вили да не говори. Той знаеше това. Вили беше гадина и щеше да бъде лудост да му се довери. Той щеше да вземе всичко, което му предложи и пак щеше да отиде при Алскони. Ако иска да спаси Лорели, ще трябва да премахне Вили. Решението беше взето: трябваше да спаси Лорели. Изтривайки лицето си с една мръсна кърпа, Вили попита:

– Какво ще стане с нея? Мислиш ли, че Англеман ще я нареже?

Феликс подписа рамене.

– Не зная, – каза той с глас, който се напъваше да бъде брутален. – Впрочем не ме интересува. Ще ѝ се падне това, което заслужава.

Вили поклати глава.

– Това е вярно, – каза той. – И мен не ме интересува какво ще стане с нея... Мислиш ли, че мога да попитам стария да ми даде нещичко? (Той отвори едно чекмедже и извади чиста риза). Видях една кола във Флоренция миналата седмица. Ако старият ми даде нари, бих могъл да я купя.

– Ще ти даде, – каза Феликс, приближавайки се до мястото, където беше пистолета му, без да си дава вид, че забелязва това.

Успя да застане между Вили и оръжието му.

– Не настоявай, – продължи той. – Ако не ти даде, ще му кажа аз.

Лицето на Вили просветна:

– Наистина ли? Това е мило. Време е да спечеля малко пари. Аз работя много повече от това, за което ми плащат.

Ръката на Феликс опипваше зад него, пръстите му се затвориха върху дръжката на пистолета и той бавно го измъкна от калъфа. После го хвана с пръсти така, че дулото му остана между тях.

– Ще направиш добре, ако побързаш, посъветва го той. – Стариият няма да ти даде нищо, ако продължаваш да го караш да чака.

Вили разгърна ризата и я облече.

– Да, – каза той. – Доста се размотавах.

Той се обърна към огледалото и започна да реши мазната си рядка коса. В огледалото видя, че Феликс се беше приближил с една крачка. Погледите им се кръстосаха в огледалото. Изражението, което Вили видя върху лицето на Феликс, смрази кръвта във вените му. Той видя ръката на Феликс да се вдига. Отвори уста да викне, но знаеше, че е много късно. Дръжката на пистолета се стовари върху черепа му и той рухна на пода.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Около десетина минути след заминаването на Англеман, Дон се освободи от стоманения пръстен, който стягаше глезена му и се изправи. Той знаеше, че много рискуваше да бъде разкрит, но не можеше да седи и да не нрави нищо. Не се съпротиви на желанието си да разучи мястото.

Той прекоси помещението, в което се намираше и стигна до входа на сутерена, за да проучи тъмнината. Шансът беше на негова страна. Острият му поглед забеляза метален отблясък високо върху стената. Той извади запалката си и бързо я запали. Върху стенната лампа видя електрическо фенерче, цялото никелирано. То сигурно беше поставено за спешен случай, натисна бутона. Лъчът на лампата беше силен и той реши, че батерията беше може би нова. Той навлезе в галерията, оставяйки вляво входа на полегатия коридор и се озова след петдесетина метра пред една бронирана врата. До вратата имаше каучуков бутон, но неколкочатните натискания не произведоха никакъв ефект. Объркан, той отстъпи няколко крачки, за да разгледа вратата от горе до долу на светлината на батерията. Тя беше вградена в скалата; той я натисна с всичка сила, но не успяла я поклати даже с един мили-метър. Върна се до коридора, изкачи наклона и дойде до вратата, която водеше към кабинета на Англеман, а също и към командното табло, капо му беше казала Лорели. Той натисна бутона до вратата. Чу се почти безшумно щракване и вратата се отвори навътре, хвърли поглед върху ярко осветения коридор. Помисли да тръгне по него, но се спря. Знаеше, че би могъл да стигне до командния пост, когато поиска, а сега не беше момента. По-добре щеше да бъде, ако почака посещението на Лорели довечера. Той стисна стоманената брава, затвори вратата и се върна в подземната галерия.

Понеже нямаше какво да прави, той започна да изучава внимателно стените и най-после направи откритие. Вдълбани в каменната стена на нивото на човешки поглед и на разстояние 6 метра една от друга, се забелязваха малки стоманени плочки, в центъра на които имаше по един малък бутон. Той натисна едно от тези бутончета и забеляза, че плочката се плъзна, откривайки отвор, който се отваряше върху една

мебелирана като кабинет стая. В стаята нямаше никой и Дон затвори плочката. Той се приближи до следващата плочка и я отвори.

Лорели седеше на бюрото си, изглеждаше много задълбочена с молив в ръка и Дон реши, че тя чертаеше плана на подземното помещение, който беше обещала да му занесе.

Тъкмо щеше да я повика, когато чу шум, идващ зад вратата. Лорели подскочи, остави молива и набути в чекмеджето си листа хартия, върху който рисуваше.

Нетърпеливи удари се чува върху вратата и гласът на Феликс извика:

– Отвори! Искам да говоря с теб!

– Ей сега, – каза Лорели.

Тя разкопча бързо копчетата на роклята си, разчорли косите си и отвори вратата.

– Тъкмо се преобличах.

– Откога заключваш вратата, когато се преобличаш, – каза Феликс и влезе.

– Завъртях ключа машинално.

Тя се отправи към тоалетката, седна и започна да реши косата си.

– Какво има?

Феликс седна на леглото. Той запали цигара и изпусна кълбо дим към тавана.

– Преди малко Алскони ме попита какво е станало във вилата, – каза той.

Четката за коси, която Лорели държеше, без малко не падна. Тя я остави и взе един гребен.

– Изглежда си е помислил, че това е станало доста лесно, – продължи Феликс. – Казах му, че не си имала трудности. Така ли е, а?

– Разбира се, – отговори сухо Лорели. – Разказах ти всичко онова, което се случи. Да не би случайно да искаш да ти го повториш?

– Е, значи така: парите ще бъдат в Римската банка след 4–5 дни?

– Да. Вън всеки случай така ми каза секретарката на Миклем.

Лорели престана да се реши. Тя взе дамската си чанта, извади пакет цигари и запали една. Тогаво Феликс успя да забележи 25-автоматичния в дъното на чантата на младата жена.

– Е, добре, отлично, – каза той като ставаше. – Старият сигурно още се съмнява малко в теб, но аз му разказах как си се измъкнала от тази работа. Доволен съм от теб. (Той се приближи до тоалетката). Имам желание да ти купя една нова чанта, за да те възнаградя за твоята

хитрост.

Той взе чантата, едва изпреварвайки жеста на Лорели, която бързо беше протегнала ръка, за да му попречи.

– Тази е изпяла песента си, – продължи той.

– Моля те, остави това! – извика Лорели е остър глас.

Феликс я погледна. Тогава тя видя бледостта, студеният му и решителен вид.

– Много си нервна (Той преобърна чантата в ръцете си). Смятам, че нещо по-модерно от крокодилска кожа ще ти подхожда добре.

Той отпори чантата и извади пистолета. Неподвижна, с широко отворени очи, Лорели го гледаше.

– Деформираш си чантата като слагаш това в нея, – продължи Феликс. Той постави чантата върху тоалетката, но задържа пистолета в дясната си ръка, с насочено в краката на Лорели дуло.

Тя седеше неподвижна, съвсем вдървена, онемяла, с ръце между коленете си.

– Хубава играчка, – продължи Феликс, обръщайки оръжието, – но причинява болка.

Той извади пълнителя, изсипа 6-те патрона в шепата си и остави пистолета върху тоалетката.

– По-безопасно е когато вътре няма нищо, не мислиш ли? – продължи той, подреждайки патроните в редица до оръжието.

Лорели следеше и най-малките му движения. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя дишаше трудно.

– Да, ще трябва да ти потърся друга чанта, – подхвана той, сядайки на леглото.

Лорели потръпна от облекчение. Един миг тя се питаше дали Феликс беше отгатнал, че ги е предала. Случката с пистолета я отклони от тази мисъл.

Известно време те мълчаха. Тя го поглеждаше с крайчеца на окоото си. Той се беше облегал назад, подпрял главата си о стената с поглед към тавана. Изражението, което се четеше върху лицето му, ускори ново сърцебиенето ѝ.

– Аз се безпокоях досега за теб, – каза внезапно той. – Не ми се случва често да се тревожа за някого, но за теб, да.

– Не разбирам, – каза тя изведнъж. – Защо си се безпокоял?

– Смешно, нали? – продължи Феликс, без да обръща внимание на въпроса ѝ. – Ти си единствената жена, на която съм държал. Когато те срещнах, не съм допускал, че така ще се привържа към теб. Понякога се

питама дали и ти ме обичаш така, както аз теб. Прав ли съм?

Лорели прекара език по устните си, за да ги навлажни. Видът на Феликс, наелектризираната атмосфера и това странно признание, я предупреждаваха, че ще се случи нещо сериозно.

– Май си много сантиментален? – забеляза тя с малко прегракнал глас. – Любовта не се мери. Откъде искаш да знам дали те обичам повече, отколкото ти мен?

Той смачка фасата си.

– Да, може би имаш право. Но все още ме обичаш, нали?

– Да, разбира се.

Той я погледна.

– Феликс! Какво има? Защо ме гледаш така? – извика Лорели. – Какво става?

– Спомняш ли си, че искаше да избягаме в Буенос Айрес? Аз размислих. Ако решим да избягаме, откъде ще вземем пари?

Лорели го погледна слисано.

– Но ти ми каза, че няма да заминеш.

– Нямам ли право да променя мнението си? Ако можехме да намерим пари!... (Той млькна и повдигна рамене). Ще струва скъпо да избягаме. Освен това, трябва пари за пътуването. Ще трябва да заминем със самолет. Това също струва скъпо.

– Но аз имам с какво да платя самолета, побърза да отбележи Лорели. – Спестявах. И бих могла да печеля пари, когато се махнем от тук.

Лицето на Феликс помръкна.

– Колко точно имаш?

– Половин милион лири. Ще е достатъчно да заминем и да живеем един месец, докато намерим някаква работа.

Феликс направи знак с глава, че не е съгласен.

– Не е достатъчно. Алскони ще ни потърси. Ще ни трябва много повече, за да осигурим положението си. Той навсякъде има шпиони. Ще те открият!

– Но не, ще стигнат! О! Феликс, моля те, ела с мен! (Тя се хвърли напред и удари колената си със свитите си юмруци). Трябва да дойдеш с мен!

– Би ли заминала сама, ако не дойда с теб? – попита Феликс без да я гледа.

Тишина. Тя се поколеба, после овладявайки възбудата си, каза:

– Не, разбира се, че няма да те напусна. Не бих могла да те напусна, но ти ще дойдеш с мен, нали?

Феликс стана.

– Най-после, поне получих отговор на първия си въпрос, – каза той. Сега зная колко точно ме обичаш.

– На... надявам се, – каза Лорели.

– Не си ли видяла Вили във вилата „Триони“? – попита той бавно.

Лорели остана един миг без нищо да разбира, после внезапно почувства, че забиват в тялото ѝ ледена игла. Лицето губеше цвета си под грима; тя гледаше Феликс с уголемени от ужас очи.

– Вили? – прошепна тя. – Бил ли е във вилата?

– Разбира се, – каза Феликс. – Да не мислиш, че бих те оставил да отидеш така без никой да може да ти помогне, ако се случи нещо?

– О!

Тя се изправи с един скок като хвърляше ужасени погледи около себе си, сякаш търсеше изход да избяга.

– Вили се върна, – продължи Феликс, гледайки я в очите. – Алско-ни го чака. Той иска да се увери, че всичко във вилата е минало добре.

Лорели отстъпи пред втренчения му поглед.

– Глупачка! – продължи той с глас, който вече не можеше да прикрива. – Мислиш ли, че ще се измъкнеш лесно? (Той се приближи към нея, хващайки я за раменете и впивайки пръсти в кожата ѝ). Вили е чул всичко.

Краката на Лорели се подкосиха. Ако той не я държеше тя щеше да падне. Той я домъкна до леглото и тя се отпусна върху него. Застанал пред нея със свити юмруци, той продължаваше да крещи:

– Глупачка! Искаше да ме провалиш, а? 250 хиляди долара! Наистина ли мислиш, че ще имаш тези пари?

Лорели се отмести.

– Трябваше така да постъпя! Ще ми дадат парите! Зная това! Това е единственият ни шанс да се измъкнем оттук. Парите ще бъдат наши!

– Шегата настрана!. – усмихна се Феликс. – Преди малко ти протегнах ръка за помощ, за да ми предложиш това, но ти не каза нито дума. Значи, не би могла да ме напуснеш! Смешно! Това нямаше да ти попречи да ми правиш само компания, за да избягаш в Буенос Айрес. Да избягаш? Това също ме разсмива. Ти си луда, ако си въобразяваш, че можеш да изчезнеш така; не би могла да стигнеш дори до кораба. Не би могла да излезеш дори от Сиена!

Тя се изпрани със сгърчени от ужас черти.

– Ти няма да му кажеш? Няма да ме издадеш?

Тя се свлече от леглото, хвърли се в краката му и хвана ръката му.

– Не можеш да му кажеш, Феликс! Ти казваше, че ме обичаш. Знаеш какво ще ми направи той, Феликс! Не прави тона!

Дон, който следеше сцената, беше страшно развълнуван от този отвратителен ужас.

Феликс бутна ръката ѝ, за да се изкубне от прегръдката ѝ и се отдалечи от нея.

– Той ме попита дали ще ти хареса да отидеш в Буенос Айрес. Иска да започне нова серия от операции там. Каза, че мисли да изпрати теб.

Лорели затвори очи:

– Значи той знае?

– Възможно е. Може би е случайност, но все пак, това показва колко е абсурден планът ти.

– Бихме могли да намерим друго място, – каза тя трескаво. – Има толкова сигурни места...

– Няма нужда да играем само, – възрази грубо Феликс. – Никъде няма да отидеш.

– Ако му кажеш, ще се самоубия. Няма да позволя на Англеман да ме докосне.

– Не играеш лошо, засмя се Феликс. – Добре, самоубий се! Да не мислиш, че ми е много зор?

Тя започна да плаче, държейки ръката си превита на леглото и главата върху другата.

Феликс запали цигара. Ръката му трепереше толкова силно, че едва държеше клечката.

– Добре, добре, достатъчно, – каза той. – Нищо няма да му кажа. Бих бил луд да сторя това за теб, но няма да му кажа нищо.

Тя вдиша поглед към него.

– Наистина ли?

– Наистина. Сега престани да плачеш.

– А Вили? Той знае всичко. Не можем да му имаме доверие. Той ще каже всичко на Алскони.

Феликс откри зъбите си в невесела усмивка.

– Я виж ти! Сама ли откри това? Е, погрижил съм се за Вили.

– Но ние не можем да му имаме доверие... започна Лорели. Но внезапно, като видя видът на Феликс, тя направи усилие да не извика.

– Погрижих се за Вили. И двамата сме затънали до гуша в калта. В момента Алскони чака Вили да му направи рапорт. Обаче Вили е в стаята си с пръснат череп. Ти понеже си много хитра кажи как ще се измъкнем?

– Убил си Вили? – прошепна Лорели, поглеждайки го уплашено.

– Какво искаш да сторя друго? Колко пари имаш в момента?

– Не зная... Не много.

Феликс взе чантата ѝ, отвори я и изсипа съдържанието ѝ върху тоалетката.

– Това е всичко... 5000 лири?

– Да.

– Колко имаш в банката?

– Казах ти: половин милион лири.

– Аз имам 4 милиона. С тях може би ще успеем да уредим нещо. Трябва да изчезнем, и то преди да са открили трупа на Вили. Звънът на телефона ги закова на място. Те се спогледаха.

– Обади се, – каза той.

С трепереща ръка Лорели взе слушалката.

– Господин Феликс там ли е? – понита Карлос. – Шефът иска да му каже нещо.

Лорели се обърна към Феликс с ужасен поглед.

– Алскони иска да ти говори, – каза тя, подавайки му слушалката.

През шпионката Дон беше приковал погледа си върху изпотеното лице на Феликс. Тези десет минути бяха спрели дъха му, но мозъкът му вече работеше. Той се мъчеше да предвиди промените, които този обрат на нещата рискуваше да донесе и на неговата собствена ситуация. Ако тези двамата се уплашат и избягат той щеше да бъде лишен от помощта на Лорели, а без нейното съдействие нямаше никаква надежда да избяга от сутерена.

Той погледна Феликс, който прекоси стаята и взе слушалката от треперещите ръце на Лорели.

– Чакам Вили, – каза спокойно Алскони. – Къде е?

– Аз също го чакам, – каза Феликс. – Може би е станало нещо. Ще взема колата и ще отида да видя какво се е случило.

– Нищо не е станало, увери го Алскони. – Изпратих Меното да го потърси; той ми каза, че колата е в дъното на алеята, но Вили го няма.

– Ще се кача, предложи Феликс.

– Не е нужно, – възрази Алскони. – Можеш да останеш там, където си. (Той се изсмя, което накара Феликс да се вдърви). Впрочем нищо друго не можеш да направиш.

Той затвори. Феликс остави слушалката. Виждайки лицето му, Лорели стана бързо.

– Не мърдай, – каза той строго. И излезе бързо от стаята.

Лорели се спусна към вратата, хвърли поглед в коридора, после се върна в стаята.

Дон, който я дебнеше, видя уплахата на младата жена, която беше обхваната от нервна криза. Ако искаше да успеят, трябваше да реши веднага.

– Лорели! – каза той с повелителен тон.

Лорели извика и се обърна бързо, гледайки около себе си като полудяла.

– Тук, – каза Дон, отваряйки шпионката. – Аз съм, Миклем.

Тогава тя видя отвора, през който той я гледаше и отстъпи.

– Не се страхувайте! – каза той. – Имате нужда от нари, за да избягате. Аз имам. Трябва да си помогнем. Дайте ми револвера си.

– Не, – каза Лорели. – Няма да ви помота. Отивам си.

– И мислите, че ще отидете далеч? – каза Дон. – Не се правете на идиотка. Дайте ми револвера. Ако му пречите, той ще се освободи от вас, както е направил с Вили. Не можете да разчитате на него. Аз ще се погрижа за вас. Дайте ми револвера.

Той разчиташе на ужаса, който я измъчваше. Заповедният глас изглежда подчини Лорели. Тя взе пистолета.

– И патроните... бързо! – каза той.

– Бързо, – каза Дон, виждайки, че тя се колебае. – Дайте ми го преди да се е върнал.

Тя пхна пистолета през отвора, после му подаде патроните.

– Не се ужасявайте, прибави Дон. – Аз ще се погрижа за вас.

Тогава тя изглежда разбра това, което беше направила: беше му дала като подарък своята единствена защита не само срещу Феликс, но и срещу Англеман.

– Не! Върнете ми го! – извика тя. – Не исках да ви го дам! Трябва да ми го върнете!

Тя поиска да вмъкне ръката си в дупката, но Дон пусна плочката точно когато Феликс влизаше в стаята.

Лорели се обърна. Виждайки бледото и обляно в пот лице на Феликс, тя сложи ръка на устата си.

– Не можах да отворя вратата в дъното на коридора, съобщи Феликс с тон, който издаваше уплахата му. – Сигурно токът е спрял.

Лорели затвори очи и се облегна на стената. Феликс отиде до телефона и взе слушалката.

– Кой е? – попита Карлос от другия край с плътен и мазен като меласа глас.

– Вратата в коридора сигурно е повредена, заяви Феликс. Трябваше да направи голямо усилие, за да попречи на гласа си да издаде вълнението му. Не успях да я отворя.

– Това е нормално, господин Феликс, – отговори Карлос развеселен. – Заповед на шефа. Той ми нареди да спра тока.

Внезапно на Феликс му се доповръща.

– А! Добре, ще му поговоря. Той сигурно не знае, че съм тук.

– Той знае много добре, – продължи Карлос с подигравателен тон. – Той ме понита кой е долу преди да ми нареди да прекъсна тока.

– Я ми го дай, изръмжа Феликс.

– Веднага, господин Феликс.

Карлос прекъсна и извика Алскони.

– Господин Феликс иска да ви говори, шефе.

– Наистина ли? Каж ми, че съм зает, – каза Алскони. – Ще говоря с него утре сутринта, не преди това.

– Да, шефе.

Месестите устни на Карлос се отвориха и откриха зъбите му в сияеща усмивка. Той повика Феликс.

– Съжалявам, господин Феликс, но шефът е зает. Ще ви говори утре сутринта.

Феликс остави грубо слушалката. Потта се стичаше по челото му. Той се обърна към Лорели.

– Малка...

Думата, която той употреби, беше като плесница за Лорели. Феликс продължи:

– Ние сме в клонка. Алскони ни държи. Прекъснал е тока и нямаме никакъв шанс да излезем. Можеш да се гордееш със себе си и твоите гениални идеи.

Лорели се отпусна в един фотьойл, като хвана с ръце главата си.

Феликс излезе от стаята и се затича към стаята на Вили. Той бутна вратата и влезе без да гледа тялото на Вили, което лежеше проснато под мивката. Неговият пистолет беше върху шкафа. Той го взе. Тъкмо щеше да го сложи в калъфа, който носеше под сакото си, когато внезапно замръзна. По теглото на пистолета разбра, че беше празен. Все пак, беше сигурен, че го прегледа един час преди да убие Вили, за да се увери, че е пълен.

С трепереща ръка извади пълнителя и установи, че е празен. Обърна се и отвори чекмеджето на шкафа, за да вземе кутията с патрони, в която знаеше, че има резервни. Според него тя трябваше да бъде вдясно,

под куп ризи. Размествайки ризите, той видя дупката, в която се намираше кутията, но самата кутия беше изчезнала.

Той си беше послужил с пистолета на Вили, за да го убие и го беше оставил до трупа му. Потърси го с очи, но не видя нищо. Отмести с крак тялото на Вили; пистолетът го нямаше.

Той остана един миг неподвижен с биещо сърце и свити юмурици. Някой, вероятно Карлос, е влязъл в стаята, докато той губеше времето си да разговаря с Лорели, беше изпразнил оръжието му, беше измъкнал патроните и пистолета на Вили.

Оставаше му само пистолета на Лорели. Той беше играчка, но беше повече, отколкото нищо. Последствията бяха лесни за предвиждане. Когато Алскони бъде готов, той щеше да заповяда на Карлос да уреди сметката му. Феликс знаеше, че няма никаква надежда да се измъкне. Ако не можеше да премахне Карлос, имаше малък шанс да го разколебае.

Той се върна в стаята на Лорели.

Тя все още държеше глава между ръцете си. Той едва я погледна и се отправи към тоалетката, за да вземе пистолета. Беше го оставил там с шестте внимателно подредени патрона, и едва повярва, когато видя, че го няма.

– Къде е револверът ти? – понита той.

– Защо? Какво...?

Когато видя злия му поглед, тя подскочи.

– Къде е револверът? – почервеня той и се приближи до нея.

– Не ме гледай така! Не се приближавай!

Сега Феликс беше съвсем близо до нея. Той я хвана за роклята и я привлече грубо към себе си.

– Къде е?

– Дадох... дадох го на Миклем.

– Ти си... Какво?

– Той ми го поиска. Не помислих. Аз... аз... той...

– Миклем? Луда ли си? Какво бърбориш? Феликс я отблъсна. Искам този пистолет. Къде е?

– В стената има една дупка. Миклем беше...

Тя се освободи и извика. Отворената длан на Феликс ѝ нанесе силна плесница. Главата ѝ отхвъркна назад от удара.

– Къде е пистолетът? – изкрещя той. – Глупачка! Някой е изпразнил моя. Карлос ще дойде и ще ни очисти. – Как смяташ да се отбраняваме срещу горилата като него, ако не сме въоръжени? Къде е

пистолетът? Чуваш ли? Къде е?

Очите на Лорели се преобърнаха и тя припадна до него.

Дон видя и чу цялата сцена. Той затвори безшумно шпионката. Сега, когато имаше пистолета, той щеше да бъде равен с този, който се опиташе да го спре. Лорели можеше да се справи сама за момента. Той щеше да се погрижи за нея по-късно. Зареди пистолета; придвижи се в сутерена по коридора, изкачи наклона и като стигна до бронираната врата, натисна каучуковия бутон. Вратата пред него се отвори: насочвайки пистолета с пръст върху спусъка, той тръгна по осветения коридор.

Погледна наляво и надясно, после затвори вратата, след като се увери, че може да я отвори отвътре чрез друг бутон.

Пред него се намираше вратата на банята, а точно отсреща-вратата на кабинета на Англеман. Вратата от другата страна беше сигурно тази на командния пост. В края на коридора той позна бронираната врата, която водеше при Алскони. С бързи и безшумни стъпки Дон се доближи до тая врата и натисна каучуковия бутон. Нищо не се случи. Опита още веднъж, после се отказа. Върна се при вратата на командния пост и се спря, за да я разгледа. Тя беше от стомана без ключалка и резе. Дон прецени, че нямаше нужда да си губи времето. Щеше да опита бягството си вечерта. В тъмното ще бъде по-лесно да прекоси парка.

Той хвърли поглед в коридора. Вляво имаше още три прати. Карлос сигурно беше в стаята на командния пост. Англеман сигурно беше в кабинета си. Той се приближи до вратата, която се намираше непосредствено вляво от банята, послуша се, и понеже не чу нищо, обърна топката и бутна вратата. Стаята тънеше в мрак. Той влезе и затвори вратата. Светкайки с електрическата лампа, той насочи лъча към стаичката, обзаведена като спалня. Намери кончето и запали светлината. Подредените в библиотеката, която закриваше цялата една страна на стената, книга, показваха, че това беше стаята на Англеман.

Телефонът, който се намираше върху нощното шкафче, привлече вниманието му. Той се приближи и вдигна слушалката. Усмивка озари лицето му, когато чу и разбра, че беше свързан с външна линия.

Той седна в края на леглото с пистолет в ръка и избра номера на вилата „Триони“. Едва телефонът беше проехтял във вилата, когато се чу вдигане на слушалката. Гласът на Хари изръмжа:

– Ало! Кой е?

– Я виж! Така ли се говори с шефа? – каза Дон полугласно. – Не можеше ли да бъдеш по-учтив?

Хари изхълца от изненада.

– Вие ли сте, господин Миклем? – извика той.

– Кой искаш да бъде? – Дон отдалечи слушалката от ухото си. – Не крещи така! Щеше да ми спукаш тъпанчето!

– Къде сте, шефе? – попита Хари, снишавайки глас. – Господи! Какво ли не премислихме!

– Все още под земята, но се освободих за малко и доста се помъчих, докато открих телефон. Но още не съм излязъл.

– Ще се погрижим за това, обеща Хари пламенно. – Всичко е готово за тази вечер. Джузепе ще дойде с шепа от неговите приятели. Червенкосата предаде приятелчетата си. Мис Ръгби...

– Зная всичко, но не върви, прекъсна го Дон. – Някой си Вили е чул всичко. Предал я. В момента тя е затворена тук с мен, негрът и някой си Феликс.

– О! (Възбудата на Хари внезапно спадна). Тогава какво ще правим?

– Ще трябва да се оправя сам да намеря изхода, – каза Дон. – Колко хора ще доведе Джузепе?

– Шестима.

– Отлично! Слушай, Хари, твоята работа ще бъде да се погрижиш за четиримата пазачи и кучетата, за да имам свободно поле, когато изляза от къщата. Кучетата са опасни. Ти трябва да се справиш с тях. Сигурен съм, че няма да успееш да влезеш тук. Вратите са от стомана дебела 10 см и се командват посредством електричество. Ще се опитам да изляза тази нощ в един и половина. По това време събери твоите хора при стената. Дай ми 20 мин. и действай. Аз съм въоръжен. Ако чуеш изстрел, влез в къщата. Ако в два и четвърт не се случи нищо, значи не съм успял.

– В този случай, обеща Хари, ще ви търсим дори ако трябва да разбием къщата камък по камък.

– Не си прави илюзии, Хари, нещата са много по-сложни, отколкото си мислиш. Входът на сутерена, в който се намирам е в голямата стая, чиито прозорци гледат към терасата. Като влезеш през терасата, вратата се намира вляво. Тя не е лесна за откриване. Полицайте не са я забелязали.

– Ще я намерим, увери го Хари. – Казах на Джузепе да донесе динамит. Гарантирам, че ще успеем да достигнем до Вас.

– Остави ме първо да опитам да изляза. Ако не ме видиш в два и четвърт, действай! Сега трябва да свършвам, Хари.

– Добре, шефе и успех! – отговори Хари. – Ще бъдем там, не се безпокойте!

Дон остави слушалката. Той стана и се отправи към вратата. Но внезапно чу зад себе си гласа на Англеман:

– Не мърдайте, господин Миклем! Или ще стрелям!

Дон замръзна.

– И хвърлете оръжието си, – продължи Англеман.

Дон разтвори пръстите си и пистолета падна безшумно на килима.

Дон обърна бавно глава и погледна зад себе си.

Една част от библиотеката беше потънала в стената, оставяйки осветен отвор, в който стоеше Англеман с 38 в ръка.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

В момента, когато Хари затваряше телефона, в салона бързо влезе Мариан.

– Беше господин Миклем, заяви Хари, който се усмихна като видя, че лицето на Мариан се проясни.

– Само като Ви чух да викате, се досетих, че е той, – каза Мариан. Жив и здрав ли е, Хари? Къде е?

– Добре е, мис, но все още е в сутерена. Успял е да се снабди с пистолет и се надява, че ще може да излезе. Каза, че ще се опита тази нощ в един и половина. Той погледна часовника си. Вече е 6 и половина. Джузепе трябва да пристигне всеки момент. Ние трябва да бъдем там, готови да му помогнем.

Силната възбуда, която издаваше гласът му, привлече Шери в стаята. Обясниха му всичко и на него. Хари му повтори дума по дума разговора си с Дон.

– Ако Вили наблюдава вилата, забеляза Мариан, – възможно е той или някой друг да ни шпионират в този момент.

Хари се удари по челото.

– Имате право. Би трябвало да помисля за това. Ще отида да видя дали има някой наоколо.

– Бъдете предпазлив, Хари, – каза му загрижено Мариан. – Ще бъде по-добре, ако почакаме пристигането на Джузепе...

– Не се безпокойте за мен, – възрази Хари и се усмихна. – Ако има някой, аз ще го видя преди той да ме види. Той не трябва да ни издаде, че сме получили подкрепа.

– Ще дойда с Вас, заяви Шери.

– Това не е за Вас, протестира добродушно Хари. – Останете тук с мис Ръгби. Аз ще се погрижа за останалото.

Тлъстото лице на Шери придоби упорито изражение.

– Ще слеза до портала, – каза той. – Той може да се опита да избяга ако Ви види. Аз ще му преградя пътя.

– Не, възпротиви се Хари. – Тези хора са жестоки. Ще направите по-добре, ако ми позволите да се справя сам.

– Ще взема сабята си, заяви Шери. – Способен съм да се

защитавам!

И без да даде време на Хари да отвори уста, той излезе гордо, сложи черната си плъстена шапка, взе сабята си и се отдалечи по алеята.

Хари поклати глава:

– Упорит с като магаре, – каза той, – но негова работа. Аз отивам. Той отвори чекмеджето на бюрото и взе пистолета на Дон. Вземете, госпожице. В случай, че Вили или някой от приятелите му дойдат насам. Стреляйте в краката, ако видите някой, но не затваряйте очи, когато натискате спусъка!

– Не го искам, Хари. Вземете го Вие.

– Не! – каза Хари. – Аз ще се защитавам с топа! Той показа усмихнат големите си възлести ръце.

Джакопо седеше в сянката на един гъсталак на около 60 метра от вилата. Залезващото слънце разпръскваше приятна топлина, ябълката, която той ядеше беше сладка и хрупкава.

Джакопо не обичаше нищо друго, освен да си почива някъде на сянка. Той беше най-незначителен от членовете в организацията и се гордееше с това. Нямаше никакви амбиции и в противовес на Вили, не обичаше нито богатството, нито жените, нито колите. Имаше само едно желание: животът му да протече спокойно с колкото се може по-малко работа. Той вземаше участие в дузината мъже, които Алскони използваше само за следене. Работата му се състоеше в следното нещо: да седи часове в кафенета, приемни на хотели или коли, чакайки някоя от жертвите на Алскони да се покаже. Джакопо беше роден за тази работа, тъй като с изключение на гази способност да седи с часове, без да върши нищо и без да буди подозрение, той не притежаваше никакъв друг талант, с който би могъл да изкара прехраната си.

Той видя Шери да излиза от пилата и да слиза към портала с широки крачки и се попита разсеяно къде може да отива. Той беше натоварен да наблюдава вилата. Трябваше да предупреди Феликс само ако дойде полиция. Той предположи, че Шери отива да си направи разходка, улесняваща храносмилането. Не видя Хари да излиза от къщата, понеже Хари мина през задната врата и потъна в храстите като сянка.

През време на войната Хари се беше бил в малка бойна формация за ударни действия и не беше забравил увлечението си. Между другите свои специалности той беше майстор при унищожението на немските постове. Няколко пъти е другите членове от своята част се беше превърлял във Франция. Хари се приближаваше, без шум, докато забележи часовоя. Той се промъкваше до войника без да събуди подозренията му,

забиваше ножа в тила му и другият умираше без да разбере кой го е ударил.

Джакопо не би предъвквал така спокойно ябълката си, ако знаеше, че Хари се приближаваше с котешки стъпки към него.

Той захвърли огризката от ябълката и започна да мисли за Вили. Питаше се какво откритие би могло да бъде причина за възбуденото състояние на Вили. Джакопо с отвращение смръщи нос. Вили беше жалък тип, който мислеше само за пари, жени и коли. Единствената страст на Джакопо беше песента. Той беше надарен с тенор и ако не беше неизцеримият мързел, би могъл да стане второкласен тенор в някой третокласен театър. Той тихичко затананика: „Както перо на вятъра жената се върти...“ Фатална грешка, тъй като Хари се намираще една на 40 метра от него. Хари не беше го видял, но имаше остър слух и чу, че Джакопо си тананикаше. Усмивка озари суровото му войнствено лице.

Джакопо бръкна в джоба си, за да извади друга ябълка. Той съжаляваше, че не беше донесъл и една бутилка вино. Имаше още два часа, докато Меното дойде да го смени. Меното също беше един от „дебнещите лица“ на Алскони. Джакопо и Меното се разбираха добре; и двамата бяха мързеливи, лишени от амбиции и врагове на жестокостта. Той извади ябълката, изтри я в ръкава си и я заразглежда с доволна усмивка.

В същия момент, когато щеше да я ухапе, Хари, който се намираще на три метра от него, скочи върху му. На Джакопо му се стори, че той беше излязъл изпод земята.

Джакопо едва не умря от ужас. Ръцете на Хари се затвориха на гърлото му. Той усети стягането на стоманените пръсти, които умъртвяваха плътта му, да се приближават от двете страни на врата му по непоносим начин. След мигна мъчително безпокойство, той разбра, че го убиват. Пред ужасените му очи пламна червена светлина и той потъна в огромен океан.

Хари се изправи. Слагайки ръце като фуния пред устата си, той извика с всичка сила:

– Оо, Шери!

После извади от джоба си две тънки въженца, които беше взел за всеки случай със себе си и започна да връзва глезените и китките на Джакопо. Изпотен и задъхан, Шери тичаше по алеята с оръжието в ръка, чието острие проблясваше на слънцето.

Хари му направи знак:

– Хванах го, – каза той. – Не исках да получите слънчев удар. Шери изръмжа. Той се приближи до неподвижното тяло на Джакопо и го

убоде с върха на сабята си.

– Е, е! Полека, – каза Хари. – Тази машинка е опасна!

– Жалко, че не го хванах аз! – каза мрачно Шери. – Щях да му остава нещо за спомен.

Хари вдигна Джакопо и го преметна върху широките си рамене.

– Вярвам ви, но искам да накарам тази птица да проговори. Хайде! Да се прибираме и да го върнем в съзнание. Може би той ще може да ни каже как може да се стигне до господин Миклем.

– Ако не проговори, ще се разкайва, – каза Шери, който по всяка вероятност беше много войнствено настроен.

Хари тръгна към вилата. Мариан го наблюдаваше, застанала върху стъпалата на верандата. Тя разтвори широко очи, виждайки безжизненото тяло, което се клатеше върху рамото на Хари и Шери, който вървеше до него, вдишал сабята си, чието острие проблясваше от лъчите на залязващото слънце.

– Падна ми в ръцете! – извика Хари, изкачвайки стъпалата. Право да си кажем, излишно изявление. Той простря Джакопо на пода и се обърна към Шери:

– Една кофа вода може би ще свърши работа.

– Отивам, – каза камериерът.

И той изтича да донесе една кофа.

– Ще дойде ли на себе си, Хари? – попита Мариан, гледайки бледото безжизнено лице на Джакопо.

– Разбира се, увери я весело Хари. – Стиснах му само малко вратлето. Това по-скоро го уплаши.

Шери се върна с кофа вода и без да чака, изсипа съдържанието върху главата и раменете на Джакопо.

Няколко секунди по-късно Джакопо се закашля и заплюва, изправи се и седна до парапета на верандата.

Хари коленичи до него.

– Слушай, момчето ми, – каза той разчленявайки добре думите си. – Разбираш ли английски?

Джакопо кимна с изхвъркнали от орбитите очи.

– Добре, – каза Хари. – Искам да знам как може да се стигне до господин Миклем. Струва ми се, че ти можеш да ми кажеш. (Той вдигна огромния си юмрук пред носа на Джакопо). Кажи ми го любезно, иначе ще те накарам със сила. Всичко зависи от теб.

Джакопо срещна вледеняващия поглед на сивите му очи и това, което видя в тях, го накара да замръзне от ужас.

– Ще ви кажа всичко, каквото искате да знаете, сеньор, промълви той.

– Много мило от твоя страна, – каза Хари.

Той развърза въжето, което стягаше глезените на Джакопо, хвана го за мократа му риза и го изправи.

– Хайде, влез и ми разправи всичко.

Влязоха в салона.

– Няма да е зле да записвате това, което разказва, мис, – каза той на Мариан, бутайки Джакопо на един стол.

– Зная къде е господин Миклем, – продължи той, обръщайки се към Джакопо. – Преди половин час говорих с него по телефона. Така че внимавай какво ще говориш. Разбрано?

Джакопо се сгърчи върху стола си и кимна с глава.

2.

Алскони си сервираше, уиски с лед, когато през портала влезе Меното. Алскони спря с щипките за лед в ръка, за да го погледне.

– Какво искаш? – понита спокойно той. – Не съм те викал.

Мазното лице на Меното беше преbledняло и едри капки пот обливаха челото му. Черните му къдрави коси бяха разрошени, а големите му черни очи бяха изпълнени с ужас.

– Хванали са Джакопо, измърмори той.

Алскони избра едно кубче лед и го сложи в чашата си.

– Кой е хванал Джакопо? – попита той, отправяйки се към фотью-ла си.

– Типовете от вилата. Отидох там, за да го сменя. Видях единия тип, който носеше Джакопо в къщата, – каза Меното. – Десет минути по-късно пристигнаха две коли. В тях имаше шестима мъже. Италианци. Нямаха вид на полицаи.

Алскони седна, изпи половината от уискито си, остави чашата и се почеса по носа.

– Разбирам, – каза той. – Разбирам.

Меното плахо наблюдаваше Алскони, който гледаше втренчено стената пред себе си.

Алскони тутакси си даде сметка, че кариерата му в Сиена беше свършена. Той разбра, че беше направил непоправима грешка, изпращайки Джакопо да следи вилата. Вили никога не би позволил да го

заловят. Той беше професионалист. Джакопо беше само любител; той би проговорил. Знаеше много за него. Знаеше къде е Миклем. Беше в течение на действията на Алскони. Той беше доказателство, от което полицията имаше нужда. Да, това беше сериозна грешка!

Алскони погледна Меното.

– Двамата ще заминем след половин час, – каза той. – Изкарай колата пред малката врата. В бюрото ми ще намериш пет дървени кутии. Сложи ги в колата. В стаята ми има приготвен куфар. Сложи и него в колата. Пригответи багажа си. Няма да се връщаме тук!

– Да, сеньор, – каза Меното.

И той излезе бързо от стаята.

Алскони стана и се отправи към бара, държейки в ръка полупразната чаша, която отново напълни с уиски.

Той се беше приготвил за това, което ставаше отпреди година. Беше наел една вила в Палермо, в която беше обзавел една тайна стая, където се намираше по-голямата част от състоянието му. Ще заmine за Палермо още тази вечер! Яхтата му го чакаше в пристанището. Трябваше само да занесе парите на борда и да отплува за някое закътано пристанище в Северна Африка. Това беше толкова просто. Той си спомни за Крантор и се намръщи. Тази вечер Крантор щеше да донесе 15 хиляди лири стерлинги в банкноти от по 5 лири, а Алскони имаше нужда от английски лири.

Крантор пристигаше със самолет-такси. Несъмнено щеше да излети от някой малък аеропорт, близо до Рий, където няма да има недискретни митничари, за да ровят в багажа му. И ще се приземи върху един терен, използван от американската военна авиация, на 60 км от Сиена.

Алскони реши да отиде да го чака. И дума не можеше да става да прави на Крантор подарък от 15 хиляди лири! Най-добре щеше да бъде, ако вземе самолета-такси и се приземи в Палермо. Но самолетът-такси представляваше неудобство. Имаше място само за един човек. Ще трябва Крантор да докара колата в Палермо. Оставаше Меното... Алскони поклати глава. Не можеше да разчита на Меното, ако той не беше до него. Жалко, защото Меното беше отличен готвач, а ще трябва да се отърве от него! Щеше да бъде голяма грешка да го остави да попадне в ръцете на полицията!

Също щеше да бъде катастрофално за него да позволи на полицията да залови Англеман и Карлос. Англеман ще проговори. Алскони почеса края на носа си. Той обичаше Карлос, но големият негър беше много обемист! Не можеше да го вземе със себе си. Карлос щеше да бъде

веднага забелязан, където и да отидеше и чрез него полицията щеше да достигне веднага до Алскони. Не, Карлос трябва също да изчезне!

Алскони се сърдеше на себе си, че не можеше да вземе бързи и енергични решения. Трябва да се ликвидират Феликс и Лорели! Англеман и Карлос ще ги последват! И, разбира се, трябваше да се премахне и Миклем! Щеше да бъде добре да ги събере и петимата в подземнието. Ще ги унищожи без трудности.

Той излезе от стаята. С бързи за неговата пълнота крачки се отправи към стаята с казаните. Там се намираха бутоните, които командваха цялата сложна електрическа инсталация на подземните апартаменти. Той спусна четирите ръчки, които прекъсваха функционирането на командния пост, после се върна в хола. Приблжи се до вратата-прозорец и погледна навън.

В същия момент Меното слагаше в Кадилака петте дървени кутии, които беше взел от кабинета на Алскони.

Алскони вдигна слушалката.

– Ало, шефе, – отговори моментално Карлос.

– Свържи ме с Феликс, заповяда Алскони. – Мисля, че е при мис Лорели. Когато свърши разговора с него имам да ти кажа две приказки.

– Да, шефе, – каза Карлос. – Дръжте слушалката.

Той почака няколко секунди преди да чуе гласа на Феликс.

– А! Феликс, – каза Алскони. – Бях решил да ти говоря утре, но събитията изглеждат се развиват по-бързо, отколкото бях предвидил.

– Какво става? – попита Феликс с груб глас. – Карлос каза, че е прекъснал електричеството по ваша заповед. Искам да поговоря с вас. Искам да ви кажа нещо.

– Това, което искаш да ми кажеш няма да ме интересува, отвърна бързо Алскони. – Разполагам с много малко време. Отивам си оттук завинаги. Джакопо е сгупил и се е оставил да го хванат. Излишно е да ти обяснявам какво означава това. Ти няма да дойдеш с мен. Понеже съм доволен от работата ти досега, ще загубя 5 минути, за да ти обясня защо трябва да останеш тук. В твоята стая и тази на Лорели са инсталирани микрофони: те са свързани с магнетофони. От време на време слушам разговорите ви. Предателството на Лорели и твоето държане по нейно отношение много ме интересуваха. Ако беше непримирим с нея, както беше с Вили, да не съществувам вече. Само че, ето... Бях те предупредил, че ще те смятам отговорен за нейните постъпки. Сега ще трябва да изкупиш слабостта си. Спечели си парите. Аз ще отворя шлюзовете, за да могат водите на езерото да наводнят сутерена. Когато си постъпил

като гад, трябва да умреш като гад...

Когато Феликс започна да крещи псувни в телефона, той хлопна слушалката.

Меното влезе и събщи:

– Колата е готова, шефе.

– А, да, – каза Алскони.

Вече нямаше никаква причина да взима Меното със себе си. Полесно ще бъде да се отърве от него веднага.

– Отмести се малко вдясно, Меното, заповяда той.

– Вдясно ли, сеньоре? – попита ужасено Меното.

– Да. Не знаеш ли къде е дясно и къде ляво?

– Да, сеньоре, – каза Меното.

Той се отмести няколко крачки вдясно и така се намери точно срещу револвера, който беше вграден в бюрото.

– Благодаря, – каза Алскони. – Така е много добре.

Един от дългите му пръсти с грижливо поддържани нокти, погали бутона от слонова кост, после усмихвайки се на Меното, който гледаше заинтригувано, натисна бутона.

3.

Феликс хвърли разярено слушалката на пода. Красивото му лице беше станало тебеширено и той не се опитваше да прикрива паническият страх, който се четеше в погледа му.

– Той ни ликвидира, – каза той с дрезгав глас. – Ще отвори шлюзовете. Ще ни удави!

Лорели извика. Тя се спусна към вратата, отвори я и изтича напън. Феликс я последва. Докато тя удряше с юмруци по стоманената врата в дъното на коридора, той изтича в противоположната посока до стаята в дъното, която служеше за килер. В нея намери един лост дълъг един метър, взе го, върна се тичешком в коридора, отстрани Лорели и започна да удря по вратата със стоманения лост.

– Гледай! – извика Лорели. – Започва!

Феликс спря, за да хвърли един поглед зад себе си. От всички страни на коридора през дупки с диаметър 15 см проникваше тънка струйка вода.

Феликс изпсува и продължи да удря разярено по вратата. От другата страна Карлос беше чул ударите по вратата. Той беше излязъл от

командната стая и разтвори широко очи стоеше нерешително на прага, търсейки средство да избяга.

Застанали един срещу друг, Дон и Англеман също бяха чули ударите и набръчканото лице на Англеман се беше сгърчило.

– Струва ми се, че някой чука, забеляза спокойно Дон. – Идете да видите кой е и не се безпокойте за мен.

– Седнете на фотьойла, – каза му Англеман.

Дон се отправи към фотьойла, който му показа и седна. Англеман го заобиколи, за да стигне до вратата към коридора. Тогава Дон видя водата, която проникваше под вратата в другия край на стаята.

– Това говори ли ви нещо, докторе? – попита той, посочвайки с пръст локвата, която бързо растеше.

Англеман погледна втрънено локвата вода и лицето му стана въсчнобledo. После отвори бързо вратата и се спусна в коридора.

Дон се изправи, взе пистолета и държейки го до бедрото си, излезе на свой ред. На пода имаше вече 2–3 см вода. Англеман се беше подпрял на стената, а лицето му се беше разкривило от страх. Карлос бърникаше трескаво резетата на вратата в коридора. Дон обхвана с един поглед сцената, влезе в стаята на Англеман и затвори вратата.

Водата струеше през две дупки в стената и сега покриваше цялата стая. Дон се приближи до телефона, вдигна слушалката и установи с облекчение, че линията не беше прекъсната. Той набра номера на вилата „Триони“

– Мариан? – каза той, чувайки гласа на секретарката си. – Джузепе пристигна ли?

От тона на гласа му, тя разбра, че не трябваше да губи време и да иска обяснения.

– Да, с петима от своите приятели.

– Кажете на Хари да дойде незабавно, – продължи Дон. – Кажете му, че всичко, за което говорихме, отпада. В сутерена сме петима и водата бързо се качва. Ако не успеем по-скоро да излезем, загубени сме!

– Ще му кажа.

Гласът издаваше безпокойството й.

– Не затваряйте, добави Дон. – Може би ще ви се обадя пак. Ще отида да видя какво става.

– Да, – каза Мариан.

Той остави слушалката на телефона. Водата сега достигаше до глезените му и нивото бързо се покачваше. Той прекоси стаята и хвърли един поглед в коридора.

Карлос беше отворил бронираната врата. Феликс и Лорели нахълтаха в коридора, а с тях и водата.

Тя достигаше вече до коленете им и продължаваше да се покачва.

– Затворете тази врата, извика Дон. (Той се спусна, цапайки в коридора). Ей! Вие! Елате да ми помогнете!

И четиримата го гледаха глупаво. Карлос го последва до вратата, която беше отворил преди малко и двамата заедно се опитаха да я затворят, за да задържат водата, която заливаше коридора. Усилията им достигнаха целта едва когато Феликс се присъедини към тях. Когато вратата се затвори, покачването на водата значително намаля.

– Какво става? – попита Дон. – Всички сме затънали до гуша в калта. Откъде идва водата?

– От езерото, – отговори Феликс. – Сега, когато шлюзовете са вече отворени, водата не може да се спре.

– Моите хора са вече на път, – каза Дон. – Ще бъдат тук след 10 минути.

– Няма да ни измъкнат оттук, – каза Феликс. – Ако пуснат тока, за да отворят вратите, целият сутерен ще се наелектризира и всички ще се опечем!

– Казвам ви, че ще ни измъкнат оттук, увери го Дон.

Водата се покачваше по-бързо. Вече му стигаше до кръста. Той протегна ръка и хвана Лорели, която едва се държеше на краката си.

– Има ли някакъв начин да се стигне до стълбата, която води при Алскони? – попита той Карлос.

Грамадният негър с изплашено лице направи утвърдителен знак с глава.

– Е, добре! Да вървим, – каза нетърпеливо Дон. – Те ще се опитат да влязат оттам и горе няма да достига вода.

Бутайки Лорели пред себе си, той си проправи път до бронираната врата, която извеждаше на стълбите. Карлос и Феликс го последваха, но Англеман остана подпрян на стената, обезумял от страх.

– Ще направите добре, ако се върнете да помогнете на приятеля си, – каза Дон на Феликс, опитвайки се да отвори вратата.

– Да върви но дяволите! – изръмжа Феликс.

– Помогни ми, – каза Дон на Карлос.

Но макар че дърпаха с всички сили, водната маса не позволяваше на вратата да се отвори.

– Дайте ми лоста.

Феликс му го подаде.

Докато Карлос дърпаше вратата, Дон успя да пхне края на лоста между вратата и касата. Феликс се присъедини към него и с общи усилия те успяха да откренат вратата. Докато водата се стичаше в малкия коридор, водещ към стълбите, налягането на водата върху вратата намаля и те успяха да я отворят.

Карлос и Феликс скочиха към стълбата, докато една голяма маса вода нахълта в коридора и откъсна Лорели от пода. Тя извика. Дон, който почти беше изгубил равновесие, се опита да я хване, но не успя. Той я видя да потъва и да се появява все по-далече в коридора.

Англеман беше повлечен от водовъртежа. Той се появи на повърхността задъхан и заплюва. Водата сега достигаше на един метър от тавана и бързо се покачваше.

Дон изплува към Лорели. Той мина близо до Англеман, който го хвана за самото и го потопаи със себе си.

Започна борба. Дълго време Англеман се бореше енергично от отчаяние, вкопчил се в гърлото на Дон; последният успя да разхлаби прегръдката му, отблъсна го и заплува към Лорели. Хвана я в момента, когато Англеман се показва на повърхността с пребледняло от страх лице.

Лорели извика отново. Англеман се беше вкопчил в нея. Дон го удари в лицето, за да я пусне и извика на Лорели.

– Не мърдайте! Оставете всичко на мен!

Те се намираха на няколко сантиметра от тавана.

– Хванете се за самото ми, – каза той.

И започна да плува бързо към отворената врата, влачейки младата жена след себе си. Помогна ѝ да мине през вратата, после я пусна пред себе си и я избута на стълбите.

Поколеба се за момент и се попита дали трябва да се върне да потърси Англеман, но виждайки, че водата вече беше стигнала до тавана на коридора, се отказа. Той помогна на Лорели да се изкачи на стълбите. Водата около тях бълбукаше. Успя да изкачи е нея стъпалата до малката площадка, където вече се намираха Карлос и Феликс.

Феликс разглеждаше бронираната врата.

– Никога няма да успеем да отворим тази проклета врата! – извика той. – Тя е много здрава!

Дон отиде при него. Един поглед върху вратата му беше достатъчен да се съгласи, че Феликс имаше право.

– Освен ако се пусне тока, – продължи Феликс. – Но ако това не стане сега, има голяма възможност да бъдем овъглени.

– Ще удряме един след друг по вратата, – каза Дон. – Моите

приятели трябва да разберат къде сме.

Той взе лоста и заудря по вратата.

Внезапно светлината изгасна. Те потънаха в гъст, задушаваш мрак.

– Чудо е, че това не се случи по-рано, забеляза Дон. – Сигурно последните бушони са изгорели.

Той продължи да удря.

– Водата се покачва, – каза внезапно Лорели. – Залива ми краката.

Карлос избута Феликс, за да си проправи път до последното стъпало.

– Махни се оттам, изръмжа той.

Феликс, който потъна до коленете във водата, изпадна в паника.

Той се вкопчи в Карлос, за да се опита да се върне на мястото си.

Карлос изръмжа, после Дон чу тъп удар, последван от шума на падащо тяло във водата. Лорели започна да крещи. Дон протегна ръка в мрака. Опипвайки, ръцете му достигнаха ръкава на Карлос. Като изрева от ужас, грамадният негър се хвърли върху него, сграбчи го за реверите на сакото и го повдигна от земята. Дон обвини краката си около бедрото на Карлос и го хвана с две ръце за гърлото. Тогава Карлос го удари с юмрук в гърдите. Пръстите на Дон се хлъзнаха по дебелия негърски врат и напипаха артерията. Той стисна с всичка сила. Втори удар с юмрук пресече дъха му, но Карлос беше загубил равновесие и двамата се търколиха едновременно по стъпалата и паднаха във водата.

С пресекнал от студената вода дъх, Дон се търколи по стъпалата и усети, че е влачен в коридора залян с вода. Прегръдката на Карлос се отпусна. С отчаяно усилие Дон успя да се отърве от негъра и се показа на повърхността. Той стигна до едно стъпало, което се намираше над водата. В момента, когато стъпваше на него, усети пръстите на Карлос да се стягат около глезена му. Той поиска да го отблъсне с ритник, но не успя да го улучи и падна във водата. Едва успя да си поеме дъх, преди да потъне. Заопипва под водата, търсейки негъра, но не го намери и се показа на повърхността.

Лампата върху площадката внезапно светна, хвърляйки около себе си слаба жълта светлина. В полумрака Дон видя, че Карлос стоеше върху най-долното стъпало. Дебелите му разкривени устни откриваха зъбите му, блестящи от белота. Дон запсува в негова посока. В момента, когато стигна до стъпалото, Карлос понечи да го ритне с крак, но той избегна удара, хвърляйки се встрани. Погледът му се насочи оттатък Карлос, към Лорели, която наблюдаваше сцената, застанала на най-горното стъпало. Той знаеше, че след няколко минути водата ще се покачи,

ще се издигне и той ще бъде на удобно разстояние от огромната обувка на негъра. Ако Лорели не се намесеше, не му оставаше нищо друго освен да потъне или да се остави да разбият черепа му с ритници.

Лорели се реши. Стискайки лоста, тя го вдигна над главата си и го стовари с всички сили върху Карлос.

Негърът се полуобърна с вдигнати ръце, но беше твърде късно. Лостът се стовари върху черепа му. Той се преви напред и падна във водата.

Дон протегна бързо ръка и го хвана за самото, но беше много слаб, за да задържи подобна маса. Разбирайки, че ще потъне и той, Дон пусна Карлос и заплува криво-ляво към мястото, където Лорели, застанала до кръста във вода, му протягаше ръка. Той се задушаваше. Тя му помогна да стъпи върху едно залято стъпало и той излезе на повърхността. В момента, когато се изправяше, глух вик достигна през бронираната врата.

Хванал Лорели за ръката Дон изкачи, залитайки, стълбата, докато зад вратата се чу още един вик.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Когато Дон, придържайки Лорели през кръста, стигна до площадката, водата стигаше до коленете. Те се залепиха и двамата до вратата.

– Ти ли си, Хари? – извика Дон.

– Да, аз, шефе! – отговори Хари. – Опитвам се да отворя вратата. Мога ли да си послужа с динамит?

– Не! – извика Дон. – Ние сме до вратата и не можем да се отдалечим. Стоим във вода и тя бързо се покачва.

– Разбрано. Ще се справя, – каза Хари. – Можете ли да издържите пет минути?

– Много са, извика Дон, докато в същия момент бързото покачване на водата го накара почти да изгуби равновесие.

– Ще се справя, повтори Хари.

Лорели се вкопчи в Дон.

– Няма да успеят, – каза тя. – Невъзможно е.

– Няма нищо невъзможно за Хари, увери я Дон, опитвайки се да бъде по-голям оптимист, отколкото беше в действителност.

Той сам не виждаше как Хари щете да ги измъкне навреме оттук.

– Дръжте се за мен и не се плашете!

Водата вече достигаше до раменете на Лорели. В мъждукащата светлина тя изглеждаше цялата пребледняла с изопнати черти.

Те чакаха. Минутите минаваха бавно. Водата се покачваше сантиметър по сантиметър.

– Все още ли сте тук, шефе? – попита неспокойно Хари.

– Да. Какво става?

– Изпратих трима от хората на Джузепе при езерото. Те ще хвърлят във въздуха тръбата, по която водата протича в сутерена. Ще се справят колкото с възможно по-бързо.

– Много добре, – каза Дон. – Браво, Хари!

– Ще се върна, добави Хари. – Потърпете още малко!

Сега водата достигаше до раменете на Дон. Той трябваше да поддържа Лорели с ръце.

– Движете ръцете и краката, – каза той. Остава ни още един метър над водата. Те ще я спрат преди да достигне тавана.

Самият той вече плуваше и я поддържаше с една ръка.

Водата все още се покачваше, но по-бавно. Дон вдигна ръка и докосна тавана. След 3–4 минути водата щеше да бъде над главите им.

– Обърнете се по гръб и потопете главата си колкото е възможно повече във водата! (Той ѝ помогна да се задържи на повърхността). Страхувате ли се?

– Вече по-малко, а Вие?

– Мисля, че да, но това няма да ни помогне с нищо, нали?

– Феликс е мъртъв, нали?

– Да, той е мъртъв. Не мислете повече за тях.

– О! Това не ми причинява мъка. Все едно, че изобщо не е съществувал.

Слабата жълта светлина внезапно заблещука, осветявайки грапавия таван на скалата на 15-ина сантиметра от лицата им, после изгасна. Те отново останаха в мрак.

– Алскони има право на последна дума, забеляза Лорели с глас, който вече не трепереше. – Бях луда, като вярвах, че бих могла да избягам от него. Ще направя най-добре, ако потъна веднага...

– Ето идея! – каза Дон. – Ще се измъкнем! Това е като на кино. Човек винаги се спасява в последния момент!

– Сега е малко късно. Ужасно ми с студено!

Дон изчисли, че им оставаха едва няколко секунди. Той вдигна ръка, вярвайки, че ще намери тавана на няколко сантиметра от тях, но пръстите му не докоснаха нищо. Обладан от внезапна надежда, той протегна по-високо ръка и едва успя да докосне тавана.

– Мисля, че е готово, – каза той. – Водата се е понижила поне с 30 см.

– Казвате това, за да ме успокоите?

– Вдигнете ръка и сама ще се уверите.

– Наистина!

Дон застана прав във водата, кракът му докосна едно стъпало.

– Готово! Успели са! – извика той. – Имаме почва под краката си! Нали ви казах! Водата спада!

Лорели успя да застане до Дон. Тя се опря на него и заплака. До тях достигна гласът на Хари:

– Добре ли сте? Ние отклонихме водата. Сега ще се погрижим за вратата!

– Да, добре сме, извика Дон. – Как ще отворите вратата?

– Открих електрическия бутон на механизма. Ще го включа.

– Почакай още няколко минути. Почакай докато не бъдем вече във вода!

– Добре, шефе. Дайте ни знак, когато бъдете готов.

Водата вече стигаше до коленете на Дон; той чувстваше, че нивото бързо спада.

– След пет минути ще бъдем вън, – каза той на Лорели.

– Какво ще правите с мен? – попита тя, отстранявайки се от него. – Ще ме предадете ли на полицията?

– Аз нищо няма да правя с вас, – каза той. – Вие ще решите какво трябва да правите със себе си. Що се отнася до мен, вие сте умряла тук с другите и искам да вярвам, че точно така се е случило. Вие ще имате няколко часа на разположение, но трябва да знаете, че рано или късно полицията ще ви залови!

Тя дълго мълча, после каза:

– Да. Въпреки всичко, Феликс е може би много по-спокоен там, където се намира.

Сега те бяха над нивото на водата, застанали на най-горното стъпало. Дон забеляза:

– Сега ще му кажа да отвори вратата.

– Не зная дали сте в течение, но Алскони е собственик на вилата Базони в Палермо, – продължи Лорели. – Понеже той искаше да ме удави като мишка, имам право да му отмъстя. Неговата яхта е в пристанището. Тя се казва „Нептун“.

– Моните хора може би вече са го заловили.

– Няма да го заловят толкова лесно. Надявам се, че няма да му позволите да избяга. Преди да отворят вратата, държа да ви благодаря за всичко, което направихте за мен. Без вас в този час щях да бъда мъртва. Феликс не ми помогна...

– Ние сме квит. Без вас Карлос щеше да уреди сметките си с мен.

После, повишавайки глас, той извика:

– Хари! Можеш да действаш!

Две минути по-късно бронираната врата се люлееше на пантите си.

2.

Един час по-късно, завърнал се във вилата „Триони“, Дон говореше по телефона с Роси, шефа на римската полиция.

Под верандата Шери обслужваше Джузепе и хората му, докато

Хари, подпрян на парапета, слушаше разговора на Дон.

В една стая на първия етаж, Мариан се грижеше за Лорели и ѝ даваше дрехи за преобличане.

– Няма и сянка от съмнение, уверяваше Дон. – Имам един свидетел, който никога не би могъл да отхвърли. Алскони е на път за вилата Базони в Палермо. Трябва да побързате, ако искате да го заловите. Той има два часа аванс. Яхтата му го чака в пристанището: казва се „Нептун“.

– Дайте ми вашия номер, – каза Роси. – Пак ще ви се обадя.

Дон затвори. Той се изправи в момента, когато Мариан и Лорели влизаха в салона. Лорели носеше черна рокля, собственост на Мариан. Тя беше прибрала червеникавите си коси под малка черна шапка, беше бледа и се чувстваше неудобно. Мариан ги остави и излезе на верандата.

– Е? – попита Дон. – Какво ще правите?

Лорели вдигна рамене.

– Какво искате да правя? Нямам пари. – Тя взе една цигара от табакерата, която се намираще върху масата и я запали. Няма да отида далеч.

– Ще ви дам малко пари, – продължи Дон. – Това, което мога да направя за вас е: тази вечер да ви закарам във Флоренция. Полицията в Сиена ще ви търси. Във Флоренция ще имате по-голям шанс да се измъкнете. Във всеки случай не бих могъл да ви дам парите преди да отвори банката. Мога да осребря един чек във Флоренция.

Тя го гледаше право в очите.

– Вие ще направите това за мен?

– Казах ви, че искам да ви дам един шанс. Той не е голям, но всичко зависи от вас. Ще ви дам един милион лири и ще ви закарам до Флоренция. Останалото ще зависи само от вас.

– Ако полицията ме открие при вас, ще си имате неприятности.

– Това е моя работа, – отговори сухо Дон. – Готова ли сте да заминете веднага?

– Да, готова съм.

– Почакайте ме за момент.

Той излезе на верандата и извика Хари:

– Имам нужда от колата. Има ли бензин?

– Пълна е, шефе, заяви Хари, слизайки по стълбите, за да отиде в гаража.

Дон спря Мариан:

– Отвеждам я във Флоренция веднага, – каза той. – Ако Роси ме

повика, кажете му, че съм отишъл да си легна и съм помолил никой да не ме безпокои. Ще се върна към обяд.

– Ще ѝ помогнете да се спаси? – попита Мариан. – Мислите ли, че това е разумно, Дон? Полицията я търси.

– Зная. Но това е нещо, над което не се разсъждава. Ако не беше тя, негрът щеше да ме нареди. Не мога да я оставя така.

– Ще вземете ли Хари?

– Не. Излишно е да го забърквам и него, ако случайно ни хванат.

Хари докара Бентлея. Той слезе от колата и отправи към Дон питащ поглед.

– Бих желала да вземете и Хари с вас, започна пак Мариан.

Дон поклати глава, влезе в хола и повика Лорели с ръка.

– Хайде, – каза той.

Тя слезе по стълбата след него без да погледне групата, която я следеше мълчаливо с очи.

– Вие ли ще карате, шефе, или аз? – каза Хари.

– Ти няма да дойдеш с нас, заяви Дон, отваряйки вратичката, за да влезе Лорели.

Той заобиколи колата и седна зад волана.

– И не спори, Хари, – продължи той, виждайки сърдитото лице на Хари. – Ще се върна утре на обяд. Следи Джакопо.

Виждайки, че Хари се приготви да протестира, той освободи ръчната спирачка без да му даде време и подкара колата по алеята.

– Предупредихте ли полицията за заминаването на Алскони? – попита Лорели докато се движеха по посока на Полибонси.

– Да, – каза Дон. – В Палермо ще го чака много сериозен кортеж от посрещачи. Този път няма да се измъкне...

– Смятам, че той трябва да се срещне с някого. Не разбирам защо е убил Меното. Отдавна не е държал волан в ръцете си. Винаги Меното му е бил шофьор. Сигурна съм, че не ще посмее да кара сам до Палермо. Сигурно разчита на някой да го закара.

– Не се измъчвайте за него, извика Дон. – Полицията ще се погрижи. Джакопо не знаеше за съществуването на вила Базони, нали?

– Да. Само Феликс и аз знаехме.

– На това разчитам. Той е убеден, че сте умряла. И смята, че вилата Базони е все още добро скривалище и ще се насочи веднага към нея.

– Няма да повярвам, докато не го хванат, – каза Лорели. – Той е много силен. Ако избяга ще трябва да се пазите много. Предупреждавам Ви. Само заради Вас си има неприятности. Никога не ще забрави това.

Ако се измъкне, ще направи всичко, само и само да си отмъсти.

– Няма да се измъкне, увери я Дон.

После внезапно прибави:

– Кой уби Шапиро?

Тя го погледна.

– Полицията в Лондон трябва да открие ако може, – отговори тя с безразличен глас. – Какво Ви интересува кой го е убил?

Преди да успее да отговори, Дон забеляза отражението на мощни фарове, които се приближаваха към него. Пътят, който следваха, се изкачваше на зигзаг. Той не виждаше автомобила, но скоростта, с която фаровете приближаваха, показваше, че колата идва с пълна скорост.

– Бързо, момчето ми, – каза той, хвана дясната страна и смени фаровете.

Миг по-късно колата ги доближи.

Тя летеше съвсем вдясно с повече от 80 км., което беше много бързо за подобен път. Тя връхлетя върху Бентлея с ослепителните си фарове.

Дон беше напълно заслепен от силната светлина на фаровете. Той натисна с всичка сила спирачките. Чу как гумите изскърцаха, когато шофьорът на другата кола също натисна спирачката, после Дон усети силния удар, който колата получи отстрани. Колата направи остро отклонение преди да се закове на място от спирачките. Псувайки през зъби, понеже обичаше колата си, Дон отвори вратата и скочи на земята.

Другата кола беше направила полукръг и преграждаше направо шосето, а задните гуми се намираха на няколко сантиметра от края на пътя, под който се стелеше долина с маслинени дървета.

От колата излезе мъж с шлифер и мека шапка. На предната седалка седеше друг мъж. Мъжът в шлифера мина пред колата, за да установи повредите. Той не обърна никакво внимание на Дон, който се приближи до него.

– Какво правите, за Бога? – извика Дон на италиански. – Защо не карате вдясно?

Мъжът в шлифера насочи лъча на едно джобно фенерче върху предната гума. Изкривеният калник беше спукал гумата.

– Бързам, – каза той на английски. – Вашата кола много ли е повредена?

– Хич не ме интересува, че бързате, – възрази ядосано Дон. – Няма те право да карате с такава скорост по подобен път!

– Питам ви дали вашата кола... продължи човекът в шлифера.

В този момент неговият спътник, излизайки от колата, се появи в светлия кръг на джобното фенерче.

– Струва ми се, че гласът ви ми е познат, – каза той, насочвайки към Дон дулото на пистолета си. – Господин Миклем...

Тогава мъжът в шлифера насочи лампата в лицето на Дон.

– Каква среща! – продължи Алскони – вярно, че човек не може да се отърве лесно от вас. Стойте на мястото си! (Револверът се залюля заплашително и Алскони се обърна към Крантор). Иди да видиш дали има някой в колата!

Крантор се приближи до Бентлея. Лорели го видя, че се приближава, отвори вратата и се смъкна от седалката си. Оръжието, което той държеше в ръка я закова на място. Тя едва не извика, когато го позна.

3.

Едва когато дойде на мястото, където Меното беше оставил колата, Алскони внезапно се понита дали ще може да кара огромния Кадилак; той моментално съжали, че беше премахнал Меното, без да помисли, че се лишава от своя шофьор.

Не беше пипал волан от 5–6 години, а дори и по-рано не караше много добре.

Самолетът на Крантор трябваше да пристигне в полунощ. Трябваше непременно да го посрещне. Алскони разполагаше само с час и половина, за да отиде дотам. А трябваше да мине 60 км труден път.

Той се настани зад волана и минаха 3–4 безнадеждни минути в опитване да открие как функционират фаровете. Когато най-последно успя да ги запали и да запали мотора, тръгна. За негово щастие, колата беше снабдена с автоматично сменяне на скоростите. Поне нямаше да прави усилия с амбриажа и сменяне на скоростите.

Той слезе по алеята до портала и забеляза, че не може да кара с повече от 25 км в час.

Пред будката на портиера пазачът му отвори вратата като любопитно го гледаше как маневрира, за да излезе от двора. Алскони беше доста зает с тази операция, така че не забеляза заинтересувания му вид. Когато излезе на пътя, той ускори, но разбра, че не можеше да кара без опасност с повече от 40 км в час.

Стръмният път му създаваше спънки с внезапните си завои и преди да достигне билото, той се изпоти доста и започна да се проклина,

задето се беше отгървал от Меното. Часовничето показваше, че много е закъснял. Непременно трябваше да пристигне преди идването на самолета, който веднага щеше да замине след слизането на Крантор. Обаче Алскони искате да бъде на летището, когато потегли самолетът. Той знаеше, че единственият му шанс да се измъкне, беше да замине за Палермо със самолет и да се качи на яхтата си преди полицията да бъде предупредена.

Той се опита да усили до 55 км в час, но колата щеше да излезе от пътя. Ако не беше успял да натисне спирачката, щеше да се хвърли в пропастта. Псувайки между зъби, той продължи пътя без да надвишава намалената скорост.

Един час по-късно, движейки се с 30 км в час, той стигна до широкото право шосе, на което излизаше малко недалече тесния път, водещ към летището. Тогава той усили до 50 км в час. Вкопчвайки се във волана, успя да задържи тази скорост и сви надясно, за да премине в тесен път, който трябваше да следва километър и половина, преди да пристигне на летището.

Той се движеше по чакълестия път, когато забеляза в далечината светлина, която се снишаваше към земята. В същото време чу бръмченето на мотора. Натисна върху газта и щеше да излезе извън пътя. После видя късите светлини на самолета и изпсува. Самолетът излиташе и когато влизаше в летището, видя светлините му да изчезват в мрака.

Той се спря вбесен, потънал в пот. Сега ще трябва да продължи пътя си с кола до вилата. Ще се качи на „Нептун“ със закъснение от поне 24 часа. Това беше вбесяващо, но не и катастрофално. Феликс и Лорели единствени знаеха за съществуването на яхтата, обаче те бяха мъртви. Но трябва да бъде предпазлив! Полицаяте не знаеха в коя посока се движат, но сигурно ще го дебнат.

В този момент Крантор се появи от мрака, носейки голям куфар и се приближи до колата.

– Сеньор Алскони? – попита той тихо.

– Мълчи бе, глупак! – изръмжа Алскони. – У теб ли са парите?

– Да.

Крантор се спря до колата, за да се опита да различи чертите на Алскони, Това беше голям момент за него.

– Отиваме в Палермо, – продължи Алскони. – Ще ти показвам пътя. Седни на волана!

Той се премести трудно, за да му отстъпи място.

– В Палермо? – учуди се Крантор. (Той отвори вратичката и седна

на волана). Но това е в Сицилия, нали?

– А къде искаш да бъде, глупак? – отвърна бързо Алскони. – Бързам. Ще престанеш ли да говориш глупости и ще ме закараш ли дотам?

Крантор почервения. Свадливият му характер не се прояви. Той запали мотора и колата излетя по изровения път с такава скорост, че Алскони облещи очи.

– Тук свий вляво, – каза той. – И после, направо.

Той се сви върху комфортната седалка и загледа право пред себе си с уморен вид, докато колата летеше, клатушкайки се по широкия път и взимаше завоите с пронизително скърцане на гумите.

Крантор се чувстваше понесен от бурния порив на мотора. Той обичаше да кара бързо. Увеличи още повече скоростта. Стрелката на километража достигна до 145 км в час.

Какво означаваше това? Защо Палермо? Какво имаше в дървените кутии, натрупани върху задната седалка? Защо трябваше спешно да отидат в Сицилия? Беше ли загазил Алскони? Свършено ли беше с Организацията?

Той хвърли един поглед върху пълния силует до себе си. Лампата от командното табло осветяваше капналото загрижено лице, уморените мигащи очи и тъмната сянка на зле избръснатите бузи. Той намираще Алскони привлекателен. След всичко, което беше чувал за него, очакваше да се намери пред някаква личност със стоманена твърдост, а не пред този пълен застаряващ човечец, който постоянно мърмореше.

Алскони почувства пронизващия поглед на Крантор върху себе си. Той го погледна на свой ред и потръпна от ужас. Каква глава! Ако беше знаел, че Крантор е бил такъв, никога не би помислил да го взима на работа при себе си. Лицето му беше също така лесно за разпознаване, както и гигантската фигура на Карлос. Ако човек го види един път, никога не би могъл да го забрави! Но това магаре знаеше да кара. Ако продължаваха с тази скорост щяха да пристигнат в Неапол преди да е настъпило утрото!

Той се обърна леко върху седалката.

– След малко ще излезем на неравния път, който води за Сиена, – каза той. – Трябва да намалиш скоростта, но не много. Искам да стигна в Палермо колкото е възможно по-бързо.

– Феликс в Палермо ли е? Мислех, че е в Сиена, забеляза Крантор.

– Престани да ми задаваш глупави въпроси, – каза сприхаво Алскони. – Мисля върху сериозни дела.

Крантор продължи да кара в мълчание; той много се разяри от тази

обида. Едва когато навлязоха в лъкатушещия път и беше принуден да намали скоростта, той се замисли върху положението.

Алскони беше казал, че ще има промяна. Беше го помолил да дойде веднага. Означаваше ли това, че той е извикан, за да работи заедно с него? Желателно ли беше това? Ако Алскони се държеше с всички така, струваше ли си да се работи с него?

Внезапно Крантор помисли за 15-те хиляди лири в банкноти от по пет лири, които беше изнесъл от Англия и които се намираха в този момент върху пода на колата. Ако беше знаел, че Алскони ще го посрещне по този начин, щеше да сложи парите в джоба си и да офейка. Това не би било много лесно, но той щеше да опита. Имаше все още време за това. Той помисли за дървените кутии. Какво съдържаша те? Пак ли пари?

Тези мисли така го бяха погълнали, че той забележа Бентлея на Дон едва когато беше вече късно. Взе завоя с пълна скорост и внезапно разбра, че беше карал много вляво. Има време само да забележи късите светлини на другата кола и да натисне с всички сили спирачката.

Той усети силния удар и чу, че предната гума изгърмя. За част от секундата, с изопнати нерви, докато колата лъкатушеше по пътя, той помисли, че ще се хвърли в долината. Докато се бореше с волана чу, че Алскони изпсува, после колата се закова на място. Разярен от себе си, той отвори вратата и излезе.

4.

Лорели погледна зад Крантор и позна едрия силует на Алскони. Кръвта ѝ се вледени.

– Какво правите тук с Миклем? – попита Крантор. (Слисан, той беше отпуснал дулото на пистолета). Какво става?

– Крантор! Доведи я тук! – излая Алскони. – Не ѝ позволявай да избяга!

Лорели хвърляше безумни погледи около себе си, Крантор я хвана за ръката. Тя се опита да се освободи, но той държеше здраво и я завлече пред Алскони, който все още държеше оръжието си насочено срещу Дон.

При светлината от фаровете на Кадилака, Алскони изглеждаше бледен и уморен. Устните му се кривеха от нервен тик и в очите му се четеше страх.

– Наблюдавай този човек; убий го при най-малкия жест от негова

страна, – каза той и като хвана Лорели за ръката я измъкна в светлината на фаровете, за да я види по-добре. – Значи си се измъкнала? И си ме предала, нали? Открила си моите тайни? (Той сложи оръжието в джоба си, хвана Лорели за гърлото и започна да я разтърсва). А, нали?

Коленете на Лорели се препънаха, ръцете ѝ се вкопчиха в китките на Алскони, за да се опитат да го накарат да я пусне.

– Ти си ми казала за моята яхта, нали? – изрева Алскони. – Нали?

– Пуснете я! – извика Дон. – Вече не можете да се измъкнете! Полицаяте са на яхтата, те ви чакат. Полиция има и във вилата „Базони“!

Алскони отблъсна така грубо Лорели, че тя се просна на пътя. Той извади револвера от джоба си със заплашителен вид. Като отстъпи така, че да не изпуска Дон от погледа си, Крантор удари рязко китката на Алскони и изби оръжието му.

Алскони беше пребледнял.

– Чакайте! – каза Крантор. – Каква е тази история? Какво става?

– Какво става ли? – изкрещя Алскони. – Тя ни предаде! Ето какво става! Тя ни предаде на полицията!

– Каква е тази яхта? Каква яхта?

– Как искаш да се измъкна, ако нямах яхтата? – продължи, вайкайки се Алскони. – Полицията има отличителните ми белези. (Под въздействието на страха, лицето му беше станало отвратително.) Във вилата имам пари. Сега какво ще правя?

Крантор беше поразен. Алскони бягаше и полицията имаше отличителните му белези! Но внезапно му хрумна нещо. Италианската полиция нямаше неговите отличителни белези, но ако го заловят с Алскони... Той се беше държал като глупак. Би трябвало да вземе 15-те хиляди лири и да изчезне. Внезапно помисли за още една подробност.

– А моторната лодка? – попита той. – Все още ли я притежавате?

Алскони премига с очи и се удари по челото.

– Но, да, разбира се! (Той беше забравил малката моторна лодка, която беше закотвена в пристанището Сивитавечия; с нея си служеше да пренася френски пари в Италия.) Точно така! Това ми беше излязло от главата. Докато полицията ме чака в Палермо, аз ще избягам с лодката в Монте Карло! Веднага тръгваме за Сивитавечия.

Той взе револвера, който Крантор беше избил от ръцете му. Лорели се беше изправила и стоеше мъртвешки бледа до Дон. Тя следеше с ужас Алскони.

– Колата на Миклем много ли е повредена? Хвърли един поглед, – каза Алскони на Крантор. – Аз ще ги наблюдавам.

Крантор се приближи до Бентлея. С изключение на смачкания калник, грамадната кола изглежда нямаше други повреди. Той отвори вратата, седна на волана и запали мотора. Смени скоростите, измина няколко метра, спря мотора и се върна при Алскони.

– Всичко е наред!

– Тогава ще я вземем. Така е по-сигурно. Те ще дойдат с нас.

Полицията няма да се сети да ме търси в английска кола с трима пътници. Извади кутиите от Кадилака и ги сложи в неговата кола! А после избутай Кадилака в пропастта! Побързай!

Докато Алскони все още държеше Лорели и Дон в обсега на оръжията си, Крантор премести кутиите в багажника на Бентлея. Отгоре сложи своя куфар и куфара на Алскони.

Той се върна при Кадилака, отпусна ръчната спирачка, после отиде при предницата на колата и я избута с всичка сила. Колата се заклати, задните колелета излязоха извън пътя и тя заподскача по стръмния наклон, за да се разбие срещу едно маслинено дърво петдесетина метра по-надолу.

– Господин Миклем, вие ще карате, – каза Алскони. – Ще ме закарате колкото е възможно по-бързо в Сивитавечия. (Той се обърна към Лорели.) Ти ще седнеш до него. Ако някой от вас направи едно движение и привлече вниманието ми, ще го убия. Разбрано?

– Няма да идете далеч, забеляза Дон. – Правите си илюзии, като мислите, че ще се измъкнете!

Крантор, който седеше мълчаливо, беше на същото мнение.

– Качете се в колата, изръмжа Алскони.

Дон и Лорели се отправиха към Бентлея. Другите двама ги последваха. Те се настанаха в колата и Дон запали мотора, направи полукръг и пое пътя до Сиена.

Беше почти един часа сутринта. Трябваше да изминат 180 км, за да стигнат до пристанището. Пътищата бяха безлюдни. Алскони пресметна, че ще пристигнат към три и половина.

– Ломбардо трябва да спи на борда, – каза той на Крантор. – Но ако го няма там, няма да го чакаме. Знаеш ли да караш лодка?

– Мога да опитам, – отговори Крантор. – Никога не съм карал моторна лодка, но разбирам от механика.

– Не говори глупости, изръмжа Алскони. – Една лодка се управлява с кормило. Можеш ли да ме закараш в Монте Карло?

– Не, – каза Крантор. – Нямам и понятие от корабоплаване.

Алскони се замисли за момент. Ако Ломбардо го няма на борда – а

това беше повече от възможно – положението ставаше сериозно.

Той се наведе напред и потупа Дон по рамото.

– Вие знаете ли да управлявате лодка? Ако можете да ме откарате в Монте Карло, ще се въздържа да Ви изпратя един куршум в кожата, като пристигнем в Сивитавечия!

– Добре, – каза сухо Дон. – Ще ви закарам до Монте Карло при условие че аз и Лорели ще можем да запазим лодката, след като ви оставим в Монте Карло.

– Разбира се, увери го Алскони, усмихвайки се в мрака. – Но ще ми дадете ли дума да не казвате на полицията, че сте ме оставили в Монте Карло?

– Разбира се, обеща сериозно Дон.

Той знаеше много добре, че Алскони нямаше никога да го остави жив.

– Значи, разбрахме се, – каза Алскони.

И той се отпусна върху седалката.

Удари три часът, когато Дон влезе в Сивитавечия по пътя край морето.

– Спрете за момент, заповяда Алскони. – Трябва да изясним още някои подробности.

Дон спря колата.

– Пазачът на пристанището може да попита нещо, – продължи Алскони. – Аз познавам по-голямата част от пазачите, но може да нямаме късмет. Пригответи пистолета. (Той се обърна към Крантор.) Аз ще сваля прозореца и ще говоря с пазача. Ако той се усъмни в нещо, убий го! Имаш ли заглушител?

– Не, – каза Крантор.

– Аз имам един. Взemi моя пистолет и ми дай твоя.

А докато Крантор тършуваше в джоба си, за да извади оръжието, той добави:

– Може да има повече от един пазач.

– Не и по това време.

Крантор беше успял да извади пистолета от джоба си, без Алскони да забележи това и с една ръка се мъчеше да го изпразни. Това не беше лесно.

– Хайде, дай ми пистолета си, – каза внезапно Алскони. – Какво правиш?

– Пъхнал се с в дупката на джоба.

– Не би трябвало да го държиш в джоба си, глупак! Извика

Алскони. – Побързай!

„След малко няма да ме третираш като глупак“, помисли Крантор, изваждайки с рязък жест пълнителя. Той подаде празното оръжие на Алскони и взе неговия пистолет, снабден със заглушител.

– Вие двамата отпред се постарайте да не отваряте плювалниците си, добави Алскони, изтръгвайки пистолета от ръцете на Крантор. – Ще забия един куршум в главата на Лорели при най-малкото движение от нейна страна. Сега ни закарайте до входа на пристанището! Направо след железопътната линия.

Дон потегли. През целия път до Сивитавечия той се беше старал да осуети надзора на двамата мъже, но тъй като те държаха в ръцете си пистолети, той не можеше да направи нищо. Разчиташе да се възползва от някой изгоден случай, след като се качат на лодката. От двамата, по-опасният беше Крантор, понеже имаше бързи рефлексии. Алскони лесно можеше да се измами, но не и Крантор!

Той намали, за да пресече железопътната линия и видя на светлината на фаровете да се спуска червепо-бялата бариера, която затваряше входа на пристанището. До нея се издигаше будката на часовоя. Един мъж в жълто-кафява униформа с карабина в ръка стоеше до бариерата и мигаше с очи на светлината на фаровете.

– Бъди готов, – каза Алскони. – Аз ще се отдръпна назад. Ще стреляш през прозореца!

Пазачът мина, навеждайки се под бариерата и се приближи до колата.

– Добре, промълви Алскони. – Познавам го. Като повиши глас, той извика:

– Ти ли си, Белини? С месеци не сме се виждали. Как си?

Пазачът широко се усмихна:

– А! Това е сеньор Тампато! (той се наведе над прозореца). Много ми е приятно, че Ви виждам. Може би отивате в Рим? Мога ли да направя нещо за Вас?

– Ние отиваме в Рим, – каза Алскони. – Но понеже сме наблизко, бих искал да покажа лодката на моите приятели. Ломбардо на борда ли е?

– Не, сеньор, – каза пазачът. – Той не спи вече на борда. Ожени се преди три седмици.

Подпухналото лице на Алскони стана твърдо.

– Толкова по-зле, – каза той. – Няма да се бавим много. Искам само да хвърлим един поглед на лодката.

– Съжалявам, сеньор, но пристанището е затворено. Преди един час получих заповед от полицията да не пускам никой да влиза. Струва ми че, че някакъв бандит се опитва да избяга.

Алскони се засмя.

– Имам ли вид на бандит? Хайде няма да се бавя много: може би половин час. (Той пхна ръка в джоба си и извади банкнота от 1 000 лири). Дръж. Купи си каквото искаш. Не мога да карам приятелите ми да чакат.

– Благодаря, сеньор, но по-бързо ако обичате. Ако ви видят, ще си имам неприятности.

Той се приближи до барриерата и я вдигна. Дон потегли и навлезе в пристанището.

– Вляво, – каза Алскони, махайки приятелски с ръка на пазача. Те минаха зад един голям навес, който ги скри от погледа на пазача.

– Стоп, нареди Алскони. – Изключете мотора и ми дайте ключа.

Дон се подчини.

– Аз ще остана в колата, – каза Алскони на Крантор, – и ще наблюдавам тези двамата. Занеси кутиите и куфарите на борда.

Крантор излезе от колата. Той съзерцава един миг голямата лодка, която беше закотвена недалеч, после отвори багажника на колата, взе кутиите и след като прекоси кея, ги остави в лодката. Занесе и куфарите и се върна при колата.

– Сега излезте и двамата, заповяда Алскони.

Крантор се отдръпна и загледа Дон и Лорели как излизат от колата, последвани от Алскони.

– А сега, господин Миклем, ще ви бъда много задължен, ако се качите на борда с Крантор и пригответе лодката за отплаване.

Дон хвана Лорели за ръката.

– Вие ще дойдете с мен, – каза той.

Злобното и вледеняващо изражение, което забеляза върху лицето на Алскони, не го трогна.

– Не, – възрази Алскони. – Вие ще отидете сам, господин Миклем. Тя ще остане тук.

– Ако тя не дойде с нас, няма да ви закарам до Монте Карло, предупреди го спокойно Дон.

– Няма да дойде, извика разярено Алскони. – Ще правите това, което Ви казвам или ще ви застрелям.

– По този начин няма да стигнете до Монте Карло, заключи Дон, без да изпуска Алскони от погледа си.

Безумната светлина, която проблесна в очите на Алскони предупреди Дон, че бандита беше готов да стреля.

– Чакайте! – извика Крантор.

Той беше отстъпил така, че ги държеше и тримата пред дулото на 45-калибрения си пистолет.

Алскони го погледна и като видя насоченото оръжие, облещи очи.

– Не хитрувай с мен! – каза дрезгаво той.

Крантор се усмихна.

– Не трябваше да ми казвате, че полицията има отличителните Ви белези, Костенурко, – каза той. – Мой ред е да Ви кажа, че сте глупак. Те нямат моите отличителни белези. Тя ще дойде с нас, но не и Вие. Имам пари, лодка, кормчия и свободно поле за действие... Вие само ще ми прочитете...

Алскони вдигна пистолета и натисна спуська; с разкривени устни той гневно изръмжа. Чувайки само слабото щракане, той разбра, че пистолета беше празен.

Загледа оръжието с тъпо изражение и разкривено лице.

Крантор стреля три пъти в него. Чуха се три слаби щракания. Все едно, че някой аплодираше. Алскони подгъна колене, направи, залитайки две крачки напред, изпусна пистолета и се просна по очи върху паважа.

Нито Дон, нито Лорели направиха някакво движение.

Крантор насочи оръжието си срещу тях.

– Качете се на борда, – каза внезапно той. – Побързайте!

Дон се приближи до ръба на кея и скочи на моста. Той подаде ръка на Лорели и ѝ помогна да скочи на свой ред.

Крантор ги последна на моста, но все още се държеше на разстояние от тях.

– Запалете мотора, заповяда той.

Дон слезе в кабината на кормчията.

Лорели се обърна към Крантор.

– Какво ще правите с мен? Защо не го оставихте да ме убие?

– Един ден ви казах, че ние двамата бихме могли да се разбираме, – каза Крантор, гледайки я право в очите. – По онова време няхахме такова желание. До Монте Карло имате време да промените мнението си. В тази чанта имам 15 хиляди лири. Мисля, че в тези кутии има цяло състояние. Заедно бихме могли да поемем по нов път. Размислете! (Той ѝ направи знак с оръжието). Слезте в кабината. Аз ще остана тук.

В този момент главата и раменете на Дон се показаха от кабината.

– Нищо не виждам. Имате ли лампа?

Крантор извади от джоба си батерията и се наведе леко, за да я подаде на Дон. С бързината на котка, Лорели внезапно го блъсна. Падайки, той стреля наслуки. Куршумът рикошира в металическия под на кабината и мина на няколко сантиметра от Дон. Дон се възползва от това, че Крантор се сгромоляса и скочи отгоре му.

Той хвана китката на Крантор с лявата си ръка и стисна гърлото му с дясната. Заудря ръката, която държеше револвера в металическия под. Оръжието изгърмя още веднъж, после пръстите на Крантор се отпуснаха и револвера потъна в мрака.

Няколко секунди двамата мъже се биеха като зверове. Крантор принуди Дон да пусне гърлото му и успя да се освободи, удряйки лицето му с юмруци.

Тогава той направи грешка като се опита да вземе револвера. Дон се хвърли върху му и го удари с юмрук в челюстта. Крантор се сгромоляса. Дон се изправи криво-ляво и в момента, когато Крантор коленичи, юмрукът на Дон се стовари за втори път в челюстта му и го отхвърли назад. Главата му се удари в стената на кабината и той се просна върху металическия под.

Дон потърси пипнешком лампата, намери я и я запали. Той се наведе над Крантор. След като се увери, че е загубил съзнание, той взе револвера на противника си и се отдалечи.

– Не сте ли ранен? – прошепна Лорели.

– За известно време ще бъдем спокойни, – каза Дон, насочвайки лъча на лампата към бледото и сгърчено лице на Лорели. – Хубава работа! Това ми стана навик! За втори път ме спасявате! (Той подаде лампата). Дръжте я докато го вържа.

Тя взе лампата. Дон остави револвера на мостчето и започна да връзва китките на Крантор зад гърба му с копринената вратовръзка на гангстера.

Тогава Лорели протегна ръка и взе револвера на Крантор. Когато Дон се изправи, той видя пред себе си черната дупка на дулото.

– Ей! Какво става? – попита той и подскочи.

– Хвърлете го от лодката и бягайте, – каза свирепо тя.

– Няма да останете сама в лодката, нали?

– Да. Побързайте! Хвърлете го!

– Помислете какво правите. Казах ви, че ще ви помогна и не съм променил мнението си. Знаете ли да управлявате лодка?

– Разбира се. Управлявала съм я десетки пъти. Нямам нужда от

Вашата помощ.

– Ще имате нужда от пари, нали?

– Пари? (Тя се засмя). Сега имам дори повече, отколкото ми трябват. Ето шанса, който чаках. Изхвърлете го от лодката! Искам да тръгна.

– Добре, – каза Дон.

Той избута Крантор върху моста, скочи на кея и изтегли припадналия бандит. Когато Крантор се намери на паважа, Дон се върна назад и се наведе над Лорели.

– Сигурна ли сте, че ще можете да управлявате лодката? Не искате ли да Ви помогна?

Тя поклати глава.

– Не. Вече съм пътувала сама до Монте Карло.

– Добре. Значи с нищо не мога да Ви помогна?

Тя вдигна към него очи; беше поомекнала.

– Не, благодаря. Сега мога да се оправя сама. Ще започна отначало. Не ми се вярва, че пак ще се видим.

– Не се знае. Пазете се от полицейските лодки. Този там ще им даде отличителните белези на лодката щом дойде в съзнание.

Тя се усмихна.

– Аз ще бъда вече далеч. Това е най-бързата лодка по крайбрежието. Те няма да ме хванат!

Тя завъртя ръчката и в момента, когато двата мотора забръмчаха, добави:

– Довиждане и пак Ви благодаря!

– Довиждане и добър успех! – извика Дон, мъчейки се да надвика бръмченето на моторите.

Той отвърза въжето. Лодката се разклати.

Лорели включи газта, лодката се откъсна от кея и се отдалечи, пърпорейки към откритото море, оставяйки подире си широка вряща бразда от бяла пяна.

Тя вдигна ръка, за да му каже сбогом. Дон отговори по същия начин. После изгуби от погледа си лодката, която бързо потъна в мрака.

2.IX.1978 г.

КРАЙ

© 1978 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Светла Радулова, превод от английски

James Hadley Chase
Mission to Sienna, 1978

Сканиране и разпознаване: Хари С. Тотел

Публикация:

Джеймс Хадли Чейс

МИСИЯ В СИЕНА

Издателска къща „Гъливер“ Враца – 1992

Превод от английски – Светла Радулова

Художествено оформление на корицата – Димитрина Кръстева

Предпечатна подготовка: Издателство – „Мариус“ – Враца

Издава – ИК „Гъливер“

ISBN – 954-8063-07-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3581>]